

ДИЙН КУНЦ СЪРЦЕТО ТИ ПРИНАДЛЕЖИ НА МЕН

Превод от английски: Павел Гавусанов, 2009

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на Тим и Сирина Пауърс
поради очевидни за всеки, който ги познава, причини.*

*Оста не стяга. Всичко се
разпада.*

Анархия се плисва над земята.

*Плющи кръвта и дето поглед
стига,*

*обредът на невинността се
дави.^[1]*

*Йейтс,
„Второто
пришествие“*

ПЪРВА ЧАСТ

Къщите са всички под морето.

Танцьорите са всички под хълма.^[2]

Т. С. Елиът, „Четири квартета“

ПЪРВА ГЛАВА

Раян Пери не знае, че нещо у него не е наред. На трийсет и четири изглежда в по-добра форма, отколкото е бил на двайсет и четири. Спортният салон в собствената му къща е отлично оборудван. Личен треньор се явява там три пъти седмично.

Станал рано в тази септемврийска сряда, той дръпва пердетата, за да види лъсналото като чиния ярко небе, окъпало в синьо повърхността на морето, а то го кара да пожелае сърф и пясък по-силно от очакваната закуска.

Влиза в Интернет, за да види какви са условията за сърф, и се обажда на Саманта.

Тя вероятно вижда името му, изписано на дисплея, защото се обажда със:

— Здравсти, Жмичкин.

Нарича го понякога така, защото в оня следобед преди тринайсет месеца, когато го среща за пръв път, той страдеше от упорито възпаление на клепачите, а то го караше непрекъснато да примигва с очи.

Понякога, след като не се е откъсвал от поредния софтуер денонощие и половина, внезапен тик в дясното око го принуждава да зареже клавиатурата и да заприлича на побъркан, който предава отчаяни сигнали за бедствие посредством морзовата азбука.

В един подобен момент в офиса му се изтъпанва Саманта, за да вземе от него интервю за Венити Феър. Отначало решава, че се опитва да я сваля — при това най-левашки.

По време на тази първа среща Раян се изкушава да я покани на ресторант, но долавя у нея някаква прекалена сериозност, която не ще ѝ позволи промяна на отношенията им, поне докато се занимава със статията.

— Ами ако те окалям в материала? — пита го тя.

— Няма.

— Откъде знаеш?

— Първо, не го заслужавам и второ, ти си почтен човек.

— Не ме познаваш достатъчно добре, за да си сигурен.

— От начина, по който водиш интервюто, разбирам, че си интелигентна, без задни мисли, свободна от политически клишета и завист. Ако и ти криеш някаква заплаха за мен, то значи не ще бъда в безопасност никъде, освен сам, в заключено помещение.

Не се опитва да я ласкае. Просто изразява открито мнението си.

Саманта притежава изострен усет към измама и мигом долавя, че той е искрен.

Сред качествата, които привличат една умна жена към даден мъж, правдивостта може да си съперничи единствено с куража, нежността и доброто чувство за хумор. Тя приема поканата за вечеря, а изтеклите оттогава месеци са най-щастливите през целия му живот.

И сега, в тази сряда сутрин, той казва:

— Жестоки двуметрови вълни, величави като стъклени планини, а слънчевите лъчи проникват направо до костите.

— Имам срок, който трябва да спазя — жива или мъртва.

— Много си млада за подобни приказки.

— Да не те е пипнала пак безсъницата?

— Спал съм като къпано бебе. Без да се подмокрям.

— Недоспал си доста опасен върху сърфа.

— Може да съм малко безразсъден, но не и опасен.

— Напълно ненормален. Като оня път, с акулата.

— Хайде пак. Не беше нищо особено.

— Да, бе, нямаше и пет метра.

— Мръсницата отхапа огромно парче от борда ми.

— И ти какво? Реши да си го вземеш обратно?

— Нали паднах — обяснява Раян, — отивам под вълната, в мътилката, боря се за глътка въздух, а с едната ръка съм се вкопчил в скега.

Скегът, прикрепеният към дъската за сърф кил, дава възможност на сърфиста да я направлява.

Всъщност тогава Раян сграбчи вместо него гръбната перка на акулата.

— Само някой откачен камикадзе може да язди акула — отбелязва Саманта.

— Не съм я яздил, тя ме взе на стоп.

— Бедната животинка излезе на повърхността и направи опит да се отърси от тебе, а ти я натика отново надолу.

— Страх ме бе да се пусна. Така или иначе, едва я удържах двайсетина секунди.

— Безсънието прави повечето хора бавни, а тебе — суперактивен.

— Снощи съм спал като пън. Чувствам се отпочинал като мечка на пролет.

— Един път видях в цирка мечка да кара велосипед с три колела — съобщава Саманта.

— Това пък какво общо има?

— Беше по-интересно от сцената с някакъв идиот, който язди акула.

— Аз съм Мечо Пух. Отпочинал и гальовен. Ако ей сега, в този момент, на вратата ми почука някоя акула и предложи да я пояздя, отказвам най-категорично.

— Непрекъснато сънувам кошмари за теб и борбата ти с оная акула.

— Не беше борба — по-скоро танц. На същото място ли?

— Никога няма да я свърша тази книга.

— Не си изключвай компютъра нощем. Елфите ще ти я допишат. Та на същото място, значи?

Щастлива тя изпуска въздишка на престорено негодувание.

— След половин час.

— Сложи си червените — казва той, преди да затвори.

Водата ще е топла, а извън нея ще е още по-топло. Не му трябва неопрен.

Измъква широки шорти с щамповани палми.

Колекцията му включва и един чифт с акули. Ако ги обуе, тя ще го срита по задника. Образно казано.

За след това си взема закачалка с друг кат дрехи, както и чифт мокасини.

От петте коли в гаража най-подходяща за случая му изглежда правеният по поръчка форд, модел петдесет и първа година, антрацитночерен, с жълтеникави птичи очи, изрисувани отстриани. Отзад вече е напъхан сърфът, който стърчи през единия прозорец с кила нагоре.

В края на павираната алея за автомобили, малко преди да завие наляво по улицата, той спира, за да погледне назад към къщата. Елегантни покривни скатове от обли керемиди, облицовани с варовик стени, бронзова дограма с шлифовано стъкло, чиито фаски отразяват слънчевите лъчи, сякаш са диамантени.

Прислужница в скърцаща от белота престилка отваря прозорец на втория етаж, за да проветри голямата спалня.

Един от градинарите подкастрия жасминовия храст, чиито клонки пълзят по стената, около декоративната варовикова рамка на главния вход.

За по-малко от десетилетие Раян съумява да се измъкне от маломерния апартамент в Анахайм и да заживее на хълмовете на Нюпорт Коуст, високо над Тихия океан.

Саманта може да си позволи почивен ден, когато ѝ скимне, защото е писателка и, макар да се бори ожесточено за място под слънцето, сама определя работния си график. Раян може да си позволи свободен ден, когато пожелае, тъй като е богат.

Остър ум и упорит труд са го извели от нулата до върха. Понякога му се завива свят, като поглежда от сегашното си положение към повече от скромното си потекло.

Докато излиза през бариерата на добре охранявания квартал и се спуска към пристанището на Нюпорт, където под слънцето блестят хиляди закотвени яхти, той провежда няколко делови разговора по телефона.

Само преди година е освободил поста на главен директор в „Живей за действие“ — изградената лично от него най-доходоносна социална мрежа в Интернет. Като притежател на контролния пакет акции, той продължава да е член на управителния съвет, но отказва да го оглави.

Понастоящем се занимава предимно с творчески разработки, предвиждащи и задоволяващи отрано бъдещи нужди посредством предлагани от компанията услуги. Освен това се мъчи да склони Саманта към брак.

Знае, че тя го обича, но въпреки това нещо ѝ пречи да се омъжи за него — най-вероятно гордост.

Хвърляната от богатството му сянка е доста дебела, а тя не иска да се изгуби в нея. Макар да не го е казвала на глас, той знае, че

мечтата ѝ е да постигне успех на писателското поприще като новелист, за да встъпи в брака на равна нога, ако не в материален, то поне в професионален смисъл.

Раян е търпелив. И настойчив.

След като приключва с разговорите, той излиза от Тихоокеанската магистрала, за да се прехвърли на полуостров Балбоа, който отделя пристанището от океана. Докато приближава центъра на полуострова, Раян слуша блусове, които наистина са по-млади от правения по поръчка форд, но все пак надхвърлят собствената му възраст с четвърт век.

Паркира на засенчена от дървета улица с очарователни къщи и помъква сърфа половин пресечка по-надолу, към главния плаж на Нюпорт.

Вълните огласят околността с гръмовен ритъм.

Тя го чака „на същото място“, където за първи път сърфираха заедно, по средата между кея и входа към пристанището.

Нейният апартамент е разположен над гараж и се намира на три минути пеша оттук. Пристигнала е със сърфа, плажна хавлия и неголяма хладилна чанта.

Макар да я е помолил да си сложи червените бикини, Саманта е с жълти. Точно на това се е надявал, но ако ѝ бе казал, като нищо щеше да навлече червени, сини или зелени.

Тя е самото съвършенство, красива като мираж, с руси коси и златисти форми, лъчиста светлина, примамлив оазис върху запаления от слънцето пясъчен склон.

— Що за сандали са това? — интересува се тя.

— Шик, нали?

— От автомобилна гума ли са правени?

— Да, но от най-скъпа.

— А шапка от гюрук на кабριο взе ли си?

— Що, не ти ли харесват?

— Ако ги спукаш тия влечки, ще ти ги сменят ли от пътна помощ?

Раян изритва сандалите от краката си и заявява:

— На мене си ми харесват.

— На колко километра ги балансираш?

Мек и парещ, пясъкът скърца под ходилата, но внезапно става твърд и студен там, където ромолящият прибой го обработва като с механичен чук.

Нагазват в морето и той се обажда:

— Ще им туря пепел на сандалите, ако следващия път си сложиш червените бикини.

— Ти всъщност искаш тези, жълтите.

Раян скрива изненадата си от тази проникателност.

— Че защо тогава ще настоявам за червените?

— Защото само си въобразяваш, че можеш да четеш мислите ми.

— Докато за тебе съм отворена книга, така ли?

— Жмичкин, редом с твоята, психиката на Мики Маус е сравнима с тази на Достоевски.

Двамата възсядат бордовете и, легнали отгоре им по корем, гребат с ръце срещу вълните.

Извисил глас над шума от прибоя, той пита:

— Това с Мики Маус обида ли беше?

Сребърният ѝ смях извлича от спомените на Раян образи на приказни русалки, обвеяни от тайната на водни глъбини.

Тя отвърща:

— Нищо подобно, миличък. Беше целувка в четиринайсет думи.

Раян не си прави труда да брой думите от Жмичкин до Достоевски. Саманта забелязва абсолютно всичко, нищо не убягва от вниманието ѝ, в състояние е да възпроизведе дословно разговор, воден преди месеци.

Понякога го плаши също толкова, колкото го привлича, и това му се струва много положително. С нея няма опасност да му доскучае.

Следващите вълни идват на равни разстояния една подир друга, като товарни вагони — по пет-шест последователно. Между отделните групи настъпва относително спокойствие.

В един такъв момент двамата със Саманта заемат изходни позиции. Възсядат сърфовете и отправят погледи към първата от серията високи вълни.

Гледано от непосредствена близост, морето вече не е така спокойно и синьо, каквото му се струва от прозореца на спалнята. Сега е притъмняло като нефрит и крие неуловима заплаха. Приближаващата издутина наподобява люспестия гръб на някой левиатан, по-голям от

хиляда акули, роден в дълбините, но тръгнал сега да търси храна в огрения от слънце свят.

Сам поглежда към Раян с усмивка. Слънцето надниква в очите ѝ, за да открие там небесна синева, изумруденото зелено на морето, удоволствие от усещането за хармония с тези милиони тонове водна маса, устремени към брега под напора на бури, отдалечени на пет хиляди мили, и от привличането на Луната, виснала сега откъм тъмната страна на земното кълбо.

Сам улавя втората вълна: на колене, после на едното, изправя се с умело и прецизно движение, поема нататък. Яхва хребета на водния хълм, плъзва се надолу, под пенестата му устна.

Когато изчезва от погледа му, Раян си казва, че тази вълна е повисока и мощна от досегашните, напълно е в състояние да се огъне и да образува тръба около Сам, но тя е достатъчно добра, за да се измъкне от нея, също като петролна струя от тръбопровод.

Раян поглежда към открито море — няма търпение да възседне следващата вълна, стъпил здраво върху борда.

Нещо става със сърцето му. Забързало малко в предвкушване на удоволствието, ритъмът му внезапно се покачва до темп, подходящ за състояние на силна уплаха, а не на приятна възбуда.

Усеща пулса в коленете, китките, гърлото, слепоочията си. Приливът на кръв в артериите сякаш се удвоява, подтикван от напора на вълната към него, под него.

Шипящият глас на вълната става някак настойчив, злокобен.

Стиснал здраво дъската, забравил намерението да се изправи и да подкара сърфа, Раян вижда как денят помътнява, как губи яркостта на своя колорит. Към хоризонта небето си остава ясно видимо, но рязко посивява.

Мастилени облаци се просват върху нефритеното море, сякаш то всеки миг ще почернее в утринната светлина, сякаш е настъпила безлунна нощ.

Дишането му е забързано и повърхностно. Самата атмосфера се променя, половината кислород е изчезнал от нея, което може би обяснява сивия цвят на небето.

Никога до този момент не се е плашил от морето. А сега го е страх.

Водата като че ли се надига съвършено съзнателно, обладана от зъл умисъл. Вкопчен в дъската, Раян се плъзва от хребета на подутината към равното пространство между две вълни.

Обзема го безумното чувство, че равното ще се превърне в ров, ровът — във водовъртеж. Изпълнен е със страх, че водната стихия ще го засмуче навътре в себе си.

Дъската се тресе и разлюлява и Раян без малко не пада от нея. Силите му го напускат. Хватката отслабва, ръцете се разтреперват като на старец.

Нещо щръква във водата. Стряска го.

Когато разбира, че тези островърхи форми не са нито плавници на акула, нито настръхнали пипала, а просто сплетено кълбо водорасли, не изпитва никакво облекчение. Ако сега се покаже отнякъде акула, Раян остава на произвола на съдбата — няма сили да бяга или да ѝ окаже съпротива.

---

[1] Превод Владимир Трендафилов ↑

[2] Превод Владимир Левчев ↑

ВТОРА ГЛАВА

Атаката секва така внезапно, както е започнала. Бурният ритъм на сърцето се укротява. Синевата прогонва сивия цвят от небето. Натрапчивият мрак освобождава водата. Силата му се връща.

Не е забелязал, че Саманта е стигнала с вълната до брега и сега пак се приближава, легнала върху своята дъска.

Когато е вече съвсем близко, набраздилата челото ѝ тревога се долавя и в гласа ѝ:

— Раян?

— Наслаждавах се на мига — лъже той, проснат върху борда. — Ще хвана някоя от следващата серия.

— Откога си станал патица? — пита тя, с което има предвид, че клечи във водата като някое пернато, като ония безволеви и страхливи мераклии, които по цял ден киснат в сравнително спокойните води преди прибоя и наричат това сърфиране.

— Последните две в тази серия бяха по-големи от останалите — отвърща той. — Имам предчувствие, че следващата ще бъде поне два човешки боя. Струва си да изчакам.

Сам възсяда дъската и отправя поглед към хоризонта, търси първата от поредната серия вълни.

Ако предчувствието му е вярно, тя усеща, че я будалка, и се пита защо ли го прави.

С успокоен пулс и възвърнати сили, Раян престава да прегръща дъската, възсяда я и остава в очакване.

Докато чака, той си казва, че сполетялото го не е пристъп на физическа слабост, а по-скоро на нервна възбуда. В областта на самозаблудата той е твърде добър.

Няма причина да е нервен. Животът му е сладък, като намазана с масло филия, нарязана на удобни за консумация зальци.

Вперила поглед в далечината, Саманта проговаря:

— Жмичкин.

— Виждам я.

Морето се надига срещу утринното небе, тъмен нефрит и сребро, огромен воден вал се търкаля към прибоя.

Раян долавя аромат на сол, на сълзящ от водораслите йод, усеща солта с езика си.

— Яко — възхищава се Саманта.

— Голям звяр — съгласен е Раян.

Вместо да заеме позиция, тя пропуска вълната към него, седнала върху дъската с потопени във водата крака — жива стръв за акулите.

Ято чайки се устремява към брега, надало писък, сякаш да предупреди за библейското чудовище, което настъпва към брега, за да залее маси и пейки за пикник.

Решителният момент приближава, а у Раян се надига страх, че свързаната с предстоящия миг възбуда може да му докара нова... случка.

Гребе успоредно на вълната, изправя се на крака с разперени за равновесие ръце, с раздалечени пръсти на обърнатите надолу длани, качва се на хребета и поема по него също като върху гладка ивица лед. Бягащата вълна измества въздух и студен порив се плъзва по огънатото й лице, за да надигне обърнатите към него длани.

Сетне се оказва в тръбата, в тази къща от стъкло, зад завесата на пречупената вълна, носи се под нея, а страхът му се пръсва като балон, за да не остане и помен от него.

Като използва всеки познат трик, за да запази равновесие, той се изсулва от тръбата, миг преди тя да рухне, за да се озове отново на слънце, върху фино инкрустираната с пенливи петна водна повърхност. Денят е толкова истински, така правилен. *Няма място за страх*, напомня си той, защото само така може да се живее.

През цялата сутрин, чак до настъпването на следобеда, вълните се носят една подир друга. Бризът откъм брега се засилва, издухва воден дим от техните бърни.

Плажната кърпа не е място за трупане на тен. Тя е за отмора, за прогонване с масаж на тремора от пренапрегнатите мускули, за освобождаване на синусите от нахлулата в тях солена вода, за измъкване с помощта на гребен на водорасли и солени кристали от косите, за ободряващи реплики преди следващата серия.

Обикновено Раян остава на брега до късния следобед, когато бризът замира и вълните се слягат, когато жаждата за досег с вечността в лицето на океана се замества от най-банален физиологически глад.

Към два и половина обаче, проснат върху плажната кърпа за поредния отдых, Раян е обзет от приятно изтощение, също като след добре свършена работа. Има нещо особено сладостно в тази умора, нещо, което го кара да притвори очи и да остави слънцето да го приспи...

Докато се носи без усилие из бездна, леко осветена от облаци блещукащ планктон, някакъв глас се разнася над него:

— Раян?

— Ъ-ъ-ъ?

— Спиш ли?

Има усещането, че продължава да спи, когато отваря очи и вижда надвесеното над него лице: красиво до такава степен, че в него има нещо митично — този лъчист поглед на погълнали лазура от лятното небе и изумруденозеленото на водната шир очи, с тази златна грива и описан около нея слънчев ореол — същинска олимпийска богиня в отпуск.

— Беше заспал — казва Саманта.

— Прекалено много усилия. Изстискан съм като лимон.

— Ти ли, бе? Че кога се е случвало подобно нещо?

Раян сяда върху кърпата и отвърща:

— Всичко си има първи път.

— Наистина ли искаш да тръгваме?

— Не съм закусвал. Пропуснахме и обяда с този сърф.

— Имам шоколадови пръчици в чантата.

— Нищо друго, освен една огромна телешка пържола, не е в състояние да ме върне към живота.

Двамата понасят хладилната чанта, плажната кърпа и сърфовете към форда. Натикват ги отзад.

Все още прегрял от слънцето, с разтреперани от продължителното сърфиране колене, той едва не помолва Саманта да кара.

Тя го поглежда на няколко пъти изпитателно, сякаш усетила, че кратката дрямка на плажа е свързана със случилото се сутринта, когато

се носеше като патица из водата, с готово да се пръсне сърце. Не му се иска да я тревожи. А и няма никаква причина за тревоги.

Онова бе само по-силен пристъп на възбуда. Но ако погледнем истината в очите, повечето хора страдат от подобни явления в наше време, като се имат предвид съдържанието на вечерните новини и песимистичните прогнози за бъдещето.

Вместо да подаде ключовете на Сам, Раян кара две преки до жилището ѝ.

Саманта се къпе първа, докато Раян вари пресен чай, охлажда го с лед и накусва в него резенчета лимон.

Уютната кухня има огромен прозорец, зад който се кипри масивно калифорнийско пиперово дърво. Елегантните му клони, окичени с увиснали, подобни на папрат островърхи листа, разделени на множество лъскави разклонения, сякаш изпълват целия свят, създават илюзията, че жилището е нещо като детска къщичка в короната на дърво.

Приятното изтощение, което обзема Раян на плажа, сега се е изпарило и в тялото му напират нови жизнени сокове.

Обмисля възможността да се любят със Саманта. Появило се един път, желанието набъбва неудържимо.

Подсушената с хавлия коса на Саманта е все още влажна, когато тя се връща в кухнята, облякла тюркоазни панталони и ослепителнобяла блуза, с бели кецове на краката.

Ако и нея я мъчеха подобни щения, би се явила босонога, само с копринена роба отгоре.

Седмици наред либидото ѝ е равно на неговото. Забелязал е, че желанието ѝ е най-неутолимо в периоди, когато пише усилено и е най-малко склонна да обсъжда предложенията му за женитба.

Подобна готовност за целомъдрена сдържаност е признак за това, че сериозно обмисля дали да приеме годежния пръстен, сякаш перспективата да се превърне в съпруга прави секса да изглежда твърде сериозно занимание, свято дори, в което не бива да се впускат с и без повод.

Раян посреща с ентусиазъм тези нейни настроения, защото смята, че те увеличават шансовете Сам да приеме неговото

предложение. На двайсет и осем, тя е с шест години по-млада от него — цял живот изпълнен със секс е пред тях.

Налива ѝ чаша леден чай и отива на свой ред под душа. Започва с вода, приблизително толкова студена, колкото е и чаят.

Под лъчите на залязващото слънце дърветата хвърлят издължени сенки по плочестия двор на ресторанта.

Раян и Саманта си разделят салата с каперси и мързеливо отпиват от първата си чаша вино, без да бързат с поръчката на предястия.

Гладката, олющена кора на дърветата е червена на цвят, което изпъква особено ярко под процеждащата се през клоната светлина на гаснещия слънчев лик.

— Тереса обичаше цветовете им — обажда се Сам, като има предвид сестра си.

— Какви цветове?

— На тези дървета. В късна пролет нацъфтяват целите в малки букетчета.

— Бели и розови — сеща се Раян.

— Тереса казваше, че са като гирлянди от камбанки, окачени от самодиви, за да огласят въздуха под напора на вятъра.

Преди шест години Тереса получава много сериозна черепна травма в резултат на катастрофа. Впоследствие умира.

Саманта я споменава рядко. Когато говори за Тереса, тя се затваря в себе си и преди да е казала кой знае колко, погребва спомена в продължително мълчание.

А сега, загледана в надвисналите клони, изразът на очите ѝ напомня за оня копнеж, с който очаква следващата серия прииждащи вълни, яхнала сърфа си.

Раян не се притеснява от тези мълчания на Саманта, за които подозира, че са неизменно свързани с мисли за сестра ѝ, дори когато не споменава името ѝ.

Двете са еднояйчни близначки.

За да вникне по-лесно в съзнанието ѝ, Раян прочита куп писания, посветени на разделени от някаква трагедия близначи. Става ясно, че в

ред случаи мъката на оцелелия е примесена с неоправдано от нищо чувство за вина.

Според някои капацитети неразривната връзка между еднояйчни близнаци, особено ако са сестри, не може да бъде прекъсната дори от смъртта. Някои даже твърдят, че продължават да чувстват присъствието на другия и го сравняват с фантомната болка на опериран, който продължава да усеща отрязания си крайник.

Мълчаливата умисленост на Саманта позволява да ѝ се възхищава и да я изучава неприкрито, което не е възможно, когато усеща неговото внимание.

Впил поглед в нея, Раян застива от чувство на преклонение, неспособен е да вдигне чашата си дори, или най-малкото загубва интерес към нейното съдържание. Единствено очите му се движат, погледът им обхожда контура на лицето ѝ, грациозната линия на шията.

Целият му живот представлява постоянен стремеж към съвършенство, каквото вероятно в самия него не съществува.

Понякога му се струва, че го доближава, докато изписва алгоритмите на поредния софтуер. Но тези мъдри дигитализации си остават хладни като математическо уравнение. И най-изисканата софтуерна конструкция е предмет на банална прецизност, а не на съвършенство, след като не е в състояние да предизвика ярка емоционална реакция.

В лицето на Саманта Рич той открива красота, която е толкова близка до съвършенството, че той започва да си внушава увереност в успешния край на своя поход.

Вперила поглед в дървото, но съсредоточила вниманието си далеч отвъд червената геометрия на неговите форми, Сам промълвява:

— Остана цял месец в кома след катастрофата. Когато дойде в съзнание... не беше вече същата.

Раян замълчава. За първи път тя споменава за комата. Сиянието на това лице под ласката на късното слънце отнема способността му да проговори.

— Продължиха да я хранят през тръба направо в стомаха.

Малкото хвърлени от листата върху лицето на Саманта сенки са вплетени в златото на косите ѝ, обрамчат челото, сякаш самата природа е положила венец върху главата ѝ.

— Лекарите казаха, че е в състояние на перманентна вегетация.

Погледът ѝ се спуска по клоните и спира върху кръстовидния отблясък, хвърлен върху масата от пронизал винената ѝ чаша слънчев лъч.

— Изобщо не им повярвах. Тереса бе все още вътре в онова тяло, превърната в негова пленница, но все така същата Тереса. Не исках да ѝ махат хранителната тръба.

Погледът ѝ среща неговия и той се вижда принуден да реагира.

— Но го направиха, въпреки всичко? — пита Раян.

— И я умориха от глад. Разправяха, че нищо нямало да усети. Предполагало се, че мозъчното увреждане не позволява на организма да изпитва болка.

— Но ти си убедена, че е страдала.

— Знам, че е така. През онзи последен ден, през последната нощ аз бях до нея и държах ръката ѝ в своята. Усещах погледа ѝ върху лицето си, макар че тя изобщо не отвори очи.

Раян не знае какво да каже.

Саманта взема чашата с вино, което кара кръстът да се превърне в стрела и тя потрепва известно време върху масата, също като стрелка на компас, напрегнала сили да открие точната посока на севера в очите на Раян.

— Много неща съм простила на майка си, но никога няма да ѝ простя стореното на Тереса.

Саманта отпива от чашата, а Раян се обажда:

— Но аз мислех, че тя също е била тогава в колата...

— Така е.

— Останал бях с впечатлението, че е загинала по време на същата катастрофа. Ребека. Нали така се казва?

— Тя е мъртва. За мене. Ребека е погребана в един апартамент на Лас Вегас. Ходи, приказва и диша, но за мен е мъртва.

Бащата на Саманта е напуснал семейството преди близначките да проговорят. Саманта не пази абсолютно никакъв спомен за него.

С мисълта, че Сам трябва да се хване като удавник за сламка за онази малка част от семейството, която ѝ е останала, Раян е почти готов да я призове да прости на майка си. Но замълчава, тъй като разбира Саманта и ѝ съчувства.

Нейните дядо и баба, както и неговите — всички отдавна покойници — са от поколението, което победи Хитлер и спечели Студената война. Силата на техния дух и високата нравственост преминават в много по-малка степен — ако изобщо преминават — у следващото поколение.

Родителите на Раян, а и тези на Саманта, принадлежат към онази част от следвоенната генерация, която отхвърля тежестта на традициите и отказва да носи отговорност. Понякога има чувството, че той е родителят, а те — децата.

Независимо от последиците от собственото им поведение и вземаните от тях решения, те не изпитват никакво чувство за вина. Всяка предоставена им възможност за изкупление биха приели като обида. Майката на Сам сигурно е същата.

Саманта отпуска чашата върху масата, но този път слънцето не ѝ обръща внимание.

След известно колебание и след като е налял вино на двамата, Раян проговаря:

— Странно е, че нещо така прекрасно, каквото са цветовете на това дърво, може да събуди един лош спомен.

— Извинявай.

— Няма за какво.

— Какъв хубав ден. Не исках да го развалям. И ти ли си така страховито гладен?

— Мога да излапам цял вол.

Но си поръчват само филе миньон — никакви рога, никакви копита.

Когато залязващото слънце подпалва западния хоризонт, в листата на голямото дърво започват да блещукат дълги вериги миниатюрни лампички. Върху всяка маса има свещ в кехлибареножълта чаша от кристално стъкло с полирани фасетки и сега помощник-келнерите ги запалват.

Съвсем обикновеният на пръв поглед вътрешен двор изведнъж добива магически вид, а Саманта застава в центъра на вълшебната приказка.

Преди да им сервират вечерята, тя успява да си възвърне поведротото настроение от изминалия ден и той се присъединява към нея.

След първата хапка телешко тя вдига тост.

— За твое здраве, Дотком. — Това е друг прякор, който използва, когато реши да се пошегува за сметка на репутацията му на бизнес гений и компютърен цар.

— Защо за мое? — пита той.

— Днес най-послед слезе от пантеона и показа, че си в най-добрия случай само полубог.

Той се преструва на дълбоко възмутен и отвръща:

— Нищо подобно не съм правил. Продължавам да държа лостовете, с които карам слънцето да изгрява сутрин, а луната — вечер.

— Днес избираше по-кротички вълни, а още към два и половина грохна на плажа.

— Не ти ли минава през ум, че може да е от отегчение? Вълните днес не бяха никакво предизвикателство за мен.

— Мина ми, разбира се, за около две секунди, но ти закърти така внезапно, че май вълните са били нещо повече от предизвикателство.

— Не съм спал. Медитирах.

— Ти и Рип Ван Уинкъл.

След като уверяват грижливия сервитьор, че стековете им са били превъзходни, Саманта го пита:

— Кажете сега сериозно — всичко наред ли беше днес сутринта?

— На трийсет и четири съм, Саманта. Вероятно не мога да поря вълните като едно време.

— Ами, видя ми се малко посивял.

Той вдига длан към косите си.

— Къде?

— Хубавото ти лице.

Раян се усмихва.

— Красиво ли го намираш?

— Не можеш да караш твоите трийсет и шест часови сеанси пред компютъра, а след това да пориш океана като национален шампион.

— Не съм тръгнал да мрам, Сам — просто остарявам величествено.

Събужда се в непрогледен мрак, усетил ритмичното полюляване на океана под себе си. Объркан, решава, че е легнал ничком върху дъска за сърф отвъд линията на прибоя, а някой е загасил и последната небесна звезда.

Бързото и остро пулсиране на сърцето му го плаши.

Когато опипва повърхността под себе си, Раян осъзнава, че е в леглото си, а не върху сърф. Ритмичните полюлявания не са истински, а рожба на въображението, съзнанието му е сънливо и размътено.

— Сам — обажда се Раян, но си спомня, че тя не е до него, че е самичък в собственото си легло.

Опитва да посегне към нощната лампа... но не може да вдигне лявата си ръка.

Когато прави опит да седне в леглото, болка пронизва гърдите му.

ТРЕТА ГЛАВА

Раян има усещането, че върху гръдния му кош са стоварили бетонни блокове. Макар не особено силна, тази болка го плаши. Пулсът му се учестява до такава степен, че не е в състояние да го измери.

Увещава се да запази спокойствие, да не мърда, да изчака пристъпът да премине, също както там, върху дъската.

Разликата между тогава и сега се крие в болката. Препускащото сърце, отпадналостта и световъртежът го притесняват също като първия път, но прибавеният елемент на болка не му позволява да се залъгва, че става дума за пристъп на паника.

Дори като малко дете, Раян не се страхуваше от тъмното. А сега му се струва, че именно мракът е онова тежко нещо върху гърдите му. Черният безкрай на Вселената, гъстата атмосфера на земната нощ, заслепяващата тъма в спалнята, всички те се трупат една върху друга, а заедно — отгоре му. Неумолимо притискат гръдната кост навътре, докато туптящото сърце започва да опира в нея, сякаш се опитва да излезе навън, на свобода, и да потъне в безкрайността.

Страшно му се ще да зърне светлина.

Опитва да се изправи, но не може. Тежестта го държи прикован към леглото.

Установява, че може да забие пети и лакти в постелята и бавно да се оттласква назад, като използва трите пухени възглавници вместо платформа, с чиято помощ издига нагоре главата и раменете си. Главата му почуква по таблата на леглото.

Тежестта върху гърдите го принуждава да вдишва едва-едва. При всяко издишване се разнася звук, по-слаб от скимтене, който нарушава тишината в спалнята, също като прокаран през повърхността на черна дъска пирон. Когато успява да се поизправи, все още не до седнало положение, но на път да го постигне, част от силите му се възвръщат. Вече може да движи двете си ръце.

Търси опипом с лявата нощната лампа. Намира бронзовата подставка и пръстите му плъзват по излятата от същия метал стойка,

изваяна като бамбуков ствол.

Преди да напипа бутона, болката в гърдите се засилва и плъзва бързо към гърлото, сякаш е някакво мастило, а тялото му — попивателна.

Болката сякаш е нещо, което е погълнал и сега се върти във вътрешностите му като едно цяло. То блокира дихателните пътища, пречи на дишането и намалява наполовина силата на неговия изтерзан вик, след който идва продължително съскане.

Пада от леглото. Не разбира как е станало това. Леглото се превръща в под, а у него не остава никакъв спомен за самото падане — просто матракът е заменен от килим.

Не е сам в къщата, но все едно че е. В този час на нощта Ли и Кей Тинг, двойката, която се грижи за имението, спи в своята част, разположена на най-долния от трите етажа, в крилото, което е най-отдалечено от онова, чийто трети етаж заемат личните покои на Раян.

Също както пада, без да си дава сметка за това, сега установява, че е тръгнал да пълзи през стаята, като се подпира на лакти, а краката се влачат подире му, като пречупени израстъци на полуразмазан бръмбар.

Болката нараства бързо и се придвижва от гърлото към долната челюст. В съзнанието му се загнездва представата за това, как е захапал гвоздей с такава сила, че металът прониква между два зъба, за да пробие самата челюст.

Внезапно си спомня, че домашният интерком е интегриран в телефонната линия. Ако натисне 1-1-1, в спалнята на Ли и Кей ще се обади зумер. За минута-две ще са при него и двамата.

Няма представа в каква посока е леглото, къде се намира нощното шкафче, къде е телефонът. Загубил е напълно чувство за ориентация.

Помещението е просторно, без да е огромно. Би трябвало да намери пътя си в тъмнината.

Но болката нараства, вие му се свят, слабостта пресушава, а страхът изкривява мислите му до такава степен, че ги прави безполезни. Макар леглото да е високо едва половин метър, има усещането, че са го хвърлили от огромна височина, а от удара се изпарява всяка милост, ликвидирана е всяка надежда.

В очите му лютят горещи сълзи, в гърлото пари надигнала се стомашна киселина, а кладата в челюстта без съмнение ще погълне костта и ще съсипе лицето му.

Мракът се върти и накланя встрани. Не може да пълзи по-нататък, но се е вкопчил в килима от страх да не бъде отменен законът за гравитацията и тялото му да полети в нищото.

Ударите на сърцето са толкова чести, че не успява да ги брои — сигурно са поне двеста в минута.

Болката се разпространява от гърлото към лявата ръка, минава през рамото и се спуска по гърба надолу.

Царят на Интернет, по-богат от мнозина истински владетели, сега лежи прострян като най-обикновен смъртен, поразен от присъствието на нейно величество, оставен на милостта на собственото си тяло, жалка глина.

Черният океан се надига под него и няма нищо, за което да се хване — нито сърф, нито гръбна перка на акула. Морето е безкрайно, а той е също толкова незначителен, колкото е пенестият ажур върху гребена на някоя вълна. Надига се огромна водна маса, а той се плъзва надолу по нейния склон като по стръмен улей, който го праща в бездна, а в нея има водовъртеж и той го засмуква.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вграденият в телевизора будилник е нагласен за седем сутринта. Звукът е намален и Раян се събужда от приглушено мърморене и тиха, мелодична музика.

Светлината откъм екрана не е в състояние да се пребори напълно с мрака в спалнята. При всяка промяна на екрана, при всяко движение на действащите лица из спалнята блещукат и мержелеят всякакви отблясъци.

Раян лежи на пода в ембрионална поза, обърнал лице към телевизора. Много години след участието си в *Булеварда на залеза*, Уилям Холдън е потънал в задълбочен разговор с красива млада жена.

За всичките си трийсет и четири години Раян е имал махмурлук само два пъти, но сега май го е затиснал трети. Главоболие. Гуреливите клепачи лепнат. Зрението — замъглено. Устата му е пресъхнала и смъди.

Отначало не може да си припомни събитията от предната вечер, нито е в състояние да си обясни поради какви причини се търкаля по пода.

Интересна работа: загадките около сегашното му състояние събуждат у него по-слаб интерес, отколкото ставащото на екрана — възрастен мъж, млада жена, тревожни приказки за война...

Наточеното някога до блясък острие на неговия разсъдък сега е захабено, мислите му приемат безформените очертания на живачна локвичка. Дори когато зрението се прояснява, пак не е в състояние да следи действието на екрана, нито да осъзнае естеството на взаимоотношенията между действащите лица.

Въпреки това нещо го принуждава да гледа, нещо му внушава, че събуждането му пред екрана с този филм не е плод на сляпа случайност, а на съдбата. Тук е изправен пред необходимостта да разгадае някакъв знак, едно предупреждение, свързано със собственото му бъдеще, което непременно трябва да разбере, ако иска да оцелее.

Това необикновено чувство става все по-силно и по-силно, докато накрая усеща достатъчно сили, за да се изправи на колене, а след това и на крака. Приближава се до огромния екран.

Докато мъхът по врата му настръхва, сърцето забива по-бързо. Туптенето в гърдите буди спомена за далеч по-гръмовния тътен, който го събуди през нощта, и сега изведнъж си припомня с най-дребни подробности страховития пристъп.

Обръща гръб на телевизора и запалва лампа. Гледа треперещите си ръце, стисва ги в юмруци, отново ги отпуска, почти очаква да забележи някакъв признак на частична парализа, но не открива нищо такова.

В банята му черният гранит, златистият оникс и неръждаемата стомана се отразяват в цяла джунгла от огледала. Една безкрайна редица Раян Периевци се е простряла насреща му, всичките сиви, изнемощели, посърнали от ужас.

Както никога до този момент, той ясно усеща черепа под кожата си, всяка негова издатинка, вдлъбнатинка и плоско място, а зад маската на лицето се крие вечната мъртвешка глава, какъвто и израз да се опита да ѝ придаде.

Избръснат, изкъпан и облечен, Раян открива иконома си Ли Тинг в гаража.

Това обширно подземие предлага осемнайсет места за паркиране. Таванът е висок три метра, за да позволи достъпа на камионетките с доставки или — ако му се прииска някой ден — на авто каравана.

Подът е покрит със златисти керамични блокчета също като на ония, които използват в автосалоните. Стените са облицовани с блестящи бели плочки. Лакът на форда и на останалите возила в гаража блещука под тънички светлинни лъчи.

Винаги до този момент Раян е смятал гаража си за красив и даже елегантен. Сега му прилича на мавзолей.

В разположената в ъгъла работилница Ли Тинг лъска ръчно изработен регистрационен номер за автомобил.

Той е дребен, но много силен мъж. Прилича на излята от бронз и още небоядисана статуя, а по ръцете му изпъкват дебели вени.

Половинвековният му жизнен път е белязан от невъзможността да имат деца, а всяка надежда за промяна в това отношение е попарена. Кей Тинг забременява на два пъти, но по-късно вътреутробна инфекция предизвиква нелечим стерилитет.

Първото им дете е дъщеричка. Умира двегодишна, от инфлуенца. Второто, син, също си отива без време.

Малките дечица извикват върху лицата им най-нежни усмивки, макар очите да заблестяват при спомена за страховитата загуба.

Когато Ли Тинг изключва електрическия шлайф, Раян се обажда:

— Ли, имате ли съвещание с персонала тази сутрин или пък да сте насрочили някоя среща?

Изненадан, икономът се обръща. Лицето му грейва, брадичката се вирва, а изражението му се изпълва с жизнерадостно очакване, сякаш нищо не е в състояние да го зарадва повече от възможността да свърши нещо полезно.

Раян допуска, че истината е точно такава. Всички стремежи и усилия, свързани с отглеждането на деца, сега са насочени към работата.

Като оставя настрана табелата, Ли казва:

— Добро утро, господин Пери. Нямам нищо за вършене, което да не е по силите на Кей. Какво трябва да направя?

— Надявах се да ме закараш на лекар.

Сянка на загриженост заменя усмивката на Ли.

— Нещо сериозно ли е?

— Не мисля. Малко ми се повдига. Предпочитам да не карам аз.

Повечето хора, които разполагат с пари като Раян си имат шофьор. Но той обича твърде много колите, за да отстъпва другиму удоволствието да ги кара.

Ли Тинг много добре знае, че тази внезапно появила се нужда от шофьор издава нещо по-сериозно от обикновено гадене. Мигом измъква ключ от малкия сейф и тръгва с Раян към мерцедеса 600 Ес класа.

Намек за нежност в погледа, както и сянката на дълбока загриженост показват, че за Ли шефът е нещо повече от работодател. В края на краищата, би могъл да му е баща.

Дванайсетцилиндровият мерцедес сякаш се носи върху въздушна възглавница. Почти нищо от външния шум не достига до тях. Но макар

лимузината да се движи като насън, Раян знае, че тя го отнася към нов кошмар.

ПЕТА ГЛАВА

Личният лекар на Раян обслужва ограничен кръг от триста пациенти, което му позволява да насрочи час буквално от днес за утре, но в дадения случай той приема Раян още на третия час след телефонното му обаждане.

От прозореца на кабинета, разположен на четиринайсетия етаж, Раян вижда пристанището на Нюпорт, Тихия океан, както и множество кораби в далечината, поели към незнайни брегове.

Лекарят, Форест Стафорд, го е прегледал вече, а помощничката му е направила електрокардиограма. След това Раян слиза на третия етаж, където го преглеждат с ехограф.

След като се е върнал в кабинета на четиринайсетия етаж, сега той стои изправен пред прозореца, в очакване доктор Стафорд да се появи със своето заключение.

Армада огромни бели облаци се носи бавно на север, но сенките им върху водната повърхност са черни като желязо и натискат като с метална длан равната морска повърхност.

Вратата зад гърба му се отваря. Почувствал се безтегловен като облак, уплашен от почти реално усетената опасност, че при тази светлина неговата собствена сянка е изчезнала, той се извъръща от прозореца.

Масивното тяло на Форест Стафорд няма нищо общо с издълженото му правоъгълно лице, изтеглено надолу сякаш от силата на гравитацията, която не оказва влияние върху останалите му части. Тъй като работи вече много години, възможно е тази деформираща сила да се окаже съчувствието към собствените му пациенти.

Облегнат на дървения шкаф с умивалника, лекарят проговаря:

— Предполагам, ще искаш да мина направо към въпроса.

Раян не сяда на стола за посетители, а остава прав на мястото си, с гръб към прозореца.

— Познаваш ме много добре, Фори.

— Не е било сърдечен пристъп.

— Значи нещо по-сложно — налучква Раян.

— Сърцето ти е хипертрофирано. Уголемено.

Раян моментално се надига в собствена защита, сякаш лекарят е съдия и ако се аргументира достатъчно убедително пред него, като нищо може да го провъзгласи за здрав.

— Ама аз... винаги съм поддържал форма, ям само каквото трябва.

— Понякога причината е недостигът на витамин В, но ми се струва, че в дадения случай не става въпрос за начин на хранене или физически режим.

— Какво тогава?

— Може би сме изправени пред вродено заболяване, което се проявява едва сега. Или пък е следствие от злоупотреба с алкохола, но подобно предположение е напълно неуместно при теб.

В стаята не е станало по-студено, външната температура не е спаднала дори с градус, а него го побиват тръпки, карат врата му да изтръпне и се плъзват по гръбнака от прешлен на прешлен.

Лекарят изброява възможните причини:

— Ръбец на ендокарда, амилоидоза, отравяне, аномалия в клетъчния метаболизъм...

— Отравяне? На кого ще му хрумне да ме трови?

— На никого. Не е отравяне. Но за да стигнем до точната диагноза, искам да си направиш миокардна биопсия.

— Това не ми звучи като детска игра.

— Неприятно е, но не боли. Говорих вече със Самар Гупта, превъзходен кардиолог. Може да те приеме за предварителен преглед още този следобед, а утре ще направи биопсията.

— Май нямам много време за размисъл — отбелязва Раян.

— Че какво има да му мислиш толкова?

— За живота... смъртта... де да знам и аз.

— Без точна диагноза не можем да назначим правилно лечение.

Раян се колебае.

— Искаш да кажеш, че подлежи на лечение?

— Би могло да се окаже и така.

— Бих предпочел да отговориш с по-ясното „да“.

— Повярвай ми, Дотком, и на мене ми се ще да можех.

Преди Форест Стафорд да стане личен лекар на Раян, двамата се запознават на едно ретро рали и бързо се сприятеляват. Джейн

Стафорд, жената на Форест, се привързва към Саманта с нещо като майчина любов, което става причина *Дотком* да влезе в по-широка употреба.

— Саманта — прошепва Раян.

Едва след като произнася името ѝ си дава сметка, че тази първоначална диагноза е приковала цялото му внимание върху епицентъра на бурята, връхлетяла мирния му живот. Владее го една-единствена мисъл: той е смъртен.

Но сега съзнанието му се освобождава от магията на тази мисъл. Започва да се лута трескаво.

Перспективата за приближаващата смърт отначало прилича на някаква абстракция, от която в гърдите му се надига вледеняващ страх. Но когато се сеща за онова, което ще загуби заедно с живота, когато вижда в представите си конкретните щети — Саманта, морето, зората, пурпурния сумрак, — страхът бързо преминава в ужас.

— Не казвай на Сам — моли го Раян.

— Разбира се, че няма.

— Нито дори на Джейн. Знам, че няма да ѝ каже умишлено, но Сам ще надуши, че нещо не е наред и ще го измъкне от нея.

Също като омекнал от пламък восък, чертите на Фори Стафорд се отпускат и смачкват в израз на печал.

— Кога ще ѝ кажеш?

— След биопсията. Когато разполагам с всички факти.

Фори изпуска въздишка и промълвява:

— В някои дни ми се иска да се бях захванал със стоматология.

— Кариесите рядко имат летален изход.

— И даже възпалението на венците.

Фори се отпуска върху табуретката на колелца, откъдето обикновено изслушва оплакванията на своите пациенти и записва нещо в бележника си.

Раян се настанява върху стола за посетители. След миг се обажда:

— Реши ли нещо за оня мъркюри кабрио от четирийсета година?

— Да. Току-що. Ще го купя.

— Монтирали са му „Еделброк“ с два карбуратора, нали?

— Да. Трябва да го чуеш как мърка.

— С какво са го обули? — пита Раян.

— Империялки двеста и петнайсет по шейсет, петнайсет цола.
— Сигурно изглежда страхотно отстрани.
— Абсолютно — съгласен е Фори.
— Ще я пипнеш ли тук-там?
— Имам наум едно-две неща.
— Много ми се ще един форд трийсет и втора — казва Раян.
— С пет прозореца?
— Може би луксозният вариант — с три.
— Ще ти помогна да си намериш. Можем да пообиколим салоните.

— Ще ми бъде приятно.

— На мене също.

Известно време мълчат.

Кабинетът има звукоизолиран бял таван, светлосини стени и сиви плочки от винил по пода.

На една от стените е окачена репродукция на картина на Чайлд Хасам. Наречена е *Бялата ладия, Глочестър* и е от 1895 година.

Върху бледа водна повърхност се вижда бяла ладия с красива жена в нея. Тя е с дълга бяла пола, набрана розова блуза и широкопола сламена шапка.

Деликатна и желана, тя може би е била нечия прекрасна съпруга в едни времена, когато бракът се е сключвал за цял живот.

Раян е обладан от внезапен копнеж да я е познавал, да е чувал гласа ѝ, да е опитал вкуса на целувката ѝ, но тя остава загубена някъде из диплите на времето, където сам той може скоро да се озове.

— Майната му на всичко — обажда се Раян.

— И аз това викам — приглася му Фори.

ШЕСТА ГЛАВА

Доктор Самар Гупта има кръгло кафяво лице и очи с цвят на меласа. Гласът му е жизнерадостен, изговорът акуратен, ноктите на деликатните ръце са безупречно подрязани.

След като преглежда Раян и се запознава с изследванията му, той обяснява как се прави биопсия на миокарда. За целта използва огромен плакат, върху който е показана сърдечносъдовата система.

Изправен пред цветно изображение на човешко сърце, Раян си дава сметка за това, че мислите му бягат към жената в бялата ладия от репродукцията в кабинета на Фори Стафорд.

Доктор Гупта излъчва свръхестествено спокойствие. Всяко негово движение има определена цел, всеки жест издава крайна пестеливост. Пулсът му сигурно няма и петдесет удара в минута. Раян завижда на неговата физическа форма и крепко здраве.

— Моля ви да бъдете пред рецепцията на болницата точно в шест утре заран — казва кардиологът. — Не приемайте нито храна, нито каквито и да било течности след полунощ.

Раян отвърща:

— Не харесвам упойките и загубата на контрол над собственото тяло.

— Ще ви дадат слабо успокоително, колкото да се отпуснете, но иначе оставате в пълно съзнание, за да следвате инструкциите по време на процедурата.

— А рискът...

— Както обясних. Но никоя проведена от мене биопсия не е била свързана с... усложнения.

Раян не вярва на собствените уши, когато казва:

— Имам пълно доверие във вашия опит, доктор Гупта, но все пак ме е страх.

В работа си Раян никога не е показал несигурност, а за страх — изобщо да не говорим. На никого не е позволил да го заподозре в слабост.

— Трябва да изпитваме страх още от деня на рождението си, Раян, но не и от смъртта.

Разположен удобно върху плюшената задна седалка на мерцедеса 600 Ес класа по пътя за дома, Раян проумява, че изобщо не е схванал онази последна забележка.

Трябва да изпитваме страх още от деня на рождението си, Раян, но не и от смъртта.

Там, в кабинета, тези думи звучат мъдро и съвсем на място. Но заради собствения му страх и желанието да го потисне сега те звучат като успокоение, каквото всъщност са.

Думите на кардиолога му изглеждат загадъчни като някакъв шифър и силно го смущават.

Седнал зад волана на лимузината, Ли Тинг постоянно наднича в огледалцето за обратно виждане. Раян се преструва, че не забелязва загрижеността на своя иконом.

Ли не знае при кого от многото лекари в сградата на доктор Гупта е ходил неговият работодател, а дискретността не му позволява да го попита. Но той е надарен с изключително тънък нюх и разбира, че настроението на Раян не е никак ведро.

Короните на палмите и покривите на сградите в западна посока са пламнали в злато под слънчевите лъчи. Издължените сенки на дърветата и постройките, на стълбовете и пешеходците са се устремили на изток, сякаш цялото крайбрежие жадува настъпването на нощта.

По-рано, в онези редки случаи, когато се е изявявал като шофьор, Ли кара подчертано спокойно, сякаш е с няколко десетилетия по-стар и участва в дворцов кортеж. Сега нарушава ограниченията на скоростта, както всички останали, и навлиза в кръстовищата на жълто.

Изглежда усеща, че шефът му се нуждае от спасителната утеха на своя дом.

СЕДМА ГЛАВА

На път от кабинета на доктор Гупта Раян звъни на Кей Тинг, за да поръча вечеря, която тя ще трябва да донесе от любимия му ресторант.

По-късно семейство Тинг докарват с асансьора количка за сервиране на третия етаж, за да я оставят в дневната част от апартамента на господаря, който заема целия трети етаж. Обръщат крилата от двете страни на количката, за да стане на маса, и изглаждат с длани бялата покривка.

По желание на Раян върху импровизираната маса се мъдрят три вида домашно приготвен сладолед — черен шоколад, черешов и лимонов, — като всяка порция е поставена в по-голям съд с лед. Има още парчета шоколадова торта, приготвена без брашно, лимонова торта, торта с фъстъчено масло, ягоди в бита сметана и купичка нерафинирана захар, асорт от екзотични сладки и няколко бутилки безалкохолна бира в кофа с натрошен лед.

Тъй като Раян яде сладко най-много два пъти в седмицата, двамата Тинг изгарят от любопитство какви са причините за това необикновено пиршество.

Раян твърди, че празнува успешния завършек на изключително печелившо бизнес начинание, но знае отлично, че не му вярват. Това калорийно излишество напомня последната вечеря на осъден, който, макар и трийсет и четири годишен, така и не е намерил време да порасне напълно.

Раян се храни в самота и избира няколко стари филма, които ще пусне на огромния плазмен телевизор. Търси комедии, но все не попада на достатъчно смешна.

Калориите нямат абсолютно никакво значение вече, също както холестеролът, и отначало разточителството, без чувство за вина, му доставя необичайно удоволствие. Скоро обаче този рог на изобилието започва да го пресища, прекалено е хранително.

За да покаже среден пръст на Смъртта, яде повече, отколкото му се иска. Безалкохолната бира добива вкус на сироп.

Избутва количката извън апартамента, зарязва я в коридора и съобщава на Кей по интеркома, че е приключил.

Двамата Тинг още преди това са приготвили леглото му и са бухнали възглавниците.

Раян се пъхва в пижамата си и после между чаршафите, само за да го нападне безсъница. Ако страхът от смъртта не е в състояние да го задържи буден, тоновете захар в кръвта със сигурност няма да му позволят да мигне.

Тръгва бос из къщата с надежда да изтощи силите, които не му позволяват да се унесе.

През огромните прозорци весело блестят светлините на множеството селища от окръг Ориндж, пръснати из просторните полета. Бледото сияние му позволява съвсем спокойно да обикаля из къщата, без да пали лампите.

Малко преди полунощ светлина в един от коридорите го привлича към килера със скъпи прибори, където кристал, порцелан и сребро се съхраняват в махагонови кутии. В съседната кухня се чуват гласове.

През деня доста народ щъка из къщата, но постоянно в нея живеят единствено двамата Тинг. А Раян не може веднага да разпознае гласовете, тъй като разговорът се води много тихо, почти шепнешком.

По това време семейство Тинг би следвало да са си легнали. Работният им ден започва в осем сутринта.

През целия си живот Раян никога не е ставал жертва на някакво суеверие, а сега го обзема непознато усещане за досег със свръхестественото. Осъзнава, че къщата крие тайни, че в многобройните ѝ помещения съществуват непознати за него места и че в името на собственото си благополучие трябва да види всичко, което досега е оставало скрито от него.

Раян долепя ухо до невидима пролука между касата и летящата врата и напъга слух.

Просторната кухня е проектирана така, че да предостави условия за мащабен кетъринг, когато се налага на тълпи от гости да се предложи изискан бюфет. Тихите гласове отекват едва-едва сред огромните плотове от черен гранит, от многобройните съдове и приспособления от неръждаема стомана.

С риск да го усетят, той откrehва леко вратата. Това не му помага да разпознае гласовете, нито мърморенето, а шипящите звуци не се превръщат в членоразделни думи.

Но все пак Раян долавя тихичко дрънчене на чинии, което е крайно необичайно. Ли и Кей би следвало да са измили съдовете от вечерята преди часове, пък ако искат да хапнат нещо в тая късна доба, биха могли да използват собствената си кухничка.

Чува и някакъв стържещ звук, приглушен и ритмичен. Той не принадлежи към нормалното всекидневие, но е никак познат и — поради неясни причини — зловещ.

С всеки изминал миг поведението му изглежда все по-глупаво в собствените му очи. Единственото зловещо нещо в тази къща е неговото въображение, подплашено и погнато из тъмни сокаци от призрака на собствената му смъртност.

Но когато най-накрая решава да бутне вратата навътре и да разбере чии са тези среднощни гласове в кухнята, в гърдите му се надига страх. Сърцето внезапно започва да чука като конско копито по паваж с такава бързина, сякаш и четиримата конници от Апокалипсиса пристигат в галоп.

Оставя вратата да се затвори и се дръпва назад.

Притиснал сърце с дясната си длан, той се хваща с лявата за някакъв шкаф, в очакване всеки миг поредният пристъп да измъкне земята изпод краката му и да тръшне безпомощното му тяло на пода.

Килерчето притъмнява.

Раян за миг решава, че е ослепял, но през откrehнатата врата към коридора, откъдето е дошъл, се процежда светлина.

Някой е угасил лампите в кухнята отвъд летящата врата. А монтираният на стената прекъсвач контролира и осветлението в този килер.

Сега угасва и светлината в коридора.

В килера няма прозорци и даже да се превърне в тапицирана с черно кадифе кутия, затворена сред бронзовата украса на някое погребално бюро няма как да стане по-тъмно.

Не се чува друго, освен биенето на собственото му предателско сърце и въпреки това Раян е напълно убеден, че някой приближава, някой, чието зрение в мрака е остро, като на котка, притаена в огряна

от луната нощ. Очаква всеки миг нечия ръка да се отпусне върху рамото му или студени пръсти на непознат да допрат устните му.

Тежестта в сърцето го принуждава да приседне на пода. Коленете му се подгъват и той се свлича покрай шкафа, докато дръжките на чекмеджетата дерат гърба му.

Минутите отминават, но бунтът в гърдите не успява да прерасне в абсолютна анархия, а постепенно нормалният ритъм се възвръща.

Слабостта му отминава и успоредно с възстановяването на силите, страхът се трансформира в чувство на унижение.

Дръжките на чекмеджетата се превръщат в ръкохватки, с чиято помощ Раян се изправя на крака. Той тръгва опипом през лепкавата тъмнина към летящата врата.

Опитва се да чуе нещо откъм кухнята. Няма мърморене, няма шепот, няма дрънчене на порцелан, липсва оня тих, но заплашителен стържещ звук.

Прекрачва прага, оставя вратата да се затвори и обляга гръб на нея.

От дясната му страна, над умивалниците за мръсни съдове и страничните плотове, прозорците гледат на запад. Сиянието от брега около пристанището на Нюпорт, както и от висналата над морската шир луна очертават ясно контурите на стъклата.

Осмелява се да запали лампата и се убеждава, че е сам в кухнята. Освен вратата към килера кухнята разполага с още три изхода: към вътрешен двор, към трапезарията за закуска и към един заден коридор. От трапезарията също се излиза на двора, както и в друг коридор.

Гласовете със сигурност са на Кей и Ли. Били са заети с някаква най-банална работа, без да подозират, че той дебне в килерчето.

Но при положение че Раян спи през един етаж и в противоположния край на огромната къща, за какъв дявол им е на тия двамата да шепнат?

Във всеки ъгъл на кухнята, както и на много други места из къщата, са монтирани контролни панели. Докосва един от тях и екранът светва. Оттук може да управлява и да следи осветлението, аудиосистемата в цялата сграда, отоплението и климатиците, както и други неща.

Набира охранителната система и вижда, че точно както трябва, семейство Тинг са активирали външното наблюдение. Никой не е в

състояние да проникне в сградата, без да предизвика вой на сирени и предварително записан глас да оповести из цялата къща в коя именно точка е извършено нарушението.

Двайсет наблюдателни камери покриват цялата околност. Той ги минава една по една. Макар приборите за нощно виждане да осигуряват различно качество на образа, което зависи от количеството околна светлина, той не забелязва неканени гости в имота и въобще навсякъде цари пълен покой, като се изключи прелитането на някоя и друга нощна пеперуда.

Връща се в своите покои, но не и в постелята. В една ниша прилепена към дневната, където бе вечерял, е приютено бюро от скъпо дърво, изработено в стил ар деко някъде около 1928 година. Сяда зад него, но не за да работи.

Кей и Ли Тинг са тук от две години. Те са способни, предани и заслужават доверие.

Миналото им е най-внимателно проучено от Уилсън Мот, бивш инспектор от отдел „Убийства“, днес консултант по въпросите на сигурността, към когото Раян се обръща всеки път, когато не става дума пряко за неговата компания.

Фори Стафорд каза нещо, което не престава да му се върти из главата:

Ръбец на ендокарда, амилоидоза, отравяне...

С всяко следващо повторение на тази фраза гласът на Фори в неговото съзнание като че ли поставя все по-злокобно ударение върху думата отравяне, макар че не го приема като възможност в случая на Раян.

За човек, който е бил здрав цял живот, при това не просто здрав, а физически подчертано активен, едно внезапно и така сериозно сърдечно заболяване изисква обяснение отвъд границите на генетичната предразположеност или физиологически отказ от страна на организма. Този живот на борба и безмилостна конкуренция го е научил, че в него се срещат хора, чиито мотиви са подозрителни, а методите им — безскрупулни.

Отрова.

Тихичко почукване привлича вниманието му към западния прозорец. Шумът секва в мига, в който извърща глава, за да потърси неговия източник.

Стоманената светлина на полумесеца не му разкрива причината за шума. Най-вероятно нечаканият посетител е била някоя пеперуда или друго нощно насекомо.

Поглежда ръцете си, свити в юмруци върху бюрото. Преди малко, по време на пристъпа, усещаше сърцето си като стиснато в подобен жесток юмрук.

Отново същият звук се разнася откъм прозореца, подобен не толкова на ритмично почукване, а сякаш някой внимателно докосва стъклото с пръсти, облечени в мека кожена ръкавица.

Той се намира на третия етаж. Под този прозорец няма балкон, няма нищо друго, освен гладка стена, чак до моравата отдолу. Никой не би могъл да се опитва да привлече вниманието му от това място зад осветения прозорец.

Състоянието на сърцето е повлияло върху разсъдъка, разклатило е обичайната самоувереност. Даже едно толкова безобидно нещо, каквото е нощната пеперуда, се оказва в състояние да го изкара от релси.

Отказва да погледне отново към стъклото, защото, ако го стори, все едно сам ще покани още хиляди непознати страхове на гости. Упорството му е възнаградено и едва доловимият звук отслабва, отслабва, за да изчезне окончателно.

Отрова.

Мислите му се мятат от въображаеми опасности към реални, припомня си ония хора, с които го е свързал бизнесът и които, тласкани от алчност, завист или амбиции, прибегват към непочтени методи.

Раян е натрупал своето състояние без кални номера, съвършено почтено. И въпреки това си е създал врагове. Има хора, които не обичат да губят, дори когато загубата е непосредствен резултат от собствените им недалновидност и грешки.

След дълъг размисъл той съставя списък от пет имена.

Сред номерата на Уилсън Мот има един, на който отговаря винаги, независимо от часа на деня или нощта. Едва двама-трима от най-заможните му клиенти разполагат с този номер. Раян не го е използвал досега.

Поколебава се момент. Но интуицията му подсказва, че е въвлечен в сложна мрежа от лъжи и се нуждае от помощ, по-сериозна

от онази, която могат да му осигурят лекарите. Набира седемте цифри.

Когато Мот се обажда със същия бодър и енергичен глас, който използва по всяко време от деня, Раян се представя, но не споменава някое от петте имена в своя списък, нито настоява за по-задълбочено проучване на двамата Тинг. Казва нещо, от което мигом занемаява, остава като гръмнат, когато чува собствените си слова.

— Искам да издирите една жена на име Ребека Рич.

ОСМА ГЛАВА

Ребека Рич. Майката на Саманта.

Едва миналата вечер, в ресторанта със Сам, той научава, че е жива. В продължение на цяла година тя го бе оставила да я смята за мъртва.

Не, така не е честно. Саманта не го е заблуждавала. Той сам реши, че майка ѝ е мъртва, въз основа на малкото, което му бе казала.

Явно отношенията между майка и дъщеря са до такава степен обтегнати, че дори не си говорят и май няма изгледи да го сторят някой ден. *Тя е мъртва. За мене поне*, каза Саманта.

Той разбира защо, след като Ребека е дръпнала шалтера на безпомощната Тереса, Саманта иска да затвори здраво вратата към спомена за погубената близначка и за майката, която ги е предала и двете.

— Разполагате ли с нещо друго, освен името? — пита Мот.

— Лас Вегас — отвърща Раян. — Ребека Рич изглежда живее в апартамент някъде из Лас Вегас.

— Р-и-ч ли се пише?

— Да.

— В каква връзка, господин Пери?

— Предпочитам да не казвам.

— Какво очаквате да откриете?

— Нищо не очаквам. Просто искам обща информация за лицето. И адрес. И телефонен номер.

— Предполагам, не желаете да подходим към пряк контакт с нея?

— Именно. Дискретност, моля.

— Може би до пет утре следобед — казва Мот.

— Пет часът е добре. Така или иначе, до обяд и в ранния следобед съм зает.

Раян затваря, без да е сигурен дали тази интуитивна постъпка е израз на гениално прозрение, или на безнадеждна тъпота. Чуди се какво ли очаква да научи, което да има някакво отношение към сегашната криза.

Известно му е само, че в дадения случай подхожда така, както не един път го е правил в бизнеса — доверява се на интуицията си. Неговият инстинкт го направи богат.

Ако Саманта разбере за това, може да го вземе за недопустимо подозрителен, дори недоверчив. Но при малко късмет, може и никога да не научи с какво се е занимавал.

Връща се в постелята. Пуска си класическия *Ваканция в Рим* с Одри Хепбърн и Грегъри Пек, после загасва нощната лампа.

Облегнат на цял куп пухени възглавници, той гледа филма, но не вижда нищо.

Никога не е карал Уилсън Мот да направи проучване на Саманта. Общо взето, такива действия предприема единствено спрямо потенциални служители.

Освен това тя се появява при него с поръчка от сериозно издание и репутацията на писател с малко чепат нрав. Не съзира никаква нужда от допълнително проучване, след като намеренията ѝ изглеждат почтени, а тя не смята да прекара повече от няколко часа с него.

През изминалите години е имал безброй контакти с представители на медиите. В повечето случаи те се оказват безобидни, понякога въоръжени единствено с известно предубеждение, което им дава увереност, че са в правото си да го цитират неточно.

Ако обаче изникне нещо около Ребека Рич, Мот ще трябва да направи най-задълбочено проучване и на Саманта.

Раян е разочарован — не от Сам, тъй като още няма никакви основания да преразглежда оценката си за нея, а от себе си. Обича да е с нея. Обича самата нея. Не иска да вярва, че е сбъркал в преценката си за нея, че не е успял да разгадае опитите ѝ да се представи за такава, каквато не е.

Нещо повече: потресен е от лекотата, с която животинският му страх го накара да се усъмни в нея. До днешния ден единствените кризисни ситуации, с които е бил принуден да се справя, са били свързани с работата му: капиталов дефицит, нарушени срокове, недоброжелателни опити за поглъщане. Сега е изправен пред заплаха от екзистенциален характер, а страхът от реалната опасност да стане инвалид или да умре се е сгърчил в хлъзгавото змийско туловище, чийто параноичен поглед е насочен не към проблемите на собственото му слабо тяло, а към евентуални врагове, изпълняващи пъклен план.

Силно смутен, дори засрамен от своя патологичен страх, той обмисля възможността отново да позвъни на Уилсън Мот и да отмени поръчката си.

Но нали Фори Стафорд сам спомена възможността да е бил отровен? Щом това може да е причина за състоянието му, най-обикновеното благоразумие го задължава да провери тази възможност.

Не докосва телефона.

След малко изключва телевизора.

Не може да заспи. След няколко часа кардиологът Самар Гупта ще изтръгне три миниатюрни парченца тъкан от сърцето на Раян. От онова, което ще му разкажат тези мънички проби, зависи неговият живот. Ако диагнозата се окаже неблагоприятна, ще разполага с цялата вечност, за да се наспи.

В мрака и противната тишина се чува ново почукване по прозореца. То остава приглушено от завесите и Раян не може да каже от кой прозорец идва шумът.

Когато надига глава и се ослушва, нощната пеперуда, бръмбарът или ръката в кожена ръкавица престава да почуква.

Колкото пъти отпуска глава върху възглавницата, толкова пъти го прави в пълна тишина, но тя не се задържа дълго. Рано или късно се разнася ново чук и чук, и чук-чук-чук — глухо, безизразно, тъпо и мъртво.

Би могъл да обиколи прозорците един по един, да дръпне завесите и да залови смутителя в крачка. Но вместо това започва да се убеждава, че глухото потропване е плод на неговото въображение, опитва се да насочи мислите си другаде, към по-близки и основателни тревоги, свързани с това сърце.

Сам разбира, че такъв подход е мотивиран от известна доза страх. Дава си сметка, че на някакво подсъзнателно равнище той знае кой е неканеният посетител, но ако отиде и дръпне завесите и застане лице в лице с него, неминуемо ще види собствения си край.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Луната е слязла до хоризонта, небосклонът още тъмнее в петъчната утрин, а Раян поема към болницата. Светлините на града заличават повечето звезди, но на запад море и суша се сливат в едно цяло, черно и необятно.

Независимо от опасността, че може да получи пристъп, докато шофира, Раян поема риска и сяда зад волана. Предпочита Ли Тинг да не знае, че се подлага на миокардна биопсия.

Казва си, че не иска служителите и близките му да се притесняват. Всъщност не иска да предостави на врага — ако той съществува — повод за злорадство и преимуществото да научи за неговата слабост и уязвимост.

Докато крачи през подземния гараж на болницата, където зловеща жълта светлина кара лъскавите купета на колите да заприличат на многоцветни бръмбари, той е обхванат от шантавото усещане, че си е у дома и спи, а това място, както и предстоящият тест, не са нещо повече от сън в съня.

Служител от рецепцията за амбулаторни пациенти го упътва към кардиологичната лаборатория.

Старшата кардиологична сестра, Кийра Уипсет, не би могла да изглежда по-кльощава, даже ако я подкара само на целина и бяга по половин маратонска дистанция всеки ден. Телесните ѝ мазнини са така оскъдни, че ако я пуснат в най-солената вода, ще потъне като котва.

След като пита дали е приемал храна или течности след полунощ, тя му подава успокоително и малко вода в картонена чашка.

— От това няма да заспите — успокоява го тя, — а само ще се отпуснете.

Втората сестра, Изми Клем — по-възрастна и приятно закръглена чернокожа, — има зелени очи, набраздени от чертици, които наподобяват ръбове на изкусно шлифовани смарагди. Такива очи биха направили привлекателно, чието и да било лице, но при нея ефектът е поразителен заради контраста с тъмната кожа.

Докато сестра Уипсет сядва край бюрото в ъгъла, за да впише предстоящата процедура в документите на Раян, Изми го гледа как изпива успокоителното и го пита:

— Всичко наред ли е, момче?

— Не бих казал — отвърща Раян, като мачка чашката в ръка.

— Шега работа е — успокоява го сестрата, а той пуска смачканата чашка в кошчето за отпадъци. — Нали съм тук. Ще те наблюдавам. Всичко ще бъде наред.

За разлика от аскетичната сестра Уипсет, при Изми всичко е в изобилие, включително богатият, мелодичен глас, който внушава такова спокойствие, все едно че пее приспивна песен.

— Да, ама се готвите да откъснете три парчета от моето сърце — оплаква се все пак Раян.

— Съвсем мънички, сладур. Обзалагам се, че си откъснал много по-големи от нежните сърчица на един куп красиви момичета. Но те са си живи до една, нали?

В съседство е предоперационната, където той се съблича по шорти, нахлузва на краката си найлонови калци за еднократна употреба и облича лека манта от светлозелена материя, без яка и с къси ръкави.

В лабораторията Раян заварва пристигналия вече доктор Гупта заедно с рентгенолога.

Операционната маса е по-удобна, отколкото е очаквал. Самар Гупта обяснява, че масата трябва да бъде удобна, тъй като при тази процедура на пациента се налага да лежи абсолютно неподвижно, по гръб в продължение на един, а понякога на два или повече часа.

Монтиран над масата флуороскоп ще показва върху един екран непрекъснато сменящи се рентгенови снимки.

Докато кардиологът и сестра Уипсет се подготвят за процедурата, Изми Клем проверява пулса на пациента.

— Много добре го даваш, момче.

Препаратът започва да действа и той се чувства много по-спокоен, макар че е напълно буден.

Кийра Уипсет масажира шията на Раян и намазва неголям участък с йод.

След като охлажда мястото с няколко капки от малко шишенце, доктор Гупта му бие местна упойка.

След малко Раян престава да усеща пръстите на кардиолога, които проверяват реакцията на нервите в третираната област.

Затваря очи, а някаква течност с остра миризма се разлива върху безчувствената му плът.

Доктор Гупта описва манипулацията с висок глас, докато прави малък разрез във вратната вена, през който вкарва тънък и много гъвкав катетър.

Раян отваря очи и наблюдава екрана, който показва как катетърът влиза полека, умело насочван от кардиолога към и вътре в сърцето.

Пита се какво ли би станало, ако наред процедурата получи някой пристъп, както стана върху сърфа — двеста-триста удара в минута. Решава да не задава въпроси.

— Как се чувствате? — пита лекарят.

— Добре. Всъщност нищо не усещам.

— Просто се отпуснете. Всичко върви като по ноти.

Раян си дава сметка, че Изми Клем постоянно съобщава показанията на пулса му с приглушен глас. Той явно е станал малко неравномерен заради проникването на чуждо тяло в сърдечния мускул.

Това може и да е в реда на нещата, а може и да не е, но след малко му минава.

Сърцето продължава да бие.

Докарал първичния катетър до желаното положение, доктор Гупта вкарва в него още един, снабден с миниатюрни щипци в края.

Раян е изгубил усет за време. Може би лежи върху тая маса от няколко минути, а може би и час.

Краката го болят. Независимо от успокоителното, мускулите на прасците му са напрегнати. Дясната ръка е свита в юмрук и той я отпуска, сякаш с надеждата нечия друга ръка да я стисне.

Дълго лежи върху тази маса, уплашен, изгубен в догадки.

Щипците на биоптома го захапват.

Засмукал шумно въздух през стиснатите си зъби, Раян не смята, че си е въобразил мигновеното болезнено усещане, но е напълно възможно то да е психологическа реакция на дивото салто, което сърцето изпълнява върху екрана.

Доктор Гупта изважда първата проба от тъканта на сърдечния мускул.

Сестра Клем проговаря:

— Не задържай дъх, миличък.

Раян издишва с ясното съзнание, че е очаквал да умре по време на процедурата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След седемдесет минути и трите проби са взети, а разрезът на врата е защит.

Действието на успокоителното продължава и понеже Раян е прекарал без сън изтеклата нощ, ефектът му се оказва по-силен от очаквания. Доктор Гупта му нарежда да полегне върху тясната кушетка в предоперационната, за да си почине, докато се усети във форма и готов да шофира.

Помещението е без прозорци. Монтираните на тавана флуоресцентни лампи са угасени и единствената светлина идва от умело скрита слаба крушка над умивалника.

Тъмният таван и облечените в сянка стени предизвикват клаустрофобия. Напират мисли за ковчези и стръвни червеи, но и това отминава.

Чувството на облекчение, предизвикано от факта, че процедурата е приключила, както и сладостната умора, успокояват. Раян не очаква да заспи, но се случва точно това.

Под фалшивите звуци на странна музика той приближава през някаква долина към висок разположен върху висок склон замък. Зад пламналите в червено стъкла на прозорците съзира някакви огромни фигури да подскачат неистово и сърцето му започва да бие като лудо, да отеква в съзнанието му, докато най-сетне успява да прогони тези видения, но веднага го връхлитат други.

Едно диво езеро, изцяло затворено сред черни скали и високи борове, изглежда прекрасно в своята самота. След това мастилените води се разлюляват в невисоки вълни, които плискат брега, а там е застанал той. Раян осъзнава, че това езеро е резервоар с отрова и неговата бездна ще се превърне в гроб.

В промеждутъците между тези и други видения той почти се пробужда и всеки път усеща неизменното присъствие в слабо осветената стая на Изми Клем, която проверява пулса му, поставя длан върху челото му, или просто го наблюдава с особен блясък в очите си, които изглеждат като лишени от тяло заради тъмната ѝ кожа.

На няколко пъти му проговаря, като първия казва: *Чуваш го, нали, момче?*

Раян няма сили да попита кого има предвид.

Сестрата сама отговаря на въпроса си: *Да-а, чуваш го.*

Малко по-късно, пак между две просъници, тя се обажда отново: *Не бива да слушаш, момче.*

А след това: *Ако чуеш железните камбани, ела при мен.*

Когато след повече от час идва на себе си, Раян е сам в стаята.

Едничката светлина, изобилието от сенки, както и оскъдно мебелираното помещение изглеждат по-неистински, от палата с червените прозорци, мастиленото езеро или останалите видения в съня му.

За да се увери, че е буден и че споменът от биопсията е напълно реален, той вдига ръка към малката марля на шията си, която покрива защития разрез.

Става от кушетката, смъква робата и облича собствените си дрехи.

Влиза в съседното помещение, но от Изми Клем няма и помен. Доктор Гупта и рентгенологът също са си отишли.

Сестра Уипсет се интересува как се чувства.

Чувства се нереално, безтегловен и увиснал в пространството, все едно е някакъв дух, привидение, което тя погрешно приема за човешко същество от плът и кръв.

Сестрата, разбира се, не се интересува от емоционалното му състояние, а пита дали действието на успокоителното е отшумяло. В този смисъл той отговаря положително.

Уведомява го, че ще анализират взетите проби възможно най-бързо. С цел установяване на максимално точна диагноза все пак, доктор Гупта е разпоредил най-прецизен анализ, така че резултатите няма да бъдат готови преди вторник.

Раян иска да разбере къде може да види Изми Клем. Ще му се да я попита какво е имала предвид с тия странни приказки, които му наговори през мъглявите мигове на полусъзнание.

Само че сега, в стерилната белота на кардиологичната лаборатория, той въобще не е сигурен, че му е говорила. Напълно възможно е и това да е част от сънищата му.

Изкарва мерцедеса от гаража и подкарва към къщи.

В ясното небе се виждат повече птици и по-често, отколкото е нормално. Ятата са подредени в необикновени форми, странни, изписани от редиците врани йероглифи, чийто скрит смисъл би могъл да проумее, стига да знае езика, на който са изписани.

Докато чака на червено при един светофар, той поглежда към сребрист лексус в съседната лента и среща погледа на четирийсетгодишен мъж със сурови черти. Той е толкова настойчив и непреклонен, че Раян отклонява своя поглед.

Две пресечки по-нататък млад човек зад волана на правен по поръчка форд говори с помощта на хендсфрий. Пъхнатата в ухото му миниатюрна слушалка напомня на Раян за един стар фантастичен филм, в който извънземен паразит се заселва в телата на земляните и установява пълен контрол над тях.

Младежът поглежда към него, бързо обръща глава, но миг по-късно отново хвърля крадешком поглед към Раян, а устните му започват да пърхат по-бързо, сякаш именно той е обект на нечутия разговор.

Много километри по-нататък, когато излиза от Тихоокеанската магистрала, за да поеме по Нюпортското крайбрежно шосе, Раян непрекъснато поглежда в огледалото, в очакване да съзре сребристия лексус или форда.

След като пристига у дома, той броди от стая в стая, от стълбище в коридор и сетне по друг, но така и не открива Ли или Кей Тинг, нито помощниците им, Дони и Рената.

Долавя заглъхващ шум от стъпки по каменните плочи, някъде се затваря врата. В далечината нечий въпрос получава своя отговор, но не може да разбере и дума от казаното.

В кухнята си приготвя на бърза ръка подранил обяд. Избягва пресните храни или вече отворените опаковки, като отдава предпочитание на вакуумирани или запечатани в кутии продукти.

Залива с италиански дресинг от току-що разпечатана бутилка салата от дребни печурки, сърцевина от артишок, захарно цвекло, нахут и бели аспержи, която посипва с настърган пармезан от също така неотваряна до момента кутия.

Поставя чинията върху поднос заедно със запечатано парче сладък милански хляб със стафиди и прибори за хранене. След

известно колебание прибавя към всичко това чаша и половин бутилка шардоне.

Докато носи обяда към кабинета си в западното крило на къщата, отново не среща никого, макар че отнякъде се чува шум от включена прахосмукачка.

В нито една от стаите няма видеокамери, те са монтирани в коридорите. Записите се пазят на DVD, за да бъдат прегледани, в случай че някой проникне без позволение в сградата.

По принцип никой не следи камерите, но въпреки това Раян има усещането, че е наблюдаван.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато Раян седи зад бюрото си и се храни, погледът му се мести от плувния басейн под прозореца към далечния океан.

Звъни телефон. Номерът е поверителен и го знаят една шепа хора. Върху дисплея е изписано името на Саманта.

— Здравсти, Жмичкин, продължаваш ли да остаряваш с достойнство?

— Е, още не ми стърчат косми от ушите.

— Това е добър знак.

— Нито пък ми растат старчески цици.

— Рисувах автопортрет с неустоима привлекателност. Виж какво, съжалявам за сряда вечер.

— Какво е станало в сряда вечер?

— Съсипах я цялата с тия приказки за Тереса и нейната тръба, за това, как я оставиха да умре от глад.

— Ти не си в състояние да съсипеш каквото и да било в моите очи, Сам.

— Много си мил. Но все пак искам да се реванширам. Мини днес за вечеря. Ще направя пиле по милански.

— Умирам за пиле по милански, както го правиш ти.

— С царевична каша.

— Бая работа ще му хвърлиш.

— Започвам с маринована салата от патладжан и целина.

Няма никакви основания да не ѝ се довери.

— Защо не излезем някъде? — предлага Раян. — Хем няма да има мръсни чинии.

— Аз ще се погрижа за миенето.

Обича я. Тя го обича. Великолепна готвачка е. Поддава се на безпочвените си страхове.

— Толкова много труд — продължава той. — Чух за някакъв страхотен, чисто нов ресторант.

— Как се казва?

Това с чисто новия страхотен ресторант е чисто нова страхотна лъжа. Кара нататък:

— Нека те изненадам.

— Да не е станало нещо?

— Просто ми се излиза. Искам да изпробваме това ново заведение.

Обсъждат какво да си облече и по кое време да я вземе.

— Обичам те — казва Саманта.

— И аз — приглася й той. Затварят.

Не е изял и една трета от обяда си, но губи напълно апетит.

С чаша вино в ръка излиза навън, прекосява двора и спира, загледан в копринените слънчеви ленти, пръснали разнообразни цветове по плочите от италианско стъкло, които опасват басейна.

Дава си сметка за това, че попипва марлята на врата си.

Също както циганките гледат на кафе или ръка, някакви хора ще прочетат в тъканните проби собствената му орис.

Изникналият в съзнанието му образ на циганка склонила глава край запалена свещ го подсеща за истории, в които кичур човешка коса се използва при черна магия за причиняване на зло.

В ръцете на някой вуду шаман три парченца от човешко сърце — далеч по-интимна част от едно тяло в сравнение с някакви си там косми — могат да се превърнат в страховито оръжие за унищожението му.

Някаква стоножка тръгва с ледени крачета по гръбнака му, докато сърцето забързва своя ритъм, а по челото избива ситна пот. Раян се ругае вътрешно заради шантавите си мисли. Абсолютно безпочвеното подозрение спрямо Саманта прераста в суеверни глупости.

Връща се в кабинета, за да й позвъни.

— Бе знаеш ли, като размислих, май предпочитам твоето пиле.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Не ми се ще да те делия с глутница завистливи мъже.

— Каква глутница?

— Сервитьорът, помощникът му и всеки мъж в ресторанта, който би имал късмет да попаднеш пред погледа му.

— Знаеш ли, Жмичкин, понякога ми е трудно да разбера дали си безнадежден романтик, или роден лъжец.

— Казвам онова, което ми е на сърцето.

— Добре, скъпи, ако смяташ да дрънкаш същите дивотии довечера, донеси ми тапи за уши, че нямам под ръка.

Тя затваря, но преди Раян да остави слушалката, долавя в нея нещо като къс, сподавен смях.

Сам е прекъснала връзката, но телефонният сигнал го няма. Раян слуша тихото шипене на линията и проговаря:

— Кой е там?

Мълчание.

Домашната телефонна система е дигитален хибрид с десет външни линии плюс интерком и връзка с дворната врата. Нито една от линиите не е дуплекс и никой от телефонните апарати в къщата не може да бъде подслушван от друг.

Очаква да чуе още предателски звуци, като например съдържано дишане или някакъв общ фон от помещението, в което се намира подслушвачът, но усилията му са напразни. У него остава само впечатление за нечие присъствие, нечие недоброжелателно присъствие, което може да е факт, а може и да не е.

Най-накрая оставя слушалката върху вилката ѝ.

Към четири часа в петък следобед, по-рано от обещаното, Уилсън Мот изпраща с имейл резултатите от проучването на Самантината майка.

В мига, в който го разпечатва, Раян изпраща съобщението в кошчето на компютъра, а оттам го заличава напълно, за да не може никой да се добере до неговото съдържание. После сяда на шезлонг край басейна, за да прочете доклада на Мот.

Ребека Лорън Рич, петдесет и шест годишна, обитава апартамент в жилищен комплекс на Лас Вегас, известен с името „Оазис“. Работи като крупие в едно от изисканите казина в града. Използвал средства, чието естество е, най-меко казано, съмнително, Мот се е снабдил със снимката ѝ от Службата за контрол над хазарта в щата Невада. Изглежда на не повече от четирийсет. Приликата ѝ с дъщерята е невероятна.

Притежава бял форд експлорър. Шофьорското ѝ досие е неопетнено.

Никога не е била страна по наказателно или гражданско дело в Невада. Финансовото ѝ състояние се характеризира с разумно разпределени кредити.

Според думите на една съседка, Ейми Крокър, Ребека почти не общува с останалите обитатели на „Оазис“, придържа се към максимата „всяка коза за свой крак“, никога не казва, че има дъщеря — ни жива, ни мъртва — и поддържа романтична връзка с мъж на име Спенсър Баргест.

Мот съобщава, че срещу него са повдигани две обвинения за убийство в Тексас, като и двата пъти е оневиняван. В качеството си на изтъкнат борец за правото на евтаназия, той е присъствал на куп посредствени самоубийства. Съществуват основания да се мисли, че някои от онези, на които е помогнал да се преселят в отвъдното, не са били нито смъртоносно, нито дори хронично болни, а подписите под заявленията да се сложи край на страданията им са фалшифицирани.

Раян няма представа как протича едно опосредствано самоубийство. Може би Баргест снабдява бъдещия покойник с голямо количество приспивателно, което представлява безболезнено действаща отрова, но все пак отрова.

Докладът на Мот включва и снимка на Спенсър Баргест. Физиономията му е идеална за кабаретен аниматор: приятни, но като направени от гума черти, подкупваща, многозначителна усмивка и гъста бяла коса, щръкнала по пънкарски, което изглежда забавно върху главата на петдесет и кусур годишен мъж.

Тъй като е възможно сам да е смъртно болен, на Раян му става неприятно от факта, че между него и човека, който е готов да го дари с вечен покой — независимо дали иска, или не, — стоят само две свързани по един или друг начин със самия него същества.

Това обаче въобще не му дава основание да смята, че майката — а може би и Саманта — има някакво отношение към сполетялото го напоследък.

Животът постоянно ни изненадва със съвпадения във времето, необикновени взаимозависимости, които ни се струват пълни със скрит смисъл. Но съвпадението си е просто съвпадение.

Баргест може да е гадно копеле, но във връзката му с Ребека няма нищо зловещо, нищо, което да има отношение към самия Раян.

При сегашното си състояние трябва много да внимава за всичко, което предизвиква параноя. Вече постъпи по един недостоеен начин като постави на Мот задачата да издири майката на Саманта.

Ребека се оказа най-обикновен човек, който води най-обикновен начин на живот. Подозренията на Раян са изсмукани от пръстите.

Като си помисли сега, и в присъствието на Спенсър Баргест около Ребека няма нищо изненадващо. Това дори не е някакво съвпадение, да не говорим за подозрително.

Преди шест години е взела трудното решение да прекъсне командното хранене на своята дъщеря, понесла тежка мозъчна травма. Вероятно смазващата тежест от чувството за вина се е стоварила върху нейните плещи — особено като се има предвид категоричното несъгласие на Саманта.

За да уталожи донякъде това изгарящо чувство, Ребека сигурно е потърсила морално оправдание между страниците на посветени на евтаназията книги. Може дори да се е присъединила към някоя група на активисти и там да се е запознала със Спенсър Баргест.

А след като Саманта е преустановила всякаква връзка с майка си през тези шест години, тя може дори да не знае за съществуването на Спенсър Баргест и отношенията му с Ребека.

Засрамен, че е допуснал в главата си подозрения спрямо Саманта, Раян се надига от шезлонга край басейна и се връща в кабинета си.

Сяда зад бюрото и включва резачката за документи. Слуша известно време шума от мотора и лакомите ножове.

Най-накрая изключва машината. Прибира доклада на Мот в сейф, скрит зад подвижната задна стена на вграден край бюрото шкаф.

Страхът е забил остри зъби в него с такава мощ, че не му остават сили да се откопчи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

С течение на времето огромното дърво отпред е развило могъщата си корона чак до втория етаж. Тук усещането, че се намиращ в детска къщичка на дърво, е много по-силно отколкото, ако погледнеш през прозорците на апартамента.

Саманта е застлала с карирана червена покривка масата на верандата над вътрешния двор. Върху нея е подредила бели порцеланови чинии, прибори и червена ваза с бели рози.

Проникващите през клоните златни лъчи сипят отгоре ѝ цяло съкровище от лъснали монети, докато налива на Раян каберне совиньон, което въобще не ѝ е по джоба, а той льготы относно марлята на шията си.

След кървавия залез и пурпурния здрач тя запалва червени свещи в прозрачни чашки и сервира вечерята под грейналите над главите им звезди и на фона на упоителна музика с келтски напеви, в изпълнение на Кони Довър.

След като е допуснал да се усъмни по отношение Саманта и е поръчал основно проучване на нейната майка, Раян очаква да се чувства неудобно в компанията ѝ. Чувства, че в известен смисъл я е предал.

Но още щом я вижда, цялото му същество е обзето от приятна отмала. Изключителната ѝ красота му помага в много по-голяма степен да си повдигане на самочувствието, отколкото това превъзходно вино, а майсторски приготвената вечеря е по-малко хранителна от вида на съвършената ѝ кожа.

След вечерята те струпват мръсните чинии в умивалника и отпиват от последната чаша вино, а тя проговаря:

— Да си лягаме, Жмичкин.

На Раян внезапно му хрумва, че здравословното му състояние би могло да причини импотентност. Напразни тревоги.

В леглото, привел цялото си тяло в движение, той се запита дали няма да си докара някой пристъп. Но оцелява.

Гушнал след това Саманта, която е отпуснала глава върху гърдите му, той заявява:

— Страхотен идиот съм.

— Хващам се на бас, че тази мисъл не ти е хрумнала в момента — въздъхва тя.

— Не, разбира се, идвала ми е наум и преди.

— И какво те кара да се върнеш към нея точно сега?

Ако ѝ разкаже за абсурдните подозрения, ще се наложи да ѝ признае и здравословните си проблеми. А не му се иска да я безпокои, преди да знае окончателните резултати от изследванията на доктор Гупта, както и истинските мащаби на проблема.

Затова отговаря:

— Изхвърлих ония сандали.

— Дето са направени от рециклирана автомобилна гума ли?

— Ядоса ме природозащитното име на производителя „Зелени обувки“.

— Страхотен си, Дотком, но все пак си оставащ кретен.

Дълго време си говорят за свършено незначителни неща, което може би е и най-добрият вид разговор.

Саманта се унася, златно видение в слабата светлина от нощна лампа, а скоро и Раян заменя този спокоен образ с динамиката на съновиденията.

Те преливат едно в друго, докато най-накрая се озовава в разположен върху дъното на океанската бездна град. Светилища, палати и кули са огрени от призрачна светлина, която облива отдолу нагоре куполи, шпилове, царствени зали, храмове и вавилонски стени. Той се носи над разпрострели се под водната повърхност улици, удавени в ненарушимата тишина на водните глъбини... докато не долавя басов ритъм, пълен с меланхолична заплаха. Знае неговия източник, но не смее да го назове, защото назове ли го, ще стане негова жертва.

Събужда се в приглушена светлина. Ужасът, който го измъчва, не е резултат от непосредствена опасност, а от някаква колосална беда, която дебне притаена в идните седмици или месеци, и тя не е свързана със слабостите на тялото, а е нещо по-лошо и трудно за осмисляне. Пулсът му не е учестен, но всеки удар прилича на такт от огромно

бутало, задвижено с непреодолима мощ в недрата на грамадна и бавна машина.

Изкусителното благоухание на Саманта е останало в чаршафите, но самата тя е станала, преди Раян да се събуди. Той е сам в спалнята.

Циферблатът на дигиталния настолен часовник показва, че до полунощ остават трийсетина минути. Спал е по-малко от час.

Светлината, която се процежда през откренатата врата, му напомня призрачното сияние на подводния град от съня.

Нахлузва широките кафеникави панталони и тръгва бос да търси Саманта.

В съседната стая до едно кресло е поставен бронзов лампион, чийто абажур от стъклени мъниста хвърля оцветени светлини и сенки по пода наоколо.

Кухнята е свързана с това помещение и през нея се вижда отворената врата към терасата, където са вечеряли.

Свещите са угасени. Слаба лунна светлина смуцава нощната тъма и клоните на старото дърво се протягат като пипала в сумрака.

Топлият въздух леко ухае на море и по-силно — на цъфналия през нощта жасмин.

Саманта я няма. Едно стълбище води надолу към двора.

Оттам се чуват приглушени гласове, които насочват Раян встрани от стълбите, към парапета. Забелязва веднага Саманта, защото сноп лунни лъчи превръща златото на косите ѝ в сребро и нежно милват перлената белота на нощницата ѝ.

Другият стои в сянка, но по тембъра на гласа Раян познава, че е мъж.

Не може да различи отделни думи, нито да отгатне характера на емоциите от ритмиката на разговора.

Също като в килерчето миналата нощ, когато прави безуспешни опити да подслуша водената шепнешком дискусия в кухнята на своята къща, и сега го залива лепкава вълна от безпокойство, на мъчителни догадки с неуловими предели, за скритото значение на неща, които само допреди миг са изглеждали така простички, ясни и напълно понятни.

От рязката промяна в тона Раян установява, че двамата долу приключват разговора си. И наистина, мъжът се извързва от Саманта.

Когато непознатият тръгва, сянката първо го поглъща изцяло, но миг по-късно се разсейва. Лунното сияние осветява, но в същото време е мътно и измамно — колкото показва, толкова и прикрива.

Висок, строен, крачещ със самоувереността на атлет, мъжът прекосява моравата, която е станалата петниста от луната в посока към скритата зад гаража алея, а подстриганата по пънкарски бяла коса наподобява нащърбена корона от лед.

Спенсър Баргест, прословутият любовник на Ребека Рич, въодушевеният и пълен с желание да помогне на всеки потенциален самоубиец активист за граждански права попада само за миг в полезрението на Раян. Лунната светлина отстъпва, а сенките го поглъщат; преплетените листа и клонки на огромното дърво го скриват напълно от погледа.

Саманта се извъръща към стълбището.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Босоног Раян се дръпва от площадката към вратата отзад. Бърза през кухнята и дневната.

В спалнята събува панталоните. Прехвърля ги през облегалката на креслото, откъдето ги е взел преди малко, и се връща в леглото.

Вече под завивките си дава сметка за това, че последните му действия не са ръководени от мисъл, а от инстинкт, който му подсказва да избягва всяка конфронтация. Не е сигурен дали това е най-мъдрият ход.

Докато се преструва на заспал, той чува Саманта да влиза в спалнята, долавя коприненото шумолене от съблечената нощница.

Пъха се под чаршафа и го вика тихичко:

— Раян?

След като не чува отговор, повтаря името му.

Ако подозира, че се преструва, сигурно допуска, че е видял или чул част от тайната среща под дървото. Ето защо той промърморва сънено:

— Ъ-ъ-ъ...

Тя се притиска към него и хваща онова, което си е наумила.

При дадените обстоятелства той не вярва, че може да го вдигне, но остава изненадан и дори възмутен от факта, че желанието надделява над подозрението, че я е уличил в притворство или дори измама.

Качествата, които Раян най-високо цени у една жена, са интелигентност, остроумие, привързаност и нежност. Сам притежава всичките четири, а първите две не подлежат на имитация, макар сега да си мисли, че нейният интелект е от такова естество, което развива манипулаторски умения и култивира хитрост. Пита се дали наистина го обича и му желае доброто, или не е била искрена през цялото време.

Никога по-рано не се е любил със сърце, превърнато в такъв водовъртеж от злочести чувства, когато най-нежните емоции остават скрити зад висока стена от физическото желание. Всъщност може пък любовта да няма нищо общо с него.

Когато мигът отминава, Саманта го целува по челото, брадичката, шията. Шепне: *Лека нощ, Жмичкин*, и се обръща на другата страна.

Не след дълго дишането ѝ през отворена уста показва, че е заспала. Или се преструва на заспала.

Раян притиска пръсти към шията, за да провери пулса си. Бавният, устойчив ритъм го учудва. Поредна измама, и то в най-съкровената област: тялото му се преструва на здраво, докато всъщност си е наумило да го изостави.

В продължение на цял час остава вторачен в тавана, като всъщност анализира своята едногодишна любов със Саманта. Опитва се да си спомни за епизод, който от сегашната перспектива да изглежда със скрит смисъл, по-различен от оня, който му е придавал Раян тогава.

Първоначално нито една нейна постъпка в хода на времето не му се вижда измамна. Когато за втори път започва да анализира същите събития обаче, Раян се натъква на сенки там, където по-рано не ги е имало, и всеки спомен се оказва напоен с усещане за наличие на скрити мотиви, на замаскирани заговорници, които се мяркат навсякъде около него.

Не открива доказателства за някаква конкретна измама, няма и помен за евентуално двуличие от нейна страна, преди събитията от последните дни, но въпреки това леден поток подозрения плъзва по всеки негов нерв.

Склонността към параноя, белязала съвременната цивилизация, винаги го е безпокояла. Сега го е срам от факта, че се превръща в жертва на самоизмамата, която, наблюдавана у околните, така силно го тревожи. Вярно е, съществуват няколко съмнителни обстоятелства, но трескавото му въображение непрекъснато се стреми да добави към тях нови и нови.

Раян се надига предпазливо от леглото, а Саманта не помръдва.

Широкият прозорец приканва лунната светлина, но тя влиза така предпазливо във вътрешността на помещението, че Раян не би могъл да си даде сметка за разположението на мебелите в него, ако не го е виждал през деня.

С инстинкта на истински слепец той намира дрехите си, облича ги и мълком поема през спалнята. Затваря вратата зад себе си, без да

издаде и най-слаб звук.

Запознат е с обстановката, а и очите му привикват към мрака, затова той съумява да стигне до кухнята, без нито една стъпка накриво или сблъсък с някой предмет. Запалва лампата над умивалника.

Оставя ѝ бележка върху тефтерчето край телефонния апарат: *Сам, отново съм жертва на маниакално безсъние. Прекалено изнервящо е да лежа буден. Ще ти се обадя утре. Обичам те, Жмичкин.*

Кара до дома, където си стяга куфара.

Огромната къща е смълчана като космическото пространство. Макар почти да не издава шум, и най-слабият звук прокънтява като гръмотевица.

Отива в някакъв хотел, където на никого от персонала или от познатите му не би хрумнало да го търси.

В една безлична стая с прекалено меко легло, той заспива така дълбоко, че спи в продължение на шест часа без никакви съновидения. Когато се събужда в събота сутринта, съзнава, че се намира в същата ембрионална поза, в която е заспал.

Ръцете го болят. Явно ги е държал свити в юмруци през по-голямата част от нощта.

Преди да си поръча закуска в стаята, Раян провежда два телефонни разговора. Първият е с Уилсън Мот, детектива. Вторият има задачата да уреди полет с един от самолетите на неговата компания до Лас Вегас.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ослепителни остриета слънчева светлина сякаш стигат до костите, а вълните жегат, които се надигат от настилката на самолетната писта, са сухи, все едно че са от някое мъртво море.

Лиърджетът и неговият екипаж ще очакват Раян, за да го върнат на другата сутрин в Калифорния.

Черен мерцедес с шофьор кротува в очертанията на терминала за частни самолети. Шофьорът се представя като Джордж Зейн, служител в агенцията за сигурност на Уилсън Мот.

Облечен е в черен костюм, бяла риза, носи черна вратовръзка. Вместо обувки, има на краката си ботуши, чиито тъпи носове изглеждат като подсилени отвътре със стомана.

Два възела бледа тъкан са белязали горната част на челото му. Висок, мускулист и дебеловрат, с широки ноздри и проникателни очи, виолетово-черни като узрели сливи, Зейн има вид на същество, чиято генетика включва намеса от страна на бизон, а двата белега върху челото сякаш са му останали от хирургическа интервенция за отстраняване на рога.

Той е не само шофьор, но и бодигард, и какво ли още не. След като прибира куфара на своя пасажер в багажника, той му отваря задната врата и подава клетъчен телефон.

— Докато сте при нас — обяснява той, — използвайте този апарат. Никой не е в състояние да проследи разговорите до вас самия.

Също като лимузините, този модифициран седан разполага с подвижна преграда между предните и задните седалки.

Раян наблюдава далечни голи планини през затъмнените стъкла на колата, докато тя не навлиза в лабиринт от хотели и казина, които преграждат погледа към света на природата.

Зейн паркира колата във VIP зоната пред хотела, в който ще отседне Раян. Той чака в колата, докато шофьорът отнесе багажа вътре.

Зейн се връща, отваря вратата и му подава електронна карта.

— Стая единайсет-нула-нула. Апартамент е. Регистриран сте на мое име. Вашето няма да се появи никъде, сър.

Докато се отдалечават от хотела, мобифонът с карта за еднократна употреба звъни и Раян отговаря.

Чува се женски глас:

— Имате ли готовност да видите жилището на Ребека?

Ребека Рич, майката на Саманта.

— Да — отвърща Раян.

— Номер трийсет и четири, на втория етаж. Аз съм вече вътре.

Жената затваря.

Извън световноизвестния район на лъскави хотели, казина и магазини, Лас Вегас обхваща проснати нашироко под прежурящото слънце скъпи жилищни райони. Светли облицовки на богаташки къщи отразяват безцветното сияние на пустинята Мохаве, а по-голямата част от околната панорама включва чакъл, камъни, кактуси и други пустинни растения.

Короните на палмите изглеждат чупливи. Маслиновите дървета са по-скоро сивкави, отколкото зелени.

Пластове топлина, надигали се от настилната на обширни паркинги, карат търговските молове да потрепват и променят формата си, също като подводния град от неговия тревожен сън.

Пясък, сухи бурени и всякакви боклуци задръстват незастроените и некултивирани пространства.

„Оазис“, комплекс от луксозни апартаменти, разположени в огромна двуетажна постройка, е изграден от кремави блокчета, а покривите са направени от тюркоазни плочки. Стената, която пази от любопитни погледи огромния му двор, е украсена в стил ар деко с керван камили, изработен от същите плочки.

Зад апартаментите са разположени гаражи и паркинг за гости, покрит с дървена решетка, в чиито летви са се вплели декоративни храсти.

Зейн спуска преградния панел, както и двете предни стъкла, преди да загаси двигателя.

— По-добре е да влезете сам. И внимавайте — предупреждава той.

Вече извън колата, Раян си мисли дали да не се върне начаса в нея и да отмени тази крайно съмнителна операция.

Образът на Спенсър Баргест, застанал под старото дърво в компанията на Саманта, с щръкнала коса, по-бяла от всяко бяло заради лунната светлина, изниква в съзнанието му и напомня какво иска да научи и защо.

От задната врата към двора води покрита алея, тя се отваря само с помощта на ключ, с какъвто разполага всеки от наемателите. А той трябва да заобиколи и да влезе през главния вход.

Портата от ковано желязо е украсена с мотиви от палмово дърво, а след това е патинирана така, че да наподобява обветрен бакър.

По средата на двора е разположен огромен басейн с бордюр от вездесъщите тюркоазни плочки. Неуловими хлорни изпарения трептят в прежурящия въздух над водата и като че ли нахлуват в ноздрите на Раян.

Потъмнели от слънцето наематели са се излегнали, лъснали от плажно масло, в шезлонги наоколо и си просят меланом. Никой не му обръща внимание.

Широка веранда, предназначена за обитателите на втория етаж, служи като покрив на миниатюрните дворчета на ония от първия. Разточителната растителност включва царствени палми с различна височина, а техните корони допринасят доста за това, обитателите на трите различни крила да не виждат какво се случва в жилището на съседа отсреща.

Изкачва външните стълби и намира апартамента с номер 34. Вратата е откrehната, а когато я доближава се отваря напълно.

Във фоайето го очаква привлекателна брюнетка със сладострастна уста и сянка на печал в очите с цвят на надгробна гранитна плоча.

Работи при Уилсън Мот. Макар подчертано женствена, тя създава впечатление, че е напълно в състояние да защити добродетелите, които все още са ѝ останали, като украси евентуалния агресор с отпечатыци от точета по мутрата.

Затваря вратата зад Раян и казва:

— Ребека работи дневна смяна. Ще остане в казиното още четири часа.

— Открихте ли нещо необичайно?

— Не съм търсила, сър. Нямам представа какво издирвате. Задачата ми е да охранявам входа и да ви изведа за секунди, ако стане

нужда.

— Как се казвате?

— И да ви кажа, няма да е истината.

— Защо?

— Това, с което се занимаваме в момента, е противозаконно.

Предпочитам да остана анонимна.

От целия ѝ вид проличава, че никак не одобрява случващото се. Но пък нали неговият живот е поставен в опасност — не нейният.

Ребека е оставила климатика да работи на пълна мощност, дори в нейно отсъствие, което означава, че не си брои стотинките.

Раян започва обиска от кухнята, почти готов да открие богата колекция отрови.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Отначало Раян се чувства като крадец, докато рови из апартамента на Ребека Рич, макар че няма никакво намерение да взима каквото и да е от нейното имущество. Руменина залива лицето, а ритъмът на сърцето му забързва.

Докато действа в кухнята, трапезарията и дневната, у него се оформя убеждението, че не е в състояние да си позволи лукса на каквито и да било силни чувства, тъй като те биха могли да предизвикат поредния пристъп. Продължава огледа с клинично хладнокръвие.

От подредбата на жилището остава с впечатлението, че Ребека не е от хората, чиято склонност към домашен уют е особено изявена. Оскъдната мебелировка е решена в мърляви оттенъци на сивото и бежовото. Единственото произведение на изкуството — абстрактна безсмислица — виси самотно в дневната, а в трапезарията няма нищо.

Отсъствието на каквито и да било сувенири или други дрънкулки показва, че не е сантиментална жена.

От липсата на прах, подредените по азбучен ред подправки и симетричното разположение на шест декоративни възглавници Раян заключава, че Ребека цени високо реда и чистотата. Веществените доказателства говорят в полза на догадката, че тя е улегнал човек със сурово сърце.

Когато влиза в кабинета, даденият му клетъчен телефон звъни. Върху дисплея не се изписва ничие име.

Раян се обажда, но не чува нищо в слушалката, а след второто „ало“ някакъв женски глас започва да тананика тихичко. Не може да разпознае мелодията, но напевът е приятен и мелодичен.

— Кой е? — пита Раян.

Тихият глас става още по-тих, заглъхва, но продължава да се чува, заглъхва още и най-накрая потъва в тишина.

С пръстите на едната си ръка Раян докосва превръзката на шията си, поставена върху разреза, през който вкараха катетър във вратната му вена.

Макар певицата да не произнася отчетливо нито една дума, на подсъзнателно равнище той разпознава гласа — или си въобразява това — защото в съзнанието му изплуват неканени смарагдовите очи и тъмнокожото лице на Изми Клем, сестрата от кардиологичната лаборатория в болницата.

След като изчаква близо минута отново да се разнесе гласът на певицата, той натиска КРАЙ и прибира апарата в джоба на панталона си.

Спомня си казаното от Изми, докато се унася в полусън и се полусъбужда под въздействието на успокоителното: *Чуваш го, нали, момче? Даа, чуваш го. Не бива да слушаш, момче.*

Лошо предчувствие завладява Раян и той е почти готов да напусне този апартамент. Мястото му не е тук.

Вдишва дълбоко, издишва бавно — мъчи се да успокои нервите си.

Дошъл е в Лас Вегас, за да търси истината, свързана с надвисналата над него заплаха, да установи дали трябва да се опасява само от номерата, които природата му върти, или го заплашва още и заговор на зложелатели. От резултата на този обиск може да зависи самото му оцеляване.

Кабинетът на Ребека е обзаведен със същата липса на стил и личен почерк, както и останалите помещения. Върху бюрото няма абсолютно нищо.

Стотина книги с твърди корици изпълват няколко лавици. До една са посветени на самоусъвършенстването и доходоносното инвестиране. Всеки хвърлен по-отблизо поглед обаче показва, че никоя от тях няма отношение към първото, нито пък е в състояние да ви направи богат. Всичките се занимават с мистичната сила на положителното мислене, на лесните пътища към материалния успех, на една или друга никому непозната тайна, всяка от които гарантира революционни промени във финансовото или емоционалното ви състояние.

С две думи, наръчници за забогатяване, или как да се замогнем, без да си мръднем пръста, при това.

Присъствието на тази специализирана литература показва, че животът на Ребека протича в мечти за богатство. С оглед на сегашната

й петдесет и шест годишна възраст, дългото чакане може би я е направило нетърпелива и огорчена.

Но никоя от книгите не я съветва да омъжи дъщеря си за богаташ, като след това го отрови, за да тури ръка на богатството му. Всеки що-годе рационално мислещ човек може да стигне до подобен план, без да губи време в четене.

Раян мигом съжaliaва за този ред на мислите си. Като подозира Ребека в подобни злодейски намерения, той постъпва непочтено спрямо Саманта.

Предложил й е брак още преди месеци. Ако тя е замесена в заговор за убийството му с цел забогатяване за негова сметка, би следвало да приеме на секундата. Днес щяха да са вече съпрузи.

В едно чекмедже на бюрото Раян открива осем списания. Най-отгоре се мъдри онзи брой от Венити Феър, в който е поместен посветеният на собствената му персона очерк от Саманта.

Всеки от останалите седем броя, издавани в период от две години, също съдържа материали от Саманта.

Сам може и да се е отчуждила от своята майка, но последната видимо поддържа жив интерес към професионалното развитие на дъщеря си.

Той разлиства списанията, търси някакъв знак, че са изпращани до майката лично от Саманта. Търсенето остава безплодно.

В добре оборудваната баня и просторната спалня не открива нищо интересно. Що се отнася до Ребека — ако не и до дъщерята — Раян е видял тук достатъчно, за да може недоверието му да прерасне в подозрение.

Безименната сътрудничка на Уилсън Мот чака в антрето. Тя оставя вратата да щракне зад тях и двамата си тръгват.

Изненадва го, като хваща нежно ръката му, сякаш са двама влюбени, тръгнали да хапнат някъде на обяд. Навярно в съответствие с теорията, според която човек не предизвиква подозрения, когато бие на очи, тя започва да чурулика жизнерадостно за някакъв филм, който била гледала напоследък.

Докато вървят през терасата на втория етаж и се спускат по стълбите към двора, Раян промърморва на два пъти нещо неразбираемо в отговор. Тя и двата пъти се кикоти от удоволствие, сякаш никога през живота си не е чувала нещо по-остроумно.

Гласът, както и смехът ѝ, са много мелодични, очите излъчват самодивско сияние.

Когато се озовават върху тротоара пред „Оазис“, отвъд бакърено зелената порта, всяка мелодичност напуска този глас. Насмешливата извивка на устните се изправя, а очите отново стават сиви, като надгробна плоча.

Тя пуска ръката му и бърше длан в полата си.

Раян установява с прискърбие, че неговата длан е запотена.

— Паркирала съм на една пресечка от тук — казва жената. — Джордж ще ви върне в хотела.

— А Спенсър Баргест?

— В момента си е у тях. Имаме основания да очакваме, че тази вечер ще излиза. Тогава ще ви вкараме.

Докато се отдалечава от него, Раян се пита що за човек е тя през времето, когато не работи за Уилсън Мот. Дали студената сивота на погледа е истинското у нея, или онзи мелодичен смях и самодивски очи?

Вече не е убеден в способността си да дава правилна преценка за когото и да било.

Връща се при мерцедеса, където го очаква Джордж Зейн.

На път за хотела светът зад затъмнените прозорци сякаш започва да се променя едва забележимо, но неумолимо — затиснат от слънчева светлина, огънат от сенки, всяка повърхност по-твърда от преди, всеки ръб — по-остър, докато най-накрая започва да му се струва, че това място няма нищо общо със земята, на която се е родил.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

В хотела набира номера на Саманта — не от дадения му за временно ползване, а от собствения си мобифон, — защото е обещал да го направи в ония няколко реда, които е оставил върху тефтерчето до телефона в кухнята миналата нощ.

С облекчение чува гласа на телефонния секретар. Лъже, че се е наложило да замине по работа в Денвър и ще се върне във вторник.

Казва още, че я обича, и това сякаш прозвучава убедително дори в собствените му уши.

Макар да пие много рядко денем, сега си поръчва в стаята половин бутилка каберне совиньон заедно с обяда.

Възнамеряваше да посети казиното, в което Ребека Линч работи на блекджека. Ще му се да я зърне от плът и кръв.

Нямаше желание да играе на нейната маса, но сега дори мисълта да я наблюдава от разстояние му се струва неразумна. Ако е прочела статията за него във Вениси Феър, значи е видяла и снимката му.

Възможно е Ребека да поддържа контакт с дъщеря си, противно на казаното от Саманта, и в такъв случай не би следвало да допусне възможността за визуален контакт, след като се предполага, че е в Денвър.

След обяда окачва на вратата табелата НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ и се опъва в цял ръст върху леглото, както си е с дрехите.

Острата пустинна светлина напират покрай ръбовете на спуснатите завеси, но в стаята е прохладно, сенчесто, сънено.

Сънува подводния град. Злокобна светлина струи в бездната, хвърля измъчени сенки върху светилища, кули, палати и каменни беседки, изваяни с украса от каменен бръшлян и цветя.

Понесен в самота из чудато осветени, но въпреки това сумрачни улици, той се усеща не толкова като плувец, колкото като дух. Бързо разбира, че следва някаква призрачна фигура, нещо или някого в бяло.

Преследваният обект се извързва и той установява, че е Изми Клем, а бялото е сестринската ѝ униформа. Неотложен въпрос се блъска в съзнанието на Раян, но той не може да го оформи с думи.

През целия сън не успява да се приближи до Изми достатъчно, та гласът му да я достигне през наводнената улица.

Когато се събужда, дневната светлина покрай завесите е отслабнала. Мебелите се надигат като някакви сиви острови в полумрака на стаята.

Дали го е събудило тихото настойчиво почукване, Раян не може да каже със сигурност, но сега го долавя съвсем ясно. Объркването, която съпътства всяко внезапно събуждане, бързо го напуска и той разбира, че звуците идват от съседното помещение.

Запалва лампа в дневната и почукването го привлича към вратата. Прилепва око към шпионката, която му разкрива целия коридор отвън, но там няма никой.

Сега Раян е напълно буден и разбира, че това чук-чук-чук се носи откъм прозореца на дневната, който гледа към прочутия модерен търговски район на Лас Вегас.

Над хоризонта окървавено слънце натиска озъбени хребети, раздува се, избухва и пръска червени лъчи по западния небосклон.

Тук, на единайсетия етаж, нищо не тревожи повърхността на стъклата на прозорците му, освен пулсиращия неон на казината, които, с падането на нощта, прибягват до примамлив блясък и притворно великолепие, за да подтикнат стадата паралии от улицата по наклона към безпаричието.

Обърнал гръб на прозореца, Раян чува почукването от друга посока. Проследява я до вратата на банята, която е оставил затворена.

Тя може да се заключи единствено отвътре, така че няма начин някой да се е затворил там и сега да търси спасение.

Раян влиза колебливо в малкото помещение, обзет от усещане за опасност, пали лампата и примигва срещу блясъка на множество отражения.

Едно ново, къртящо звучене на почукването го навежда на мисълта, че е възможно то да идва откъм канализацията. Отваря душ-кабината и приближава ухото си до всеки от двата умивалника, но пак не може да установи нищо.

Отново в дневната, Раян решава, че звуците се носят откъм огромния плазмен телевизор, макар изобщо да не го е включвал.

Не трябва да слушаш, момче.

Внезапният здравословен срыв го е направил емоционално уязвим. Започва да се тревожи за психическото си състояние.

Чуждият мобилен телефон се обаждат откъм нощното шкафче.

Раян го включва, за да чуе гласа на Джордж Зейн:

— Пътят за втората визита е открит. След половин час съм долу с колата.

Раян натиска КРАЙ, оставя телефона върху шкафчето и чака отново да чуе странния звук.

Упоритата тишина не успява да уталожи неговите неориентирани тревоги. Никого не е пускал в апартамента, но независимо от това има усещането, че вече не е сам в него.

Не се поддава на порива да претърси всеки ъгъл, всяка мебел в помещенията и взема бърз душ. Когато парата замъглява стъклената врата на кабината, той я обърсва с длан, за да вижда през нея.

Облечен и готов за вечерта, Раян не се чувства освежен, нито освободен от усещането за чуждо присъствие край себе си. Поддава се на параноята и започва да наднича в шкафове и зад мебелите.

Опитва се да отвори плъзгащата се врата към балкона — заключена е. Там няма никого, така или иначе.

В просторното фоайе поглежда отражението си в голямото огледало. Макар да е почти готов да съзре още някого редом, очакването си остава напразно.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Спенсър Баргест, два пъти обвиняван в убийство от прокуратурата на щата Тексас и два пъти оправдаван, живее в средно заможен квартал от фермерски къщи.

След като Джордж Зейн я подминава и паркира половин пресечка по-нататък, Раян се връща пеша към къщата.

Горещият вечерен въздух е толкова сух, че не може да поеме уханието на дърветата и цъфналите храсти, а носи само киселия дъх на пустинята, върху която се е настанил този град, но която все не успява да покори.

Декоративни светлини, разположени високо в короните на дърветата, хвърлят върху входната алея сенки с форма на листа, които изглеждат така крехки, сякаш всеки миг ще захрущят под стъпките на посетителя.

Изад спуснатите завеси струи светлина, а безименната брюнетка със зовящи устни и каменен поглед му отваря, преди да е успял да позвъни.

След като влиза вътре и вижда затворената зад гърба му врата, той пита:

— С колко време разполагам?

— Поне три-четири часа. Отиде на вечеря с Ребека Рич.

— Толкова ли дълго се хранят?

— Хранене и хоризонтални танци в апартамента й. Според нашите сведения Баргест е рекламно лице на виаграта. Не минава ден, без да се пробва.

— Доктор Смърт се прави на Дон Жуан, така ли?

— Твърде високо вдигате летвата — той си е най-обикновен мръсник.

— Ами ако решат да дойдат тук?

— Няма. Може би някои съвсем празноглави жени смятат тукашната обстановка за възбуждаща, но повечето — не. Ребека е от втория тип.

Тя аргументира казаното в дневната. Като добавка към обичайното обзавеждане, тук има двама мъртви мъже и една мъртва жена — и тримата голи.

Раян знае от вестниците за излаганите на показ под формата на изкуство човешки трупове, които гастролират из галерии и университети по цялата страна, поради което мигом разбира, че това не са скулптури на мъртъвци. Това са внимателно консервирани трупове.

Тези мъртъвци са обработени с антибактериални разтвори, улесняващи изсушаването средства и цял куп консерванти. След това са наикиснати в полиуретан, запечатани са в непроницаема обвивка, която не позволява да се развие процесът на гниене, и са поставени в желаната поза с помощта на външни подпори.

Единият мъж е починал видимо от спонгиформна енцефалопатия^[1] — заболяване, което се характеризира с неконтролируема загуба на тегло и летална прогноза. Тялото е изпито, устните — стиснати в права линия. Едното око е затворено, другото — не, сякаш човекът не е имал куража да погледне Смъртта и с двете.

Вторият мъж има напълно здрав вид. Причината за неговата смърт остава скрита за погледа. Изглежда съвсем жив, само дето полиуретановото покритие го прави да лъщи от главата до петите като добре запечена коледна пуйка.

Жената е на средна възраст и е починала наскоро след едностранна мастектомия — яркочервеният белег на мястото на отрязаната гърда не е имал време да изсветлее. Главата ѝ, както и главите на двамата мъже, е обръсната.

Сините ѝ очи гледат Раян с изражение на покруса и страх, сякаш си дава сметка за издевателствата, на които е била подложена посмъртно.

Когато си връща дар словото, Раян пита:

— На властите известно ли е това... нещо?

— Всяко... от лицата тук или е дарило приживе тялото си на Баргест, или пък това е сторено от наследниците му. Показвал ги е пред публика по различни поводи.

— Това не крие ли някакъв здравословен риск?

— Не и според специалистите.

— С положителност не е полезно за психическото здраве на когото и да било.

— Всичко си е законно. Според съда това е изкуство, като всяко друго, а също така свободно изразено политическо послание, антропологически артефакт с информативен и образователен заряд, занимателно зрелище, своего рода шега.

Погнусен не от факта, че стои тук в присъствието на мъртъвци, а защото е убеден, че използването им по този начин е предизвикателство към човешкото достойнство, Раян отмества поглед от трите експоната.

— Кога ли ще се върнем към практиката да храним лъвовете с християни? — пита той.

— Идната сряда пускат билетите.

Тя се връща в преддверието, за да го остави насаме със задачата му.

Един коридор води към дневната, а в неговия край бди четвърти лъскав труп, осветен от художествено разположен спот.

Този мъж трябва да е станал жертва на автомобилна катастрофа или пък на зверски побой. Лявото му око е затворено и силно подуто на фона на размазаното лице, а отвореното дясно око е кървясало. Едната скула е счупена. Челото му е сцепено през средата и едната част е леко изместена.

Раян се пита дали мозъкът е оставен в черепната кухина, или е изваден. А вътрешностите? Не е запознат с подробностите около едно препариране.

Започнал е да привиква към това варварско „изкуство“. Не че го намира по-малко отблъскващо, но някакво подсъзнателно любопитство и мрачна почуда го предпазват от пристъпите на съжаление и засегнато достойнство.

Казва си, че трябва да отвърне на това отвратително посегателство не с равнодушие и дори не с безразличие, а с безусловно наложителния в дадения случай стоицизъм. Ако не съумее да потисне симпатията си към тези мъже и жената, както и отвращението спрямо онова, което им е сторено след смъртта, не ще има сили да извърши обиска, за който е дошъл.

В спалнята съответните подпори държат в седнало положение мъртвото тяло на жена. Неприличната поза и настойчивостта на този

мъртъв поглед до такава степен изваждат Раян от релси, че той успява да извърши само най-повърхностен оглед на помещението и прилежащия към него дрешник.

Единственото релевантно откритие го очаква в кабинета на Баргест.

На една от лавиците, сред останалите обикновени на вид томове, стоят два албума с висококачествени цветни фотографии, размер двайсет на двайсет и пет. Портрети.

Всяко от лицата е лишено от изражение и нито един чифт очи не гледа в обектива или пък накъдето и да било въобще. Това са образи на мъртъвци.

Всеки портрет е защитен от предпазно прозрачно фолио. Отгоре имат по една миниатюрна лепенка с изписан на ръка каталожен номер.

Раян стига до заключението, че всички тези хора са поискали от Баргест — или пък семействата им са го помолили — да съдейства при раздялата им с този свят посредством самоубийство, или пък, ако става дума за невменяеми, чрез инжектиране на някакво смъртоносно, но неподлежащо на проследяване вещество.

Отсъствието на имена и дати изглежда свидетелства за опасенията на Баргест от евентуално съдебно преследване, независимо от демонстрираната прекалена обществена търпимост спрямо твърде крайният вид утеха, която той раздава с такова удоволствие.

Усетил известно облекчение от факта, че това помещение не е оборудвано с труп, Раян се настанява зад бюрото с двата албума пред себе си. Няма представа поради каква причина трябва да се измъчва с прегледа на толкова много мъртви лица, обаче някакво вътрешно чувство му подсказва, че усилията му няма да останат напразни.

Трофеите на Баргест са от двата пола, млади и стари, представители на всички раси. Изникналата в съзнанието му дума *трофеи* го изненадва, но след като пред погледа му минават десетина образа, не може да се сети за по-подходяща.

В някои случаи очите на обектите изглежда са замръзвали в мига на смъртта. В други обаче едва забележими прозрачни лепенки държат клепачите в отворено положение.

Раян се мъчи да не мисли върху въпроса защо за Баргест е толкова важно очите на неговите „клиенти“ да бъдат отворени. В миг на свръхестествено прозрение той разбира, че този труженик на

евтаназията се наслаждава на всеки мъртвешки поглед с извратеността на изнасилвач, който принуждава поредната си жертва да го гледа в очите, че всяка една снимка изпълнява сходни на порнографията функции.

Страниците на албума изведнъж започват да лепнат под пръстите му и той го оставя.

Блъсва канцеларския стол с колелца назад и обронва глава. Диша през устата, за да потисне позивите за повръщане.

Сърцето му не се разтуптява, но всеки пореден удар напират като морска вълна, надига се неудържимо в неговите гърди. Подът сякаш също се повдига и отпуска, все едно е върху палубата на кораб, а един далечен остър звук наподобява писъка на чайки, макар да съзнава, че той идва от въздуха, свистящ през стиснатите му зъби.

Вътрешното вълнение настъпва на серии, също както истинското. Едни вълни са по-високи от други, а помежду им има паузи. Раян знае, че нарушеният сърдечен ритъм може да предшества инфаркт.

Притиска с длан гърдния си кош, сякаш се опитва да успокои с ласка сърцето.

Ако вземе да умре на това място, агентите на Спенсър Мот най-вероятно ще предпочетат да зарежат трупа му тук, вместо да обясняват какво са търсили с него в дома на един свободен гражданин. Намерен в къщата на доктор Смърт, той може да се превърне в поредния труп от неговата колекция. Съблечен гол, препариран и покрит с глазура, огънат в унизителна поза, ще украси някой празен кът от къщата, за да се превърне оттам нататък в обект на нечестиво внимание от страна на стопанина, както и на евентуален перверзен допир.

---

[1] Заболяването е известно и като „луда крава“. — Б.р. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Дали със силата на собствената си воля, или по милостта на съдбата, Раян оцелява и само след броени минути усеща сърдечния си ритъм стабилизиран.

Сухият, прохладен въздух в дома на Баргест е лишен от миризма, но има лек метален привкус. Решен да не дири източника на този особен вкус, Раян престава да диша през устата.

Изправя гръб в канцеларския стол и отново го приближава до бюрото. След кратко колебание отгръща първия албум на снимката, която разглежда, преди да му се доповръща.

Все още под влияние на неосъзнато предчувствие, той упорито прехвърля лист по лист. Упоритостта му е възнаградена, когато стига до третия портрет от втория албум.

Саманта. Клепачите са залепени отворени, пълните устни — леко разделени, сякаш е издала едва доловим стон на удовлетворение при щракването на насочения срещу нея обектив.

Разбира се, това не е Саманта, а Тереса, еднояйчната близначка. Преди да умре, тя остава в състояние на кома месеци наред и това отнема от естествената ѝ красота. Но и така бледа, Тереса пак е хубава, а страданието придава на образа ѝ нетленно сияние, също както при неземната красота на превърнал се в светец мъченик от творба на стар майстор.

Баргест явно познава Ребека поне от шест години. Присъствал е при смъртта на Тереса.

Според думите на Саманта и тя е била там, когато сестра ѝ е умряла. Но не споменава нито дума за Баргест.

Тя говори изключително рядко за покойната близначка. Но това е обяснимо и в никакъв случай не събужда подозрения. Загубата несъмнено продължава да тежи.

Тя му разказа за мъчителното страдание на Тереса едва преди няколко вечери там, под гигантското дърво. До оня момент бе оставила Раян да си мисли, че сестра ѝ е загинала при самата катастрофа, или е починала наскоро след това в резултат от нея.

Но и тази сдържаност не говори за нищо повече от факта, че Саманта продължава да страда.

Главата на мъртвата жена от снимката почива върху възглавница. Явно много грижливо — което говори за проява на нежност — златните коси са красиво подредени около овала на лицето.

На фона на това залепените със скоч клепащи на лишените от поглед очи навяват усещане за недопустимо посегателство, за кощунство.

Колкото шумно и неритмично бе сърцето на Раян преди малко, толкова тихо и равномерно бие сега. Къщата е също спокойна, нощта отвън — и тя, сякаш всяка жива душа в Лас Вегас е решила да се унесе в сън именно в този момент, или да се превърне в пепел, сякаш всяко завъртяно колело е спряло и всяка машина е била лишена от сили, а нощните птици са загубили способността да размахват криле, забравили са мелодията на своята, песен, пълзящите твари са се парализирали, за да настане абсолютен покой навсякъде, без порив на вятъра, без помен от неговия полъх. Времето в спрелите часовници застива.

Раян не знае дали този застинал покой е истински, или въображаем, но моментът е до такава степен противоестествен, че му идва да закреши като обезумял, да разчупи тази тишина, преди да е замръзнало окончателно всяко човешко слово.

Той не го прави, тъй като усеща присъствието на някакъв дълбок смисъл в тази абсолютна тишина, на една истина, която настоява да бъде открита.

Тишината извира от снимката пред погледа на Раян, напират оттам и залива околния свят, сякаш образът на мъртвата Тереса е в състояние да спре Сътворението и да прикове вниманието на Раян. Подсъзнанието му заповядва: *Гледай, виж и открий*. В този образ има нещо ужасно важно за него, някакво смайващо откровение, което е пропуснал да забележи до момента, но което е в състояние да го спаси.

Изучава мъртвите очи, пита се дали отраженията на светлини и сенки в тях не биха могли да дадат представа за помещението, в което е умряла, за хората, които са станали свидетели на това, или пък за нещо друго, което има връзка с неговата сегашна битност на осъден.

Но въпросните отражения са едва забележими. Колкото и да се взира в тях, не ще научи нищо повече.

Погледът му се спуска към тези прекрасни скули, оглежда прелестните извивки на носа, на пълните, безупречно оформени устни.

Те са леко разтворени, но през тях не минава дъх. Цари мълчание, а той все пак е готов да чуе вътре в себе си няколко слова, които да хвърлят светлина върху причините за хипертрофията на неговото сърце и върху неясното му бъдеще.

Някакво движение в полето на периферното му зрение стряска Раян.

Вдига поглед в очакване някой от застиналите трупове да се е откопчил от своите окови, за да го посети в кабинета на домакина.

Безименната брюнетка влиза откъм коридора и гласът ѝ разрушава магията на мълчанието.

— Не се плаша лесно, обаче обстановката започва да ми лази по нервите.

— И на мен — отвръща той.

Измъква снимката на Тереса, оставя я отстрани и затваря албума.

— Ще забележи липсата — предупреждава жената.

— Може би. Пет пари не давам. Ще има да се чуди.

Раян връща двата албума върху полицата, откъдето ги е взел.

Опряла рамо на касата на вратата, скръстила ръце пред гърдите си, хубавицата съобщава:

— Следим ги. Приключиха с вечерята. Сега са в апартамента ѝ.

Трябва да е между трийсет и трийсет и пет, но излъчването ѝ е като на по-възрастна. Внушава самоувереност, която прилича повече на мъдрост, отколкото на гордост.

— Бихте ли му позволила? — пита Раян.

— Да му позволя какво?

— Да ви докосне.

Тези очи сега не приличат на гранитни надгробия, а по-скоро на крепостни стени и само пълен глупак би понечил да ги нападне.

— Ще го гръмна право в пишката — заявява жената.

— Не се и съмнявам.

— Това ще е услуга за цялото човечество.

— А Ребека защо ли го прави? — чуди се Раян.

— Щото не е наред.

— С кое например?

— Тя не е единствената. Половината свят е влюбен в смъртта.

— Не и аз.

Сякаш в мълчалив израз на обвинение, брюнетката поглежда снимката на Тереса върху бюрото.

Раян посочва:

— Това е само улика.

— За какво?

— Още не ми е ясно.

Той е претършувал вече бюрото. Сега отново отваря чекмеджето с канцеларски принадлежности и изважда плик с размери дваисет на трийсет сантиметра, за да пхне снимката в него.

— Тук свърших — съобщава Раян.

Двамата обхождат къщата заедно, гасят лампи, преструват се, че не очакват всеки миг да се разнесат стъпките на събудени трупове.

Във фоайето жената проговаря:

— Алармената инсталация бе включена, преди да вляза. Трябва да я пусна отново.

Докато въвежда кода, който ѝ е известен отнякъде, Раян пита:

— Как успяхте да я изключите, без да я приведете в действие?

— С помощта на няколко прости инструмента и дълги години практика.

Въпросните инструменти са явно достатъчно компактни, за да се поберат в дамската ѝ чантичка, понеже друго не носи.

Вече отвън, тя добавя:

— Тръгвайте с мен. — А след като се измъкват изпод плачещите клони на декоративните дървета, поема по тротоара с думите: — Паркирала съм на две пресечки от тук.

Известно му е, че тя се нуждае от неговата закрила точно толкова, колкото и гардеробоподобният Джордж Зейн.

В отсъствието на улично осветление и при тази немощна луна двамата не хвърлят никакви сенки.

Тук, на километри отдалечени от лъскавите казина, в небето мъждукат изоставени, самотни звезди.

Като всички селища в Мохаве, независимо от размера или историята им, и това тук изглежда временно. Древният океан се е оттеглил преди хилядолетия, оставил зад себе си огромно пясъчно море, но пустинята не е по-дълговечна от водите преди нея, а градът е определено по-ефимерен от самата пустиня.

— Каквото и да не е наред в живота ви — обажда се хубавицата, — не е моя работа.

Раян не ѝ противоречи.

— Като се вземе предвид начинът, по който Уилсън Мот води тази операция, ще изхвърча, ако кажа нещо повече по въпроса.

Любопитен да разбере накъде води всичко това, Раян я успокоява:

— Не съществува никаква причина да споделям с него нашия разговор.

След кратка пауза тя казва:

— Вие сте обсебен.

— Не вярвам в духове.

— Това не ме изненадва.

От другата страна на улицата Зейн седи зад волана на мерцедеса. Подминават го. И тя промълвява:

— Не от дух — обладан сте от идеята за собствената ви смърт.

— Това пък какво означава?

— Означава, че тръпнете в очакване брадвата да се спусне.

— Ако страдах от параноя — отвръща Раян, — щях да си задам въпроса, дали Уилсън Мот не ме разработва.

— Просто съм много добра в четенето на мисли.

Нещо минава над главите им с плясък. Видял отгоре огромни светли криле, Раян решава, че може да е бухал.

— От прочетените ваши мисли — продължава жената — стигам до извода, че не знаете кой.

— Кой какво?

— Кой се опитва да ви убие.

Песента на щурците в далечината наподобява скърцането от триенето на два бръснача един в друг.

Продължават да крачат и тя проговаря пак:

— Докато се опитвате да откриете кой... не бива да забравяте корените на всяко насилие.

Дали пък не е била ченге в миналото?

— Те са точно пет. Похот, завист, гняв, алчност и мъст.

— Като мотиви, тоест.

Стигат до колата ѝ. Тя отвръща:

— Добре е да ги разглеждате като слабост, а не като мотив.

Зад гърба им се чува мъркане от двигател на спираща кола, светват габарити.

— По-важна от първопричините е главната причина.

Отваря вратата на хондата и се обръща към него с тежък поглед.

— Главната причина — продължава безименната — е винаги най-силният, най-истинският мотив на убиеца.

Сред многото необичайни събития от последните четири денонощия този разговор май ще излезе най-странен.

— И коя е най-основната причина за насилието? — пита Раян.

— Ненавистта към истината.

Приближилата кола се оказва мерцедесът. Джордж Зейн спира успоредно на хондата, но малко пред нея, като оставя Раян и жената в лунен полумрак и сенки.

А тя казва:

— Ако ви се прииска някой път да си поговорим... името ми е Кети Сиена.

Повтаря фамилията по букви.

— Но нали сутринта казахте, че никога няма да ми разкриете своята самоличност?

— Сбъркала съм. И още нещо, господин Пери.

Той чака.

— Нетърпимостта към истината е порок — отвърща тя. — От нея произтичат гордостта и стремежът към нарушаване на порядките.

Един лунен лъч превръща очите ѝ в сребърни монети.

— Преди броени минути бяхме в дома на човек, чието желание да прегазва установените правила е всепоглъщащо. Внимавайте много. Може да се окаже заразно.

Кети посяга към ръката му, но не я разтърсва, а я притиска между своите, което наподобява повече интимен жест на приятел, отколкото сбогуване с делови партньор.

Преди да измисли какво да каже, тя влиза в колата, хлопва вратата и включва двигателя.

Раян остава на улицата, загледан подир колата. Сетне влиза отзад в мерцедеса.

— Обратно в хотела ли, сър?

— Да, ако обичате.

В ръцете си Раян държи грубия плик със снимката на Тереса Рич, която подозира, че може да крие ключа към собственото му спасение.

За да се проучи добре този документ, ще трябва да го увеличат максимално и да го подложат на тестване с помощта на най-съвършен софтуер. Тази нощ не може да стори нищо повече.

По време на обратния път мислите на Раян непрекъснато се връщат към Кети Сиена, към въпроса за това, дали нейната загриженост е неподправена.

В светлината на последните събития е редно да си зададе въпроса, дали нейният съвет и проявената готовност за по-нататъшно сътрудничество не са резултат от факта, че той е безумно богат.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Раян провежда няколко телефонни разговора от мерцедеса. Докато пристигнат в хотела, той вече е убеден, че може да повери плика със снимката на Джордж Зейн.

Макар офисите на Уилсън Мот да са разположени в Ню Йорк, Лос Анджелис и Сиатъл, той поддържа тесни контакти със сродни фирми в много други градове, включително в Лас Вегас. Това се оказва достатъчно, за да осигури дигитална обработка на снимката, както и възможност за Раян да започне с помощта на подходящ компютърен софтуер нейния анализ.

Когато в шест и половина на другата сутрин лиърджетът отлети от Лас Вегас заедно с Раян на борда, хората на Мот ще са доставили всичко необходимо по случая на Тереса в хотелския му апартамент в Денвър.

След като е казал на Саманта, че отлита натам по работа, сега решава и да го стори — сам не знае защо.

Това пътуване няма как да омаловажи факта, че я е излъгал — лъжата си остава лъжа. А на този етап няма никакво намерение да я информира относно проучването на майка ѝ, както и на Спенсър Баргест, което е по същество пропуск — преднамерено прикриване — далеч по-сериозен от свързаната с местонахождението му лъжа.

Завръщането у дома, в Нюпорт, значително по-рано от насрочената среща с доктор Гупта не стои въобще на дневен ред — след подслушания в кухнята шепот на Кей и Ли Тинг той остава с усещането — и то няма да го напусне — че в тази къща стените са снабдени с очи и уши, които го държат под непрекъснато наблюдение.

Лас Вегас не му предлага нищо друго, освен неизброими възможности за хазарт. Но той вече играе, при това с най-високи залози, така че никакъв блекджек, нито бакара, да не говорим за рулетка, не могат да отклонят вниманието му от факта, че самият му живот е заложен на карта.

И така, рано сутринта — към Денвър.

Поръчва си обяда, а после и вечерята в хотелската стая. Няма апетит, но яде.

Няма нищо изненадващо в обстоятелството, че тази нощ сънува. Може да е очаквал трупове, препарирани или не, но такива не го спохождат.

Кошмарите му не са свързани с хора или други човекоподобни, а включват панорами и архитектура, сред тях познатия вече подводен град.

Върви през долината към разположения върху склона замък. Тази долина е била някога зелена. Но сега прегоряла трева, сухи цветя и съсухрени дървета са пръснати по бреговете на поток, чиито мудни черни води мъкнат всякакви боклуци и пепел. Окъпаните по-рано в злато прозорци на палата сега са необичайно червени, оживели от подскачащи сенки, и колкото повече приближава широко отворените двери, толкова по-голям страх го обзема при мисълта за това, каква ли противна пасмина може да се изсипе през тях и да налети отгоре му.

След долината се озовава върху брега на диво езеро, оградено от всички страни с черни скали и устремени към небето дървеса. Ухилената в черното небе луна отразява озъбен лик върху черна водна повърхност. Отровни вълни плискат скалата, върху която е стъпил, а в самия център на езерото нещо започва да се надига, някакъв неподлежащ на измерване хипопотам, по чието туловище лъщи отровна мастилена влага, отразяваща хилядократно лунната светлина.

Сутринта, докато се къпе под душа, докато закусва, докато лети към Денвър в служебния самолет, отделни кошмарни образи не престават да изникват в съзнанието му. Има усещането, че всички те са от места, където е бил много отдавна, но не в съня си, а наяве, понеже всичките са прекалено реални, за да са плод на фантазията, твърде подробни, изключително плътно наситени в емоционален план, неизказано близки.

Отново му минава през ум вероятността не само тялото, но и психиката да му изневерява. Може би незадоволителната дейност на сърцето става причина за намаляване дебита на кръвообращението, което от своя страна се отразява пагубно върху разсъдъка му.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Хотелът е пет звезди. Прозорците на президентския апартамент — единственото свободно място при липса на предварителна заявка — са обърнати към назъбената панорама на прорязан от стъкло, бетон и алуминий хоризонт.

На запад огромни гористи планини се издигат към още по-огромни облаци: Анди от купеста облачност, над които се извисяват Хималаи от переста, достатъчно внушителна маса на небесната архитектура, която, рече ли да се сгромоляса, като нищо ще размаже света отдолу.

В уютната библиотека на апартамента един компютър с цял куп периферни устройства очаква Раян, за да му помогне при изчерпателното проучване на снимката. Край клавиатурата е оставена кутия с лакомства от най-реномираната сладкарница в Денвър. Уилсън Мот е винаги на висота.

Програмата за фотографски анализ е придружена от прекрасно съставено ръководство за ползване. Макар сам да е натрупал състояние от работа с Интернет и да притежава природна дарба за конструиране на програми, Раян отделя по-голямата част от времето за овладяване на новия софтуер, преди да се почувства готов за истинската работа.

Към пладне усеща нужда от почивка. След като е преял със сладки, не изпитва никаква нужда от обяд. Но желанието да се поглези, е твърде силно и той разбира, че му липсва фордът или пък някоя друга от любимите коли.

Може би състоянието на сърцето му изисква ползването на шофьорски услуги, но желанието да кара сам надделява. По време на полета от Вегас пилотът е уредил по радиото да го чака нает СУВ^[1], който да бъде на негово разположение по дваайсет и четири часа в денонощието.

Черният кадилак ескалада е оборудван с всички екстри и предлага всяко възможно удобство. Може да се вози без посока, накъдето му видят очите, защото, реши ли да се върне в хотела, навигационната система на колата ще има грижата за това.

Макар да е бил вече два пъти в Денвър, Раян никога не се е отдалечавал от района на конгресния център. Сега му се ще да види нещо по-различно.

Неделното движение е рехаво. Не след дълго стига до малък парк — най-много десет-дванайсет декара. В края му се издига старинна тухлена черквица.

Онова, което го изкушава да зареже ескаладата и да се приближи до постройката пеша, са трепетликите — или поне той така си мисли. Наметнали есенни премени, дърветата сияят в златно — изглеждат много по-живописни на фона на прихлупения небосклон.

В парка няма нито детска площадка, нито военен паметник — единствено ветровити тухлени алеи, посипани с опадали листа, и тук-там по някоя пейка за размисъл над природните чудеса.

В този мек следобед първият сняг изглежда неизразимо далечен.

Докато облачните галеони се носят тежко на огромна височина в източна посока, въздухът долу постепенно застива, но даже в този покой листата на трепетликите не спират да потреперват. Те никога не спират.

Докато върви, Раян не престава да се вслушва в шепота на дърветата — винаги е обичал този звук. Трепетликата е така чувствителна към движението на въздуха, понеже жилките на листата ѝ са съвсем тънички и са разположени хоризонтално по повърхността на увисналите към земята листа. Седнал на една пейка, Раян не може да си спомни кога по-рано е чувал шепот на трепетлика и откъде знае за тази особеност на листата ѝ, която е причина за тяхната неспирна песен.

Първоначално видът на парка подръпва някаква нежна струна в него. Когато навлиза сред дърветата, го обзема чувство на обич към тях, което му е напълно познато. А сега, седнал върху пейката под балдахин от блеснали жълти листа, тази обич прераства в нещо по-голямо, в някакъв нежен носталгичен копнеж. Необяснимо защо — кракът му не е стъпвал по-рано на това място, — той е преизпълнен от усещането, че е идвал сред тези дървета много пъти, по всяко време на годината, при всякакви климатични условия.

Пойни птички, коприварчета, които скоро ще поемат на юг, извиват в дървесните корони своите сюити.

Раян няма представа откъде знае името им, но ето че тяхната песен го запраща от състояние на сладък носталгичен копнеж към тягостното усещане за истинско дежа ву — тази му среща с малкия парк в никакъв случай не може да е първата.

Увереността, че е бил тук по-рано, и то не един или два пъти, а многократно, го наелектризира до такава степен, че изпитва нужда да се изправи, с усещането за присъствието на някаква свръхестествена сила, която кара косъмчетата по врата му да настръхнат, а по гръбнака му пролазва ледена тръпка, сякаш някакъв усърден професор минава по него с лазерен лъч.

Макар черквата да е привлякла вниманието му само като фон в общата панорама, Раян я поглежда с убеждението, че по някакъв забравен сега повод той е влизал в нея. Не може да прочете името ѝ от мястото, където се намира, но по някакъв начин знае, че това е католически храм.

Макар че през целия ден времето е меко, сега чувствително захладнява. Докато прекосява парка в посока към черквата, Раян пъха ръце в джобовете на самото си.

Явно са премели за утринната служба, защото на бетонните стъпала пред „Света Джема“ блестят само няколко опаднали листа от трепетлика. Последната меса за деня е отслужена и сега черквата е пуста.

Разколебан за миг пред първото стъпало, Раян знае, че кръстът на олтара ще бъде от резбовано дърво, че тръните по венеца Господен ще са позлатени, също както гвоздеите в Неговите ръце и нозе. Зад кръста — позлатен ореол. А от него излизат, издълбани в дървото и позлатени, лъчите на свещената светлина.

Изкачва стълбите.

Пред прага почти се обръща, за да си тръгне.

В преддверието се трупат сенки. Те са по-малко в главния кораб на храма, където през стъклописите на прозорците проникват оцветени лъчи и където тук-там е оставена запалена някоя лампа.

Импозантното разпятие е досущ каквото си го е представял.

Самичък в черквата, той стои на централната пътека, омагьосан, разтреперан, също като дърветата в парка.

Раян е все така сигурен, че никога преди не е идвал на това място, а и не е католик. И все пак го облива вълна на задоволство,

каквото човек изпитва при досега с нещо познато и любимо.

Тя обаче не го стопля и не му дарява покой, а по-скоро го мотивира да си тръгне.

След като излиза навън, на площадката над стълбите, остава неподвижен цяла минута, докато възвърне контрола над дишането си.

Отново в парка, приседнал на пейка, до която го довеждат разтрепераните му крака, той изважда мобифона, за да набере номера на Уилсън Мот.

След разговора възнамерява да остане още известно време седнал, понеже не се е успокоил достатъчно, за да шофира. Но ярката одежда на трепетликите, черните стълбове на осветителните фенери с напукани стъкла, пейката от ковано желязо, боядисана с черен лак, както и подредените като рибя кост тухли на пътеката го изпълват с копнеж по едно минало, което не може да си припомни, всъщност към едно минало, което не е преживял.

Всичко това му идва твърде много и той напуска парка с темпо, което не е точно бегом, но определено е повече от ходом.

Въвежда името на хотела в навигационната система на ескалата и един мелодичен глас на търпелива млада жена съумява да го заведе успешно до местоназначението, въпреки няколкото погрешни завоя, които той се изхитря да направи.

---

[1] Sport Utility Vehicle (SUV) — събирателен термин за обозначаване на леки превозни средства с висока проходимост, от различни марки. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В библиотеката на президентския апартамент, високо над Денвър, Раян Пери работи като побъркан над дигитализираната снимка на покойната Тереса.

Програмата за фотографски анализ го снабдява с множество възможности за увеличаване на образа, за приближаване на очната сфера, за многократно увеличаване и изясняване на подробности, отразени в тази лъскава повърхност. Някои от прийомите могат да се прилагат едновременно. А когато интересуваният го участък е увеличен до положение, при което резолюцията на образа става неразгадаема, програмата прогнозира несъществуващи пиксели, които нанася допълнително, и така възстановява чертите на увеличения образ.

Но въпреки всичко към седем и пет вечерта, когато се появява агентът на Уилсън Мот, Раян не е съумял да постигне каквото и да било по отношение на тези отразени сенки и светлини.

По-рано през деня, тъкмо преди да напусне парка, когато звъни на Мот с молба да му намери опитен и доверен флеботом^[1], той научава, че най-бързо до Денвър може да се придвижи Джордж Зейн, който още не се е завърнал от Лас Вегас в главната квартира на компанията, разположена в Лос Анджелис. Преди да подпише договор с Мот, Зейн е бил армейски медик, осигурявал е първа помощ на ранените в Ирак.

И ето, сега Раян се е проснал върху леглото в спалнята с пешкир под мишница, докато Зейн му изтегля 40 милилитра венозна кръв във фиали от по 5 милилитра.

— Искам да се изследва за всяка възможна отрова — казва Раян.

— Добре, сър.

— Не само онези, за които е известно, че водят до хипертрофия на сърдечния мускул.

— Разполагаме с лаборатория на колеги тук, в Денвър, както и с двама изтъкнати специалисти в тази област, които ще работят през цялата нощ. Интересува ли ви размерът на техния хонорар?

— Въобще не ме интересува — уверява го Раян. — Едно от най-привлекателните неща при истински големите пари е възможността, когато знаеш къде точно да търсиш — както в случая с Мот, — да получиш именно онова, което ти трябва. И когато ти трябва. Колкото и шантаво да е твоето искане, никой не си позволява да повдига вежди, а те обслужва с готовност и респект, поне докато ти е пред очите.

— Искам да се направят проби и за наркотици. Включително — не включително, ами на първо място — за халюциногени, както и за препарати, които имат като странично действие халюцинации и неадекватно възприятие.

— Добре, сър — отвръща Зейн, като оставя настрани четвъртата фиала. — Господин Мот ме инструктира най-подробно.

С двата взела нагърчена кожа на голата глава, с тези пронизателни виолетово-черни очи и широки ноздри, които се разширяват още повече, сякаш надушили прясна кръв, Джордж Зейн би следвало да всява смут сред присъстващите, но всъщност общуването с него успокоява.

— Много сте добър с иглата, Джордж.

— Благодаря, сър.

— Изобщо не ме заболя. Имате добър подход към болни.

— От армията, сър.

— Не знаех, че там учат на това.

— Учи самото бойно поле, сър. Страданията, които вижда човек, учат. Желанието да бъдеш внимателен се поражда от само себе си.

— Не съм служил.

— Е, в армията или не, всички влизаме всекидневно в сражения. Още две спринцовчици, сър.

Докато Зейн измъква пълния с кръв цилиндър и нахлузва върху иглата нов, Раян проговаря:

— Сигурно ме мислите за параноик.

— Не, сър. Светът е пълен със зло и това е факт. Съобразяването на поведението ни с това обстоятелство ни прави реалисти, а не параноици.

— Идеята, че някой ме трови или упойва...

— Няма да сте първият. Противникът невинаги застава срещу нас зад дуло или с бомба в ръка. В някои случаи се оказва много по-

близо. Понякога изглежда точно като нас, което го прави почти невидим, и точно тогава е най-опасен.

Раян е инструктирал Уилсън Мот да го снабди с приспивателно, което се дава само срещу рецепта, и да го изпрати по Зейн. Необходим му е медикамент, който не само може да се справи с широкоокоото, треперещо крако, луднало от напрежение безсъние, което му дава смелост да се бори с акула, но и е в състояние да го потопи в сън, дотолкова дълбок, че да няма и помен от никакви кошмари.

След като Зейн се оттегля с кръвта, Раян си поръчва така изобилна вечеря, че само тя би следвало да действа като барбитуратен коктейл.

След вечерята се запознава с дозировката от инструкцията за използване на препаратa, взема две вместо препоръчаното от нея едно хапче и ги изпива с чаша мляко.

Вече в постелята, грабва дистанционното, за да сърфира из морето от сателитни програми, за които е абониран хотелът. По един канал за класическо кино дават някакъв филм за попаднала в затвор жена, чиято история е така величаво досадна, че май не му трябваше да пие онова приспивателно.

Заспива.

Мълчание в мрака, неясно усещане за намачкани завивки и сетне пак мрак, но наситен с покой, нарушаван единствено от сърдечните контракции и шума от кръвообращението, пълен мрак, черен като безлунна повърхност на езеро, като разперени криле на гарван, мрак и нищо друго, само той — и нищо, освен него.

А след това трептящи образи на съновидение, оградени в правоъгълник, а той самият — в непрогледна чернота.

Мъж и жена си говорят. Мъжкият глас е познат. Зареден е с музика, напрежение, взрив.

Образите подскачат, понеже Раян примигва с клепачи, а правоъгълната рамка е от това, че не става дума за сън, не е видението на жената в затвора, а онази класика, която класическият канал приема за класическа в дадения момент.

Светещите цифри на часовника отстрани показват 2:36. Спал е четири или пет часа.

Иска още, трябва му още, търси опипом дистанционното, намира го, загасява светещия правоъгълник с цветни образи, затъква гърлата на оръдията, заглушава музиката, замлъква жената, секва гласът на Уилям Холдън.

Когато дистанционното изпада от омекналата му ръка, когато сам той започва да потъва в утехата на пълната забрава, изведнъж си дава сметка за това, че филмът е същият, по време на който дойде на себе си в четвъртък призори, след ужасния пристъп през изтеклата нощ, който го подгони към кабинета на интерниста Форест Стафорд.

Събудил се сутринта в четвъртък върху пода на спалнята, свит в ембрионална поза, със залепнали клепащи и пресъхнала уста, той остава с убеждението, че този неизвестен филм на Уилям Холдън е изпълнен с някакво специално значение за него, че представлява подлежащо на дешифриране послание, предупреждение относно бъдещето.

Това усещане отшумява, когато идва напълно в съзнание и си припомня пристъпа, острата болка, пронизала го през нощта.

И ето сега, почти четири денонощия по-късно, онова усещане за предстоящо откровение отново надига снага и Раян решава, че трябва да пребори гравитацията, която го дърпа надолу, обратно в обятията на съня, трябва да стане и да включи телевизора пак, за да разбере кой е този филм, та да изцеди от неговите сцени скрития смисъл, зловещото предсказание, което се крие там.

Тежка вечеря, силно лекарство, мъчително изтощение и някаква неприсъща плахост се стоварват едновременно отгоре му, за да пропуснат и последните песъчинки съзнание през обезсилените пръсти на неговия контрол.

Проспива още десет часа и се събужда в понеделник сутринта с тежко главоболие, познато на всеки пияница след тридневен запой.

Водата под душа брули главата му, сякаш всяка капка е едро зърно от градушка. Дори приглушената светлина причинява болки в очите, всяка миризма му е неприятна.

Той преборва този истински махмурлук с помощта на няколко чаши кафе. Първото е черно, другите — със сметана, но без захар.

След това си поръчва препечени филийки. После — английски кифлички с масло. Следобедът му се прищява ванилов сладолед.

Рум сервисът доставя всичко това едно по едно, в реда на поръчките, сякаш е глезено дете, а хотелът — грижовна майка.

Работи без прекъсване с компютъра, мъчи се да увеличи петната от мъртвите очи на Тереса Рич, за да разгадае скритото в тях послание. Часове след като се е убедил, че никакво послание не съществува, той продължава да упорства.

Да не бе тази задача, сигурно би поръчал на портиера да му докарат ескаладата от хотелския гараж, за да отиде още един път в онази черква с трепетликите. Стига да я намери. Ако стигне до она парк, не би устоял на порива да влезе в „Света Джема“, а се притеснява, че едно второ посещение там няма да допринесе с нищо за разгадаването на тази мистерия, нито ще внесе поне мъничко яснота в нея, даже напротив — ще предизвика още по-голямо объркване.

Многото чудати неща от последните дни го озадачават още от самото начало, събуждат любопитството му. И всичко това прераства в пълно объркване, което в своето постоянство съсипва физическите и душевните му сили.

В понеделник следобед е принуден най-сетне да си признае, че нищо в очите на Тереса не е в състояние да му помогне за идентифицирането на лицата присъствали в онази стая, нито пък на другите, които заговорничат срещу здравето и живота му. За мотивите им — да не говорим.

И все пак той продължава да мисли, че нещо в тази последна нейна фотография е от особено значение. Несъмнено камерата е била в ръцете на Спенсър Баргест. Значи той именно е помогнал на Ребека Рич да сложи край на живота на Тереса.

Саманта твърди, че се е отчуждила от собствената си майка.

Тя е мъртва. За мене. Ребека е погребана в един апартамент на Лас Вегас. Тя ходи, приказва и диша, но за мен е мъртва.

Но в петък през нощта, по-малко от четирийсет и осем часа след тази декларация, тя се измъква от спалнята, в която спи Раян, за да се срещне с Баргест в сянката на онова дърво.

Спенсър Баргест е част от цялата схема, но понеже в най-добрия случай е леко смахнат, а в най-лошия — опасно луд, макар и заинтересован от здравословното състояние на Раян, не е допуснат до пряко участие. Той е убил Тереса и е възможно да участва в заговора за премахване на самия Раян, което е аргумент в подкрепа на схващането,

че първоначалната му реакция по повод на тази снимка — предчувствието, че съдържа ключа към разгадаване на важна загадка — не бива да се отхвърля с лека ръка.

Ако отговорът не се крие в очите, може би е на друго място във фотографията.

Насочва вниманието си към устата, която е леко отворена. Пълните устни са разделени, сякаш дъхът на живота ги е натиснал, за да се измъкне помежду им.

Тъмното между тези устни, вътре в устната кухина, не е така равномерно от гледна точка на плътност и цвят, както изглежда на пръв поглед. Сега му се струва, че в устата на Тереса има нещо, някакъв предмет непосредствено зад зъбите, някаква неясна сянка, чиито очертания са прекалено правилни, за да бъдат на езика.

Увеличава устните, докато изпълват целия екран. Клонира пиксели, за да възстанови резолюцията на увеличения образ.

Красивата уста на тази жена сякаш крещи за помощ насреща му, но мълчанието така си остава ненарушено и тази тишина не дава никакво указание за това, какви са били последните слова, преди Баргест да я ликвидира по избрания от него начин.

Раян подхваща новата задача с такова настървение, с каквото работи и по предишната.

В осем и четирийсет, в понеделник вечер, докато си хапва сандвич със синьо сирене и корнишони, Раян нито за миг не престава да се занимава с компютъра. Обажда се Джордж Зейн с резултатите от кръвния анализ.

Специалистите хематолози и техните асистенти са провели пълни изследвания, в резултат на които не са открити никакви следи от отрови, опиати или други подозрителни химикали в четирийсетте милилитра кръв, предоставена им от Раян.

— Може да са пропуснали нещо — възразява той. — Никой не е свършен — всеки бърка от време на време.

— Искате ли да взема нови проби и да потърся други специалисти? — пита Зейн.

— Не. Ако има нещо, то ще е твърде трудно за откриване по стандартните начини. Можете да ми източите всичката кръв и да наемете хиляда хематолози, и пак да не научим нищо за проблема.

Раян запраща приспивателното в тоалетната чиния, пуска водата и си поръчва кафе по телефона.

Усеща, че времето работи против него, и то не защото до срещата с доктор Самар Гупта, когато ще научи резултатите от тъканния тест, остават малко повече от осемнайсет часа.

Вечерта угасва в тъма, после настъпва полунощ, а очертанията на Тересините устни, на зъбите и нейната устна кухня са се превърнали за Раян в цяла една вселена, така привлекателна и всеобхватна, че изобщо не се сеца за леглото, а заспива на стола, пред компютъра, малко след три сутринта, без да е напреднал никак в търсенето на своята истина.

От Денвър до летище „Джон Уейн“ в окръг Ориндж, Калифорния, глезен от бордовия персонал на фирмения лиърджет, Раян поглежда час по час снимката, без помощта на компютъра, като се пита дали търсената от него следа не е скрита в косите на Тереса, в деликатната мида на обърнатото към обектива ухо, или даже в гънките на възглавницата, която се вижда подложена под бузата ѝ.

Самолетът се приземява и се насочва към сградата на терминала по-малко от час преди насрочената среща с кардиолога.

Тъй като не иска да разкрива тайните си пред Ли Тинг, той поръчва фирмена лимузина, която да го вземе от летището и да го закара до кабинета на доктора. Изпращат му кадилак суперлимузина с възпитан шофьор, който не смята, че разговорите с пътника влизат в служебните му задължения.

В лимузината, през целия път до кабинета на доктор Гупта Раян се взира в мъртвото лице на Тереса.

Налегнало го е настроение, което никак не му е присъщо. Объркването, което го обзема в Денвър, се е засилило до такава степен, че вече не е просто объркан, а напълно дезориентиран, интелектуалните му способности са помрачени от преживяното и най-вече от неспособността да го осмисли.

Това изпитвано за първи път в живота му състояние е само по себе си достатъчно, за да срине изцяло неговото самочувствие, но той усеща и някаква мудна съпротива да се оформя вътре в него, което още

повече го вбесява, тъй като никога не е допускал, че може съзнателно да се предаде в каквато и да било степен.

Себичността на родителите му, както и демонстрираното от тях безразличие към него засилват стремежа му към постижения не само по-късно, в зрелия живот, а и като дете, когато взема твърдото решение никога да не заприлича на тях.

В бизнеса разглежда всяка трудност като възможност, всеки триумф — като стъпало към по-голям. Никога не е отстъпвал, не се е предавал, не е капитулирал, дори не се е огъвал пред друго, освен в случаите, когато е преценявал, че ще спечели повече, ако замени собственото си становище с нечие чуждо.

Ще му се да вярва, че тази вътрешна съпротива крие в себе си някаква нова сила, която ще му помогне да победи отчаянието. Само че силата представлява издръжливост, напоена с кураж, а с всяко следващо завъртане на автомобилните колела той се чувства все по-отдалечен от източниците на предишните си сили и все по-неспособен да мобилизира смелостта си.

Задава си въпроса, дали всяко от действията му през тези последни пет денонощия — цялото разследване около Ребека Рич и Баргест, както и всичко останало — не е било само отчаян опит да отклони съзнанието си от предстоящата среща с кардиолога този следобед, когато ще научи истината. Ужасен от мисълта, че ще му се наложи да приеме смъртната присъда, във връзка, с която не може да стори абсолютно нищо, той е хукнал презглава да търси врага, страховитото чудовище, срещу което е по-лесно да се опълчи.

Пристигат пред сградата с медицински кабинети, където работи и доктор Гупта, а лимузината спира на забранено за паркиране място.

Раян пххва снимката на Тереса в кафявия плик.

Шофьорът излиза от колата и я заобикаля отзад, за да отвори на Раян.

Излязъл от релсите на здравия разум, той взема фотографията на мъртвата със себе си, но не за да я покаже на кардиолога, а за да си я държи като талисман, чиято мощ ще му помогне да направи последната стъпка надолу — от примирението към пълното отчаяние.

---

[1] Човек, най-често медицинско лице, който е обучен да взема кръв за лабораторни проби или кръводаряване. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Кардиомиопатия — отсича доктор Гупта.

Седнал е срещу Раян, но не в кабинета за прием на пациенти, а в личния, сякаш подтикван от желание да съобщи новината в не толкова клинична обстановка.

Върху лавица зад гърба му, все в сребърни рамки, са подредени снимки на близките му. Съпругата е прекрасна. Имат две дъщери и син, все хубави деца, имат и златист ретривър.

Върху същата лавица са поставени модел на ветроходна яхта и две снимки на семейство Гупта — включително кучето — правени на борда на самата яхта.

Чул диагнозата, Раян Пери е изпълнен със завист към доктора заради семейството му, заради очевидната пълнота и богатството на неговия живот, които са благословия и нещо твърде различно, много по-висше от баналното материално богатство.

— Заболяване на сърдечния мускул — продължава Самар Гупта. — То предизвиква отслабване тонуса на мускулните съкращения, което води до отслабване на цялото кръвообращение.

Раян иска да попита за причините, за възможността да е намесена отрова, за която спомена Фори Стафорд, но изчаква. Доктор Гупта говори с пределно изчистена дикция, както обикновено, но мелодиката на неговия глас сега е допълнена от съчувствие, което му придава вид на умерена тържественост.

— Кардиомиопатиите се подразделят в три основни групи — рестриктивна, дилатативна и хипертрофична.

— Моята е хипертрофична.

— Да. Аномалия на сърдечната тъкан. Нейни клетки не функционират правилно.

— Причината?

— Най-често е наследствена.

— Родителите ми нямат подобно страдание.

— Може да е някой от дядовците или прадедовците. В някои случаи липсва симптоматика — направо внезапна смърт и диагнозата е

винаги „сърдечен удар“.

Дядото на Раян по бащина линия умира от сърдечен удар на четирийсет и шест години.

— Какво е лечението?

Кардиологът е видимо притеснен.

— Няма такова — казва той с глас, сякаш е лично отговорен за неспособността на неговата наука да предложи ефикасно лечение.

Раян насочва поглед към златистия ретривър от семейната снимка. Отдавна иска да си има куче. И все не му остава време да стори място за някое в живота си. Все му се струва, че има пред себе си години за сто кучета.

— В състояние сме единствено да лекуваме симптомите с диуретични средства, за да не допуснем сърдечен срыв — обяснява доктор Гупта, — както и с антиаритмични — за да поддържаме равномерен пулс.

— Аз сърфирам. Начинът ми на живот е доста напрегнат. Какви ще бъдат ограниченията, по какъв начин ще се промени моят живот?

Колебанието на кардиолога принуждава Раян да отклони поглед от кучето.

— Въпросът от първостепенно значение, пред който сме изправени — отвръща Гупта, — е не доколко ограничен ще бъдете в по-нататъшния си живот, а... колко време ще продължи той.

В благите очи на лекаря Раян съзира своето бъдеще като гадател в кристално кълбо.

— Състоянието ви не е статично, Раян. Симптомите... могат да тръгнат към по-добро, но заболяването, което ги обуславя, не подлежи на овладяване. Сърдечната функция ще отслабва с течение на времето.

— Колко време?

Доктор Гупта поглежда встрани от Раян, към друга снимка на своето семейство, разположена върху бюрото.

— Мисля... не повече от година.

В сряда през нощта, сгърчен върху килима в спалнята си, Раян бе чакал смъртта всеки момент. Това очакване продължи и през следващите дни.

Така че една цяла година би трябвало да му се види като щедър подарък, но всъщност прогнозата е по-скоро психологическа гилотина,

която се врязва в него, и страданието му е толкова голямо, че не намира сили да продума.

— Бих могъл да ви разкажа за постиженията в областта на стволовите клетки при възрастните — казва Гупта, — но нищо обнадеждаващо не се очертава за предстоящата година, а може би и никога не ще се очертае, а вие не сте човек, който би търсил утеха в подобни фантастични перспективи. Така че остава единствено трансплантацията.

Раян вдига поглед от плика със снимката на Тереса, който стиска с две ръце, сякаш е някаква спасителна шамандура, която го задържа върху повърхността.

— Сърдечна трансплантация?

— Ще ви запишем още сега в АДТО.

— АДТО?

— Американско депо за трансплантация на органи. Те осъществяват безпристрастно разпределение на наличните човешки органи.

— Тогава... има надежда.

— В ред случаи резултатите от подобна операция са много обнадеждаващи. Имам пациентка, която живее най-пълноценно вече петнайсет години с присадено сърце и продължава уверено нататък.

Вместо да се поуспокои от чутото, възможността да живее с присадено сърце напомпва допълнителни емоции у Раян.

Не му се иска да избухне в сълзи пред погледа на доктор Гупта и в търсене на начин да избегне тази възможност, той се връща към централната тема от последните дни:

— Възможно ли е да съм бил отровен?

Доктор Гупта смръщва вежди:

— Абсолютно не.

— Доктор Стафорд спомена такава причина като възможна при увеличаване на сърцето. Макар че и той я... отхвърли.

— Имайте предвид, че след като изследвах взетите проби, стигнах до категоричното заключение, че случаят ви е семеен.

— Какво ще рече това?

— Че заболяването е наследствено. Характеристиките на тъканите са типични за този род състояния.

— Вие сте убеден в това — казва Раян, — но... съвсем сигурно ли е?

— Няма нищо сигурно в този живот, Раян.

Успял да преглътне сълзите, Раян се усмихва немошно и казва:

— Освен смъртта и данъците.

Доктор Гупта приема усмивката с благодарност и сам се усмихва.

— И като имаме предвид, че данъчните поне дават възможност човек да се защити в съда.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През на следващите няколко дни Раян се огъва пред инстинктивния порив на отрицанието. Часове наред рови из Интернет с упоритостта на умопомрачен, търси в медицинските сайтове най-новото в областта на кардиомиопатиите.

След като не успява да намери научни новости, достатъчно убедителни, за да повдигнат смазаното му самочувствие, той се прехвърля върху сайтовете на алтернативната медицина. Търси с настървение истории за болни, излекувани с помощта на дървесни кори от южните части на Бразилия, или на отвара от билки, каквито растат единствено и само в най-недостъпните джунгли на Тайланд.

Отново и отново чете дебелия свитък материали, посветени на сърдечните трансплантации, даден му от доктор Гупта. При всеки прочит възхитата му от уменията на съвременните сърдечни хирурзи отстъпва пред униинето, което предизвикват несъответствието между броя на донорите и този на очакващите операция пациенти, както и методиката за решаване на проблема, използвана от назначената за целта администрация.

В усилията си да се приспособи към новите условия, свързани с коренно промененото му — или ликвидирано бъдеще, Раян избягва срещи със Саманта, като лъже, че продължава да е в Денвър по работа.

Преди да я види, иска да поживее достатъчно дълго с новата мисъл за диагнозата, за да свикне с нея. Исква да контролира напълно разсъдъка и поведението си в часа, когато ще ѝ разкаже всичко, защото независимо от онова, което ще се случи по-нататък, това ще бъде най-важният разговор в неговия живот. Исква му се да бъде в отлична форма, за да улови и най-слабия оттенък в нейните слова и жестове, в мълчаливия език на тялото.

Снимката на Тереса продължава да го занимава.

Той взема със себе си от Колорадо компютърното оборудване за снимков анализ, което Мот му достави в Денвър. Сега то е разположено върху бюро до спалнята.

След като не успява да установи с положителност дали в устната кухина на мъртвата наистина има някакъв чужд предмет, той разделя фотографията на осемдесет полета, които започва да увеличава и да проучва едно по едно. Някоя издайническа следа може да се крие в блестящите златни коси, или пък в гънка на възглавницата отдолу. Или пък може би някакъв миниатюрен знак върху лицето — трудно е човек да си го представи дори — ще свърже неизвестно как смъртта на Тереса с неговото сегашно състояние.

След като в рамките на две денонощия успява да проучи двайсет полета, Раян започва да си дава сметка, че се е впуснал в безумно начинание, че тази снимка го вълнува толкова много, само защото Тереса е сестра на Саманта и нейният образ от фотографията извиква в представите му идеята за ясновидско прозрение, за поглед към смъртта на самата Саманта, което го разтърсва до дъното на душата му.

Най-накрая изключва компютъра с намерение да се откаже от изследователската си дейност върху портрета.

Макар дигитализираният образ от екрана да не вълнува вече неговото въображение, независимо от това, че му е дошъл до гуша, гланцираното парче фотографска хартия с размери двайсет на двайсет и пет отново приковава вниманието му, когато го измъква от грубия плик. За пореден път, също както в кабинета на Спенсър Баргест, го пронизва като кинжал мисълта, че с тази снимка в ръка е застанал на самия ръб на едно откритие, което не само ще хвърли светлина върху всички странни събития, но и нещо повече — ще го спаси в буквалния смисъл.

Деловият живот в продължение на толкова години вече го е научил да не пренебрегва никое от своите предчувствия. Но обзелите го напоследък ирационални представи и чувства, тази непозната по-рано склонност към параноя, могат да се окажат последици от ограничените физиологични възможности на организма, от пониженото съдържание на кислород в кръвта. При това положение не бива да се доверява на интуицията, нито пък да разчита, че мисълта му си остава все така бистра, каквато е била.

Раян нито за миг не се замисля върху въпроса за несправедливостта на тази получена на трийсет и четири годишна възраст смъртна присъда. В дадения случай, също както при който и да

било поврат към по-лошо в живота, човек може да хленчи, или да действа. Единствено действието обещава някаква надежда.

За разлика от бизнеса, където начините за действие в кризисна ситуация зависят единствено от остротата на собствения ум и желанието за упорит труд, възможностите при здравословните проблеми са доста ограничени. Но Раян отказва да бъде жертва. Ако съществува начин да избегне мрачната перспектива, която му е наложена, той ще открие как да разреже възела и да отхвърли от себе си впитите в тялото му възета.

Докато се приспособява към новото положение и се образова в областта на донорските правила и хирургическите техники, той очаква всеки момент да бъде повален от поредния пристъп, но това не се случва. Доктор Гупта му е предписал три лекарства, които явно, поне за известно време, потискат симптомите, станали причина за толкова големите му терзания напоследък. Чак до четвъртък той остава в апартамента си, без да подава нос в която и да било друга част на къщата. Не иска да вижда никого, защото се притеснява от възможността дори при най-безобиден разговор да издаде — или някой да усети — тежкото му здравословно състояние. Никак не му се иска новината да стигне по някакъв начин до Саманта, преди да ѝ я е съобщил лично.

Диктува на телефонния секретар съобщение за Кей Тинг и в него изброява храните, които би желал да получи, заедно с часовете на сервирането им. То се осъществява посредством познатата разтегателна количка, която оставят пред асансьорната врата, в преддверието на апартамента.

Случвало му се е и по-рано, изпаднал в пристъп на хиперактивност при създаването на някоя програма, да прекарва като отшелник дни наред в този апартамент по пижама, оставил четината си небръсната, чак докато го засърби. Така че режимът не е непознат за прислугата.

Не се безпокои особено от възможността храната и питието му да бъдат подправени с някаква отрова или халюциногенен препарат. След като подозрението го е завело в дома на Ребека Рич, а после — в музея на съвременните мумии, създаден от Спенсър Баргест, семейство Тинг или останалите от домашния персонал му се виждат

крайно неподходящи като участници в съзаклятие срещу здравето и живота му.

Освен това поражението върху сърцето е вече нанесено. Като продължава да му дава от препаратата, отровителят, ако такъв изобщо съществува, не би постигнал друго, освен да бъде разкрит.

Виденията за потънали градове, самотни езера и заселени с демони палати вече не смущават съня на Раян. Никакви необясними звуци, никакви почуквания с облечени в ръкавица пръсти по стъклата на прозорци, врати и стени.

Изглежда точната диагноза и свързаната с нея мрачна прогноза са съсредоточили цялата му мисъл върху истинската заплаха и съзнанието вече няма нужда да хаби нервна енергия в преследване на въображаеми опасности, а и не може да си го позволи, ако иска да оцелее до момента, когато ще се появи подходящ донор.

В петък е вече готов да сподели потресаващата новина със Саманта. Обажда ѝ се, за да съобщи, че се е прибрал от Денвър и иска да вечерят заедно.

— Какво ще кажеш да пробваме оня нов ресторант, дето толкова се бе запалил по него миналия път? — предлага тя.

— Изкарах тежка седмица, Сам. Бих предпочел да останем някъде на спокойствие. У вас става ли?

— Писнало ми е да готвя, Дотком. Ако купиш нещо от деликатесния, няма проблем.

— Ще се видим в пет и половина — казва той и затваря. Минава му през ум възможността да вземе със себе си снимката на Тереса, ако разговорът поеме в непредвидена посока и възникнат тежки въпроси, които ще изискват неприятни отговори.

Поглежда отново портрета на мъртвата жена и решава, че дори да се появят основания за по-сериозни подозрения спрямо Саманта от онези, които си е позволил до настоящия момент, използването на тази снимка, с цел да разбие линията на нейната отбрана би било проява на жестокост, на каквата той не е способен.

Връща снимката в плика, а самия плик скрива в едно чекмедже на бюрото.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В златно-синьо кимоно и с копринени чехли Саманта е толкова по-прекрасна от спомена му за нея, че Раян е мигом обезоръжен и обладан от желание.

Толкова дълго е гледал напоследък образа на покойната близначка, чиято хубост е избледняла под напора на страданията, че е успял да позабрави красотата на живата Саманта.

Едва успява да остави пликовете с покупки от деликатесния магазин върху плота в кухнята, и тя е вече в обятията му. Очевидно е, че възнамерява да го заведе право в спалнята и той е почти готов да се поддаде.

Неизвестно поради каква шантава причина в съзнанието му прозвучава гласът на младата жена от навигационната система на кадилака, която го упътва към хотела в Денвър след посещението в парка с трепетликите. Тази чудата асоциация намалява пламъка на желанието и той възвръща самоконтрола си.

— Ще пукна от глад — заявява Раян.

— А стига, бе.

— Истина ти казвам.

— Не мога да повярвам.

— Виж — казва той, — сандвичи с осолено телешко.

— Пък аз си мислех, че с това кимоно съм неустоима.

— А също с любимото ти сирене и специална горчица.

— Следващия път ще си облека солено телешко и сирене.

— Не забравяй специалната горчица — съветва я той.

— И туршия вместо обеци.

— Би било малко претрупано. Виж тук: охладено кисело мляко със зеленчуци и мед, картофена салата и онова нещо от три вида боб, целина и чушки — нямам представа как му викат.

— Киселото мляко щеше да е достатъчно. А това какво е? Плодова пита с ром?

— И накрая тия фантастични дребни сладки.

— За кога ме угояваш?

— В тоя магазин нямам задръжки. Не бива да ме пускат вътре без придружител.

Прехвърлят съдържанието на пакетите и пластмасовите кутии в чинии и купички и отнасят цялото пиршество върху масата на верандата.

— Изненадана съм от липсата на бирен кег — отбелязва Саманта.

— Ти не пиеш бира.

— Аз не изяждам и четири кила деликатеси на едно ядене, но това не ти пречи да ги домъкнеш.

— Нося вино — заявява Раян, като посочва бутилката, която още при пристигането си е оставил върху масата. — Превъзходно, при това.

— Ще взема чаши.

След като налива, преди още да са се настанили край масата, те чукват чаши и към дървесната корона литва звън, сладък като от сребърно звънче.

Отпиват, целуват се, сядат и Раян изведнъж потъва в такова блаженство, че мигом разбира: лъжовна или не, той обича тази Саманта и нищо не ще го спре да я обича, даже ако зад видимия образ е скрита някоя друга, порочна до мозъка на костите Сам.

— Цяла седмица мина — отбелязва тя.

Ако излезе, че освен фаталната диагноза е влюбен в някоя кикимора, вместо в Спящата красавица, това би била най-наситената със значими събития седмица от неговия живот.

Плетеницата от светлини и сенки сякаш не толкова ги обгръща, а по-скоро се вие около им, прави ги част от себе си и сама става част от тях, създания от светлина и мрак, знайно и незнайно, основа и същност на една тайна, от чиито нишки ще се изтъче бъдещето и на двамата.

— Защо трябваше да пропускаме цяла седмица? — пита тя.

— Романът ти върви на пета скорост, нали?

— Не е зле. Случиха ми се няколко успешни дни един подир друг. А ти откъде знаеш?

Раян не възнамерява да ѝ разкрие факта, че когато работата ѝ потръгне особено добре, тя мисли по-малко за неговите предложения за брак, а когато мисълта ѝ е по-малко заета с тях, летвата на целомъдрието ѝ слиза надолу.

Вместо това съобщава:

— Очите ти блестят от възбуда, а гласът ти е пълен със задоволство.

— Може би собственото ти присъствие е причина за това.

— Не. Ако чак толкова ти беше приятно да ме видиш, щеше да облечеш солено телешко и сирене.

— Добре, от книгата е. Трудно е за обясняване. Но текст и подтекст се напасват с такава лекота, каквато не съм подозирала, че е възможна.

— Това наистина е вълнуващо.

— Поне за мене е така.

— Как се справяш с миналото преизказно време?

— Държа го под контрол.

— Ами препинателните знаци, герундия, цялата далавера около „кой“ и „кого“?

— Да не бе толкова хубаво това вино, щях да ти го излея върху чутурата.

— Точно заради това купувам най-доброто — инстинкт за самосъхранение.

По стълбите откъм двора се чуват забързани стъпки.

Раян се обръща тъкмо навреме, за да види ледената корона от бели коси, която само преди седмица му разкри, че високият мъж, с когото разговаряше Саманта в сянката на голямото дърво е Спенсър Баргест.

Сега, когато Луната не е единственият източник на светлина, самоличността му излиза наяве. Този мъж наистина има структурата на Баргест, но е поне десетилетие по-млад от доктор Смърт. Човекът е в началото на четирийсетте и чертите на лицето му са лишени от гумения израз на сценичен комик, зад който се крие Баргест.

— Извинете — обажда се той, след като ги вижда седнали за вечеря на верандата, — не исках да ви безпокоя.

— Седни с нас, Кевън — отвръща Саманта, — сега ще донеса още една чаша.

— Не, не, наистина не мога. Разполагам само с минута. Трябва да бягам в болницата за вечерна визитация.

Раян се надига от мястото си, а Саманта пита:

— Вие май не се познавате?

След като Раян изразява съжаление по този повод, Саманта го представя на Кевън Спърлок, син на Мириам Спърлок, собственичка на апартамента и гаража, които обитава Сам.

— Как е майка ти? — пита тя.

— Добре. Даже много добре.

Саманта обяснява на Раян:

— Мириам получи много остра криза от гръдна жаба миналата седмица — всъщност днес става точно седмица.

— Била в някакъв ресторант — допълва Кевън. — Санитарите я закарали право в болницата. Най-неприятното според нея е обстоятелството, че се случило на публично място. Почувствала се силно унижена.

— Сърдечен пристъп? — пита Раян.

— Не, слава богу. Но изследванията говорят за стеснени артерии.

— Силно стеснени — допълва Саманта. — На другата сутрин ѝ направили четири байпаса.

— Страшно хареса цветята ти — казва Кевън на Саманта. — Бели лилии, любимите ѝ.

— Ще напълня цялата ѝ спалня с тях, нека само се прибере у дома.

След като Кевън си тръгва, Сам разправя няколко истории за Мириам, една, от които му е известна. Хазайката си пада малко нещо особнячка, макар да е много мила и добра.

Седмица по-рано, когато Раян е убеден, че е пипнал Саманта в съзаклятие с Баргест, тя явно е научила новината за постъпването на хазайката в болница.

Вероятно Кевън е забелязал, че свети, и е позвънил на вратата. Този звук не е бил достатъчно силен, за да извади самия него от обятията на следсвкупителната дрямка. За да не го събуди, Саманта е излязла навън и е разговаряла със сина на хазайката.

Подтикнат от параноични настроения въз основа на видяното, Раян отлита за Лас Вегас още на другата сутрин, за да дири доказателства, подкрепящи заподозрения несъществуващ заговор.

И сега книгите за бързо забогатяване в библиотеката на Ребека Рич не изглеждат вече толкова опасни, а само разкриват наивност и празни мечти.

Колекцията от списания с материали от дъщеря ѝ говори единствено за това, че макар прекъснала връзките си с нея, майката продължава да се гордее с професионалните постижения на своето чедо.

Спенсър Баргест може да е извратеняк и дори напълно луд, а Ребека да е прекалено неумела в преценките си за хората, лишена от проникателност и солидни нравствени устои, но нито тя, нито нейният любител на трупове имат намерение да съзаклятничат срещу живота на Раян.

Саманта никога не е споменавала, че познава Баргест, или че той е присъствал при насилственото отстраняване на Тереса от този свят.

Видяно от тази перспектива, мълчанието ѝ може да се разглежда като резултат от притеснение. Никой не би споделил с лекота обстоятелството, че любовникът на собствената му майка е противен нихилист, колекционер на човешки трупове, като претендира, че те са произведения на изкуството.

След кризата върху сърфа и последвалия през нощта ужасен пристъп, който го праща в кабинета на доктор Стафорд, Раян се вкопчва в една произнесена от лекаря дума — отрова — за да избегне конфронтация с истината, че собственото му тяло го предава. Нужен му е външен враг, с когото може да се справи значително по-лесно, отколкото с една наследствена и смъртоносна болест.

В отчаянието си той отстъпва от принципите на логиката, с чиято помощ винаги досега е подхождал към проблемите в бизнеса и живота. Заменя здравия разум с болестен.

Принуден от срещата с Кевън Спърлок да признае своята слабост и грешка, Раян е дълбоко засрамен. С надеждата да удави във вино това унизително чувство, той си налива втора чаша.

Благодарен е заради гаснещите лъчи на слънцето и плътната сянка от голямото дърво, които сигурно скриват отчасти неговото притеснение. Силно се надява поне този едничък път изражението му да се окаже по-трудноразгадаемо за Сам, отколкото това на Мики Маус.

След поредния анекдот из живота на Мириам домакинята донася от кухнята четири декоративни свещи. Подрежда ги върху масата.

Лицето ѝ се озарява, докато мести пламъчето на кибрита от фитил на фитил, а Раян казва:

— Обичам те. — След това го обзема усещането, че е измамник.
Болен измамник в ремисия.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Луната остава все още лепната за източния хоризонт, но видимо напират нагоре, а старото дърво скрива повечето от осъдените на вечност звезди. Ето че настъпва часът на разговора за смъртта.

След вечеря масата остава празна, ако не се броят виното и свещите, Раян хваща лявата ръка на Саманта и промълвява:

— Всеки прекаран заедно с тебе миг е бил щастлив за мен.

— Това звучи така, сякаш следващата дума е „но“, в който случай тия копринени пантофи никак не са подходящи за предстоящата ми реакция.

Няма да ѝ казва за своята дълбока заблуда и мотивираните от нея действия, за страха, че е отровен. Ако ще умира в рамките на година, нека Сам го запомни като по-добър, отколкото е в действителност.

И понеже отношението ѝ към живота е същото, каквото е към сърфа — налага собствени условия, но проявява уважение към непредсказуемия нрав на океана, гледа го без страх и с разбиране — Раян разказва историята си сбито и без заобиколки. Нито се мъчи да изиграе трагедия, нито да представи нещата в светли тонове и бляскава перспектива.

Ръката ѝ стиска неговата, сякаш в усилие да го задържи на този свят. Очите ѝ се наливат със сълзи, проблясват, докато примигва с клепачи, и тези движения правят пламъчетата от свещите да се множат много по-бързо в очите ѝ, отколкото в шлифованите фасетки на кристалните чаши.

Тя разбира, че за него произнасянето на тези слова е също толкова мъчително, колкото е за нея да ги слуша. Двете неща, които всеки от тях уважава у другия, са упованието в собствените сили и ясното съзнание, че животът представлява борба, която изисква оптимизъм и вяра в бъдещето.

Изпълнен с благодарност заради това, че тя не избухва в сълзи, доволен от факта, че го слуша търпеливо, вместо да изсипе куп въпроси, Раян е потресен от нейната твърдост и самоконтрол.

Силата на обзелите я чувства не може да се скрие, защото се отразява върху пулса ѝ в стиснатата ръка, а също във вените на нежната шия. Той продължава да се учестява. Кимоното не може да скрие тръпките, които разтрисат тялото ѝ, и даже, въпреки слабата светлина на свещите, камбаните на широките ръкави, както и всяка отпусната гънка на лъскавата коприна сякаш ги подчертават, правят ги достъпни за другия, както въздухът предава звуковите вълни на неговия говор.

Когато приключва, Сам поема два пъти дълбоко дъх, премества поглед от очите му към сплетените им ръце и пристъпва направо към основния въпрос:

— Каква е вероятността да ти присадят ново сърце?

— Четири хиляди американци имат същата нужда годишно. Срещу това стоят около две хиляди донора за същия период.

— Значи, петдесет на петдесет.

— Дори по-малко. Новото сърце трябва да е съвместимо с моята имунна система. Ако не е налице такава съвместимост, организмът отхвърля чуждия орган.

— Каква е вероятността за съвпадение?

— Кръвната ми група е най-често срещаната. Това е добре. Но съществуват и други критерии. А дори всички те да съвпадат, сърцето ще отиде при някого, който също отговаря на условията, но е по-напред от мен в списъка на чакащите.

— Ти включен ли си вече в този списък?

— Заявен съм. Идната седмица ще ме подложат на психологически тест — всичко зависи от него.

— Защо?

— Ще се мъчат да открият заложили у мен фактори от поведенческо и със социален отзвук естество, които биха попречили на следоперативното възстановяване.

— Нещо като... алкохолизъм ли?

— Алкохолизъм, пушене, особености на характера, които биха ме направили по-непригоден да се справи с новата ситуация и с предизвикателствата от някой друг.

Саманта отделя поглед от ръцете им, отбягва неговия и се втренчва в четирите свещи, сякаш разположението на техните пламъци крие тайната на собственото им бъдеще.

— Значи се интересуват от степента на интелигентност. Един умен пациент се разглежда като по-добър вариант.

— Може би.

— Но това е в твой плюс. Какво още? Къде е скрита обнадещаващата страна на въпроса?

— Аз съм млад и във всяко друго отношение в добро здраве. Ако имах други проблеми, например диабет, нямаше да бъда идеален кандидат.

Саманта примъква към себе си една от свещите, духва леко, за да разпали пламъка ѝ, а сетне по-силно — за да го загаси.

— Още? Искam още обнадещаващи сведения.

— Не ми трябва одобрение от страна на здравноосигурителната компания. Мога да си платя сам.

Докато тъничка ивица черен пушек се извива над загасената свещ, Саманта примъква друга, за да повтори операцията с първата.

Раян проговаря:

— В някои случаи възниква проблем с разстоянието. След като мозъкът на донора бъде обявен за окончателно мъртъв и хирурзите отстранят сърцето, те могат да го държат охладено във физиологичен разтвор, но не повече от шест часа.

— Тоест екипът ще търси подходящия реципиент в радиуса на времевите ограничения.

— В моя случай няма защо те да идват при мен — аз мога да отида там с лиърджета, докато те поддържат донора жив с помощта на апаратура.

Тя потапя палеца и показалеца в чашата си с вино и загася с тяхна помощ третата свещ.

— Петте години следтрансплантационен живот постепенно и сигурно се изкачват към границата на седемдесет процента от пациентите — добавя Раян.

Сам гаси последната свещ, без да овлажнява пръсти, като издава съскащ звук, сякаш усеща изгарянето, но освен това и иска да го усети.

Вратата към кухнята е затворена, а покритият със завеса прозорец не пропуска светлина към верандата.

— Ако стигна до пет години, тогава шансовете ми да изкарам още пет стават много добри. А в медицината непрекъснато настъпват такива промени, такива промени...

Макар вечерта да не е свършено тъмна, тя би следвало да скрие Саманта. Но върху лицето ѝ едва-едва блещука кротка печал. Сякаш солта на сълзите съдържа фосфор.

Тя блъсва стола назад, изправя се и все така с ръката му в своята, казва:

— Ела да си легнем.

Той също става.

— Просто легни до мене и ме прегърни много силно.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В постелята, легнали с дрехите върху завивките, Саманта отпуска глава върху гърдите на Раян, гуши се в него, а той я обгръща с дясната си ръка.

Изтощението почти не му позволява да помръдне. Усеща се като сдъвкиан и изплют.

Двамата са преживели момент на преображение в своята връзка, осъзнаване на факта, че колкото и млади да са, смъртта е неизменен участник в техния житейски танц, определяща доминанта в съвместния им живот.

Също като него, тя може би иска да каже много неща, но няма сили за това, точно в този момент не е в състояние да намери думи, за да изрази най-точно мислите, които не й дават мира.

Задремват, но не спят, променят положението на телата си, но не се отдалечават един от друг.

Когато най-накрая проговаря, гласът на Саманта е слаб и лишен от обичайната самоувереност.

— Страх ме е.

— И мене. Това е нормално. Не се безпокой — ще ми намерят подходящ донор. Ще получа ново сърце.

— Сигурна съм в това — отговаря тя.

— Така ще бъде.

— Ако някой може да успее в това начинание, това си ти, но трябва много да внимаваш, Раян.

— Ще изпълнявам всяка дума на докторите.

— Това се отнася с особено голяма сила за теб. Доколкото те познавам, ще трябва наистина много да внимаваш.

— Няма вече да яхам акули.

— Трябва да се примириш с предстоящото, каквото и да се окаже то.

— Ще го сторя.

— Страх ме е.

— Няма да изчезна просто така — успокоява я той. — Не ми е присъщо. Ти знаеш, че не е.
— Страхувам се за теб.
— Ще се оправя, Сам.
— Недей се оправя — остави другите да те оправят.
— Не се притеснявай заради мен. Не ме е страх.
— Понякога е по-добре да те е страх — казва тя. — Това помага да си наясно с нещата.

Значително по-късно той се обажда отново:
— Омъжи се за мен. — Тя не отговаря, но Раян е сигурен, че не спи. — Знам, че ме чуваш.
— Да, чувам те.
— Омъжи се за мен.
— Ще излезе, че го правя, само защото умираш.
— Няма да умра.
— Всеки ще си каже, че съм го сторила заради парите ти.
— Хич не ми пука кой какво ще си каже. Никога не съм давал пукнат грош за хорското мнение. Защо трябва да започна тепърва да го правя?
— Обичам те. Ще остана с теб до самия край, ако допуснеш той да настъпи. Ще бъда до теб при всяка твоя стъпка, но трябва да правиш онова, което ти казва доктор Гупта.
— Той ме лекува — естествено, че ще го слушам.
— Познавам те. Знам ти и зъбите. Толкова ми се ще да се оправиш... да се измъкнеш от всичко това.
— Омъжи се за мен тогава.
— Ще го направя, когато оздравееш, когато всичко свърши.
— Ще се омъжиш ли за мене след трансплантацията?
— Ако се успокоиш. Ако се успокоиш и приемеш нещата да се случат такива, каквито е писано да бъдат.
— Ти си, значи, моята награда.
— Не исках да прозвучи така.
— Ти си всичко, което искам на този свят, Сам.
— Нещата ще се оправят.
— Те са си съвсем наред. Ние сме си много добре двамата.

— Така е — съгласява се тя. — Много сме си добре от ден за ден.

— Да го направим тогава.

— Ако се успокоиш и оставиш нещата да вървят по реда си, ако приемеш техния естествен ход, тогава и аз ще знам, че всичко ни е наред не само от ден за ден, но и от година в година.

— Добре. Ще задържа топката. Това ли искаш?

— Трябва да бъдеш крайно внимателен, Дотком.

— Ти само стой и гледай.

— Много, много внимателен. Ще бъда до тебе през цялото време, но ще трябва да ме слушаш.

— Добре, скъпа.

— Сериозно говоря. Ще ме слушаш.

— Добре.

— Ще слушаш.

— Слушам.

Тя се притиска плътно към него и мълви:

— О, Господи, колко ме е страх.

Унасят се и се пускат. При това мигом се събуждат и отново се вкопчват един в друг. Такъв е ритъмът на тяхната нощ.

Призори поредно пробуждане я кара да заопипва панически леглото около себе си, да го намери с една трескава настойчивост, която показва, че е очаквала отсъствието му. Разбуден от нейното търсене и допир той я притиска, но тази близост явно вече не им стига.

Любовните ласки този път са по-различни от всичко, което Раян е запазил в своите спомени — наситени със стремеж към съвършено единение, но без похот, даване без вземане, получаване без искане. Нежни, себепожертвователни, почти невинни, това е сладостна победа на живота и даже повече от победа — то е тържество на всичко, което са били един за друг до този момент, до този преломен за живота и на двамата момент, тържествен обет да станат занапред едно цяло, едно завинаги, завинаги във вечността.

Дори след като Раян получава от своя кардиолог тази на практика смъртна присъда, подобен красив миг на радост е възможен и това не само го окрилява с надежда, но и засилва неговото желание за живот.

Тази утринна кулминация е приливната вълна в неговия живот, върховен сърф на всичко преживяно, съвършена серия от над човешки бой вълни, а не е в природата му да очаква след това нещо по-малко

добро, вместо ново и здраво сърце — грешки, бъркотия, страх, мъки и загуба.

Буря.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Раян преминава през психологическия тест с издути платна и вижда името си в списъка на чакащи сърце от АДТО.

След като научава диагнозата — кардиомиопатия — и разкрива пред Саманта своето състояние, той не е спохождан повече от сънищата, които го тормозят повече от седмица. Градът под морето, езерото с черна вода и населеният с демони палат са изключени от дневния ред на нощите му.

Нито пък го измъчват други кошмари. Спи непробудно всяка нощ и става сутрин отпочинал или поне в достатъчна степен отморен.

Когато остава самичък, вече не чува странни почуквания откъм прозорци, врати, канализации или плазмени телевизори, които да привличат настойчиво неговото внимание.

Усещането му, че е наблюдаван, че е обект на зловещ заговор, се изпарява заедно със сънищата и присъствието на почукващия фантом. В живота му нахлува свеж въздух, който издухва застоялата воня на безумие, за да му донесе облекчение, все едно е страдал от най-обикновена сенна хрема.

Никакви дежа ву повече. Той е убеден, че ако сега се върне в Денвър и успее да открие оня парк с трепетликите, същото онова място, дето е черквичката, то няма да има върху него същото въздействие, както тогава.

Що се отнася до това, че предварително знаеше какво ще завари вътре, как ще изглежда олтарът на „Света Джема“...

С годините е влизал не един път в католически храмове за сватби и погребения. Не си спомня никой от видените олтари, но предполага, че разпятието в една римокатолическа черква силно наподобява това в друга. Такова сходство може би се изисква от канона. Знаел е как изглежда разпятието в „Света Джема“, просто защото вече е виждал същото — или почти същото — по време на някоя от онези сватби или погребения.

Определя сегашните яснота на мисълта и спокойствие, заместили предишната параноя, като заслуга на медикаментите,

предписани му от доктор Гупта, сред които има диуретик за предотвратяване на пристъпи, а също и препарат, който осигурява нормалния ритъм на сърцето. Кръвта се насища с кислород вече по-добре от преди, а трупаните до опасни равнища тогава токсини сега се изхвърлят от организма, както подобава.

Противно на всякакъв здрав разум, той бе допуснал, че в къщата му се подвизава злонамерен отровител, някакъв съвременен Медичи. По ирония на съдбата единственият отровител се оказва собственото му сърце, което, скрито в собствените му гърди, ограничава своите функции, замъглява съзнанието, подклажда кошмарни представи. Или поне той така мисли.

През октомври и ноември най-сериозният проблем за Раян се оказва нетърпението. Докато други чакащи получават нови сърца или умират, името на Раян се издига все по-нагоре в листата на чакащите. Но не достатъчно бързо.

Той нито за миг не забравя, че Самар Гупта му е определил максимум година живот. Една шеста от този срок е вече зад гърба му.

Когато гледа по телевизията репортажи за пътни произшествия с човешки жертви, Раян се пита дали пострадалите са подписали декларация, за даряване на органи след смъртта при получаване на шофьорските си книжки. Понякога мисълта за това, че повечето хора не го правят, предизвиква изблик на спонтанен гняв. Това не е честно от негова страна, тъй като през всичките тия години, докато е бил в отлично здраве, и през ум не му е минало да подпише подобна декларация.

А сега, просветен от адвоката си, завещава на здравеопазването всички свои органи, които могат — ако изобщо могат — да бъдат използвани от други след нанесеното от кардиомиопатията опустошение, или ако напротив, получи ново сърце и въпреки това умре.

През декември доктор Гупта трябва да добави още два медикамента към терапевтичния му списък, за да предотврати завръщането на плашещите и съсипващи симптоми.

Кардиологът използва някакви непонятни медицински термини, за да избегне думата деградация. Но за Раян няма и капка съмнение, че именно това се случва с неговия организъм.

Не че се чувства много по-различно, отколкото през септември, освен че сега се уморява малко по-бързо и спи малко повече, отколкото тогава.

Когато се погледне в огледалото, открива незначителни изменения. Леко подпухване. Понякога досадна нездрава руменина върху бузите, друг път — сивкавосини полумесеци под очите.

Започва да губи търпение не само по отношение на списъка на чакащите, но и със Саманта. Понякога му играе по нервите.

Преди всичко, тя видимо изпитва прекалено голямо доверие към системата, установена за съставяне на този списък и за разпределение на органите.

Ако самият Раян бе ръководил бизнеса, изхождайки от безпочвени предпоставки и толерирайки бюрократичното размотаване, характерно за тази специална медицинска структура, никога не би забогатял. Понеже тук е заложен самият човешки живот, той заявява най-отговорно, че тези цербери трябва да бъдат много по, а не по-малко отговорни, отколкото е бил той самият при изграждането на мрежата си за услуги.

Тя го слуша известно време, но после напомня собственото му обещание да разведрява периода на очакване с усилия да се отпусне и успокои. Обещал е да не се измъчва заради неща, които се намират напълно извън неговия контрол, и да ги остави да се развиват, както е било писано.

— Тревожиш ме, Дотком — казва тя един път. — Тая изнервеност, тия изблици на гняв. Не е добре. Не ти помагат с нищо. Пренапрегнат си.

Седмица подир седмица Раян разработва все по-хитроумни способности за запознаване с методики на алтернативната медицина, които биха могли да допълнят лечението на собствения му кардиолог, като се започне с добивани от спори на тропически растения вещества и се стигне до най-причудливи начини за психологическо въздействие.

С разбиране, здрав разум и чувство за хумор Саманта подлага на трезв анализ всяко от леченията, които той се готви да започне. Но макар да съзнава правотата ѝ, в някои случаи нейният възкисел хумор

му прилича на леден сарказъм, здравия разум приема за песимизъм, а проявеното топло съчувствие му се струва неискрено.

Раян подозира, че унилото настроение, честите пристъпи на безпокойство и силна възбуда са резултат от приеманите медикаменти. Като прочита списъка на техните странични ефекти, той намира в него потвърждение за своите подозрения.

— Много съжалявам, Сам — не спира да повтаря той, — но всичко идва от проклетите лекарства. Това вече не съм аз. Още малко, и ще се окосмя от главата до петите, ще започна да вия при пълнолуние.

Разбира, че я изтощава, че тя вече почти не работи върху своя роман. Започва да оставя повече време за себе си, въпреки желанието ѝ да му принадлежи всяка минута, всеки час, всеки ден и всяка нощ, докато всичко това премине и той получи новото си сърце.

На 12 декември двамата вечерят в един ресторант, където скъп френски порцелан, кристал и колосани покривки, прислуга в бели ливреи създават не само уют, но и стил.

Тук няма и помен от онези скъпи „месарници“ на Нюпорт, които плюят на стила, но угаждат на богати самотници, дошли да изберат партньор за вечеря от предлагания край бара асортимент. Клиентелата е по-възрастна, по-кротка, с поне външни белези на изисканост, често пъти с присъщите за представителите на старите богаташи очарование и грация, които правят дори неподправено изисканите да изглеждат недодялани в сравнение с тях.

Между аперитива и предястието Раян разказва на Саманта за доктор Дугал Хоб, прочут кардиолог и сърдечносъдов хирург с кабинет в Бевърли Хилс.

— Мисля си дали да не се прехвърля при него — съобщава Раян.

Силно изненадана, тя пита:

— Не си ли доволен от доктор Гупта?

— Защо? Той е добър, но доктор Хоб е с такава блестяща репутация. Наистина е сред величията в своята професия.

— Това ще се отрази ли върху мястото ти в списъка на чакащите?

— Не. По никакъв начин.

— Какво мисли Фори Стафорд по въпроса?

— Не съм го обсъждал с него.

— Защо? Нали той те изпрати при доктор Гупта?

В който и да било ресторант двамата винаги избират разположена в ъгъл маса, за да си осигурят по-голямо уединение, но в дадения случай са седнали в самия център на заведението. Елегантната зала цяла блести — наслада за окото — навсякъде около тях.

— Ще се обадя на Фори — казва Раян. — Просто досега не ми е останало време.

— Дотком, не е ли това промяна заради самата промяна? Калабалък да става?

— Нищо подобно — обмислил съм го най-сериозно.

Асистиран от помощник, келнерът пристига с предястията и ги сервира с достатъчно салтанати, та да подчертае съвършенството на обслужването, но все пак, без да стига до циркаджилък.

Започват да се хранят и Раян променя темата:

— Толкова си красива тази вечер. Всички се прехласват по теб. В центъра на вниманието си.

— Е, нали сме седнали наред залата — няма как иначе. А и подозирам, че мнозина от присъстващите знаят кой си, така че аз свиря втора цигулка в случая.

Оставя го да поговори още малко безсмислици, но в края на краищата се връща към важното:

— Говори с Фори, преди да напуснеш доктор Гупта.

— Добре. Но никой не се е представил по-добре от Дугал Хоб. Аз му направих даже проучване.

— Какво проучване?

— Поръчах го на една изключително надеждна агенция за сигурност. Да проверя дали не са го съдили за непозволени професионални действия, дали има лични проблеми от каквото и да било естество.

Синьо-зелените очи не потъмняват, но в настроението ѝ настъпва колосална промяна.

— Пуснал си по петите му частни детективи, така ли?

— Моят живот е заложен на карта, Сам. Желанието ми да попадна в най-добрите ръце е разбираемо и напълно оправдано.

— Фори ти е приятел и ти намери най-добрите ръце. Той ти желае само доброто.

— Срещу доктор Хоб никога не е подавано оплакване, да не говорим да му е предявяван съдебен иск.

— А срещу доктор Гупта?

— Не знам.

— Убедена съм, че няма.

— Не знам. Обаче виж какво, личният живот на доктор Хоб е безупречен, финансовото му състояние е повече от блестящо, бракът му е железен, неговите...

Тя оставя приборите върху масата и го прекъсва с думите:

— Плашиш ме.

— С какво? — вдига вежди Раян.

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш? Опитваш се да вземеш нещата в свои ръце, да поемеш отговорността, но ти по принцип нямаш нищо общо с всичко това.

Той посреща възмущението ѝ с глуповато изражение.

— Обяснимо е. Живей за действие. Това не е само остроумно название на компания. То е житейска философия. Да поемаш нещата в свои ръце е навик, от който е много трудно да се откажеш.

— А да се довериш на някого е навик, който много трудно се създава, Раян, особено при такива като нас с тебе, като се има предвид потеклото ни.

— Права си. Добре. Признавам.

— Можем да направляваме своята съдба, но не и да ѝ заповядваме. Не можеш да установиш контрол над смъртта. Ти се нуждаеш от ръководен екип. Подобни решения можеш да вземаш само след най-задълбочени консултации.

— Тъкмо в този момент се занимавам именно с това.

Тя не откъсва поглед от неговия, но не отговаря.

— Добре — казва Раян. — Имаш право. Няма да предприема каквото и да било, преди да се посъветвам с Фори и доктор Гупта. И с теб.

Тя отпива глътка каберне. Оставя чашата. Оглежда лъскавата зала, като принуждава другите гости да сведат поглед към чиниите си.

Насочила отново вниманието си върху Раян, Саманта казва:

— Виж какво, миличък, трябва да имаш доверие в хората, които се грижат за теб. Това се отнася с особена сила до мен, понеже те разбирам напълно, познавам те така издълбоко — и те обичам.

Покъртен до дъното на душата си, той казва:

— И аз те обичам.

— Ако ме познаваше така, както аз теб, можеше и да не ме обичаш.

— Няма начин. Откъде го измисли?

— Точно така си е. Човекът е толкова сложно, толкова безразсъдно същество — изключително рядко се случва да познаваш някого истински, до дъно, и въпреки това да го обичаш. Не искам десерт. А ти?

Това изказване привлича до такава степен неговото внимание, че отначало не осмисля внезапната промяна на темата. Все едно е преминала от английски на някакъв сибирски диалект.

След малко съумява да проговори:

— Не-не, и аз не ща.

— Може би по едно двойно еспreso след виното.

— Добра идея.

Тя не обелва дума повече относно доктор Хоб или във връзка със сложната безразсъдност на човешкия вид — преминава към по-ведри теми.

Докато пият кафето, го дарява с влюбена усмивка, която го окрилява. Със светнали в очите отблясъци на свещите, казва:

— Знаеш ли, Жмичкин, даже да ме натикаш в най-отдалечения ъгъл на залата, аз пак мога да те скалпирам или да ти разбия носа.

Малко повече от денонощие след това, на 14 декември, останал сам у дома в очакване на съня — а той му убягва вече доста време — под успокояващата светлина на нощната лампа, която изобщо не гаси напоследък, Раян е изправен неочаквано пред свързан с дишането проблем.

Вдишването не му носи облекчение, все едно поетият въздух отива навсякъде другаде, само не в белите дробове, макар да съществува възможността самата му представа за дълбоко вдишване да е плод на изкривено въображение. Мигновено усеща, че се задушава, залива го страхът на давещия се и няма начин да спре напирещата паника.

Когато се надига от матрака получава такъв световъртеж, че леглото му заприличва на панаирджийска люлка и той рухва тежко върху възглавниците, зинал за въздух, потънал внезапно в изобилна, гореща пот.

В този миг разстоянието, което го отделя от телефона върху нощното шкафче, му изглежда като светлинна година. Той го вижда, но не разполага с достатъчно знания в науката на Айнщайн, за да добие смелост и да се впусне в това епично пътешествие.

Кризата трае само няколко минути. А когато отново започва да диша без затруднения, остава с впечатлението, че никога по-рано не му се е случвало да вкуси толкова сладък въздух.

Известно време не се осмелява да помръдне, от страх да не предизвика с движенията си нов пристъп, може би по-тежък. Когато най-накрая сяда в леглото, спуска крака на пода и се изправя, забелязва, че коленете му са силно отекли.

Макар да взема най-съвестно и редовно всичките си лекарства, организмът очевидно задържа вода.

За първи път от дълги месеци насам установява, че някой отново почуква тихичко по прозорец или врата.

Паниката се е уталожила, но страхът е още тук. Избилата го пот е станала ледена.

Извъръща се, за да потърси източника на звука, наостря уши в негова посока. Прави няколко стъпки натам, сетне още няколко в другата посока, като час по час спира и се ослушва.

Минава от спалнята в дневната, въръща се отново, а после влиза сред черните гранити, златистия оникс, неръждаемата стомана и огледалните стени на своята баня. Почукването продължава в това царство на отраженията, силно, както навсякъде.

Отначало Раян мисли, че звуците идват отдолу, че тяхната вездесъща природа — винаги еднаква височина, постоянен тембър от стая в стая — предполага източникът да се намира под подовата настилка. Колкото и невероятно да изглежда, той е подвижен и го следва по петите.

Но сетне си спомня, че всички подове имат замазка от специален олекотен бетон, чиято основна функция е именно да изолира звука. Няма дюшемета или паркет, няма никакви кухни, които да приютят неговия мъчител.

Поглежда към тавана, едничката друга плоскост, която е обща за целия апартамент, и си спомня за помещението отгоре. Обмисля вероятността някакъв безумен — и при всички случаи с извратено чувство за хумор — образ да е предпочел тази по-висока обител пред реквизитните складове на операта и сега въпросният фантом да го дебне с помощта на електронни прибори, за да бъде винаги над него и да го тормози неотстъпно със своето чук-чук-чук — и само това, и все това, до безкрай.

Тази абсурдна мисъл владее съзнанието му само миг, защото Раян изведнъж осъзнава едно просто нещо: източникът на звука се крие вътре в самия него. Макар да не е класическото туп-туп, туп-туп на сърдечната помпа, звукът наподобява нейния ритъм. Злокобен тътен, роден от заболяването на неговото сърце, не облечени пръсти по дървена врата, нито пък тлъсто насекомо по прозоречно стъкло, а роден от кръв и мускули звук; и ако този път не отшуми, както е ставало в миналото, ако звукът се задържи достатъчно продължително време, на това почукване ще се отзоват. Не Раян, а Смъртта.

Влиза под душа, горещ, колкото може да изтърпи, с надеждата да прогони студа от своите кости. Тихичкото почукване идва и си отива, идва и си отива, но той не избърсва запотеното стъкло на вратата, за да зърне ухилената мутра на някой натрапник.

В дрешника, просторен колкото нормална стая, докато се облича, почукването може да идва иззад вратичката на всеки от шкафовете, от вътрешността на чекмеджетата, иззад плоскостта на което и да било стъкло на тройното огледало, но на Раян вече не му е нужно да търси източника.

Поръчаната за осем часа суперлимузина пристига навреме. Шофьорът се представя с името Нарака, макар Раян да не разбира това собствено име ли е, или фамилия.

Когато потеглят от къщата, онова вътрешно почукване секва и нито един път не се възобновява през целия път от Нюпорт до Бевърли Хилс.

Преди два дни и преди вечерята със Саманта Раян си е насрочил час по спешност при доктор Дугал Хоб. След разправията със Саманта решава да отмени срещата, но си казва, че може да отложи решението за последния момент — за днес сутринта.

С оглед на плашещия инцидент с дишането от тази нощ и осъзнатия със закъснение вътрешен характер на източника на звука, който от толкова отдавна го тормози с почукванията си, Раян стига до заключението, че един разговор с Хоб би бил твърде уместен.

Не казва нищо на доктор Гупта или Фори Стафорд. Не казва дори на Саманта.

Единствен негов съветник е собственият му инстинкт за самосъхранение, който казва, че консултацията с Хоб е не просто препоръчителна, но дори решаваща за спасяването на неговия живот, тъй както животоспасяващо би било едно термоизолирано стълбище за попаднал в пожар из високите етажи неудачник.

Доктор Дугал Хоб не държи кабинет в някой от лъскавите небостъргачи по булевард Уилшир, какъвто е обичаят на мнозина модни лекари. Неговата клиника заема цяла триетажна сграда, разположена на тиха улица в самия край на деловата част от Бевърли Хилс.

Еlegantната неокласическа постройка — бяла, с черен покрив, заобиколена от стари магнолиеве дървета, чиито гигантски саблевидни листа хвърлят сенки по стените прилича повече на жилищна, отколкото на служебна сграда. Дискретна бронзова табелка край парадния вход съобщава: Д. ХОБ, д-р МЕД.

Във фойето има три врати, на една, от които пише ПРИЕМНА.

Намира се в чакалнята с под от бразилски махагон, застлан със скъп персийски килим, табриз от деветнайсети век, който блести като изтъкан от злато. Удобни кресла и елегантни масички показват, че тук пациентите са приемани като гости.

Раян не може да определи каква е тихо звучащата класическа музика, но я намира за успокояваща.

Сестрата от рецепцията, привлекателна жена над четирийсетте, не е навлякла хирургична манта или безформен анцуг, които са почти задължителни в съвременните медицински канцеларии, а носи бежов плетен костюм с дизайнерска кройка.

Както тя, така и сестра Лаура, които снемат анамнезата на Раян в неголяма приемна, се изразяват с изискан език и оставят впечатление

за висок професионализъм, ефикасност и топлинота в отношението към болния.

Раян има усещането, че се е измъкнал от бурни води, за да почувства покоя на добре защитено слънчево пристанище.

Лаура е около трийсетгодишна и носи на шията си овален медальон, провесен на златна верижка със сложна плетка. Върху емайлираната му повърхност е изобразена излитаща червено-златна птица с разперени криле.

Раян хвали красотата на медальона, а сестра Лаура отговаря:

— Това е феникс. От началото на деветнайсети век. Подарък от доктор Хоб за третата ми годишнина. — Забелязала озадачената му физиономия, тя се изчервява и бърза да изясни недоразумението: — Докторът е моят свекър. А пък Андреа — госпожа Барнет от рецепцията, му е сестра.

— Не мислех, че една лекарска практика може да се организира като семеен бизнес — отбелязва Раян.

— Те са много задружно семейство — отвърща младата жена. — И са направо чудесни. Блейк, съпругът ми, е завършил медицинския факултет в Харвард.

— Кардиология ли?

— Сърдечносъдова хирургия. Когато приключи задължителната болнична практика, ще се присъедини към Дугал — доктор Хоб — в клиниката.

Като си мисли за пълното безразличие към сплотеността на семейството и у двамата му родители, у Раян се надига чувство на завист към клана Хоб.

Вместо да го покани направо в кабинета за прегледи, Лаура завежда новия пациент най-напред в личните селения на светилото.

— Ще дойде всеки момент, господин Пери.

Отново го обзема усещането, че се намира в частен дом, а не в кабинета на лекар, макар върху една от стените да са изложени дипломите на доктора и куп други доказателства за професионалните му постижения.

Уилсън Мот го е снабдил с най-подробно досие на лекаря, така че Раян няма нужда да чете грамотите.

Доктор Хоб го заварва да се възхищава на лакираното в черешов цвят бюро в стил Бидермайер, украсено с абаносови инкрустации.

Малко под метър и осемдесет висок, стегнат и мускулест, без да е масивен, обут в черни мокасини, със сиви вълнени панталони и червена жилетка, в бяла риза и без вратовръзка, с вида си Хоб не се стреми да внушава сила, но въпреки това Раян усеща, че заедно с него в кабинета навлиза някаква природна стихия.

Гласът му е ясен баритон, но Хоб говори тихо, с подкупващ акцент, който би могъл да идва от Каролините. Косата му е гъста и прошарена, но с нищо не напомня лъвска сребърна грива; кафявите очи са прави, но не нахални; чертите — приятни, без да са красиви. И все пак Раян остава с усещането, че с присъствието си Хоб е запълнил всичко наоколо.

Разполагат се в срещуположни кресла от двете страни на еднокрака маса, също в стил Бидермайер, фурнирована с неописуемо красивите шарки на орехова дървесина, за да се — както казва доктор Хоб — „опознаят един друг“.

Още в самото начало на разговора Раян установява, че доктор Хоб прави толкова силно впечатление, понеже още от първото съприкосновение с него той изглежда като скромнен, да не кажем свит човек, макар неговите ненадминати хирургически умения да са ви подготвили за среща с капацитет с навирен нос, дори арогантен, и защото създава усещането, че е истински загрижен за вас, мотивиран от съчувствие, което внушава, без да си прави реклама или да ласкае пациента.

— Последни три месеца — казва Раян — бяха ужасни, разбира се, силно демотивиращи, но не става дума само за страха и пристъпите на депресия, с които все по-трудно съумявам да се справя. Става дума за крайната необичайност, очевидната неуместност на случващото се, усещането, че нещо в самия ми живот никак не е наред, при това извън заболяването. Непрекъснато си мисля, че някой ме манипулира, че вече не съм господар на собствените си постъпки, че предоставяните ми медицински грижи не са онези, от които имам нужда. Разбирам, че за човек на моята възраст не е трудно да се поддаде на параноя при създалите се обстоятелства при подобна диагноза. Понеже дойде така внезапно, имам предвид. Аз съм едва на трийсет и четири години и главата ми никак не ще да уври и да приеме мисълта за близка смърт.

— Няма да допуснем това — обажда се доктор Хоб, като се привежда напред в креслото. — Просто няма да позволим.

Добре запознат неблагоприятните прогнози, Раян не смята, че една толкова категорична декларация, каквато е току-що направената от Хоб, може да се приеме буквално, обаче той я приема именно така. Вярва, че Дугал Хоб няма да го остави да умре и се изпълва с толкова всеобхватно чувство на облекчение, с такава дълбока благодарност, че погледът му се премрежва и за момент остава безсловесен.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

През целия ден доктор Хоб посвещава почти всичкото си време на Раян, като го подлага на ред изследвания, без да настоява за нова миокардна биопсия. Благоразумно приема, че лабораторията си е свършила съвестно работата върху взетите от доктор Гупта проби.

В допълнение към вече извършеното изследва кръвта му с помощта на съвсем нова апаратура, позволяваща да бъдат проследени ключови гени, които да потвърдят наследствения характер на заболяването. И този тест е положителен.

Раян не храни илюзии, че диагнозата на доктор Гупта може да бъде отхвърлена. От Дугал Хоб очаква да го дари с надеждата, че е попаднал в ръцете на гениален лекар, който е до такава степен всеотдаен към агресивния характер на професията си, до каквато е бил самият Раян при изграждането на своята „Живей за действие“.

Доктор Хоб предписва две от досегашните лекарства на Раян, отказва се от другите две и добавя нови три.

В седем часа вечерта, отново в личния кабинет, преди да отпрати Раян обратно към Нюпорт, хирургът му дава тъничък телефон за спешни случаи. Чрез натискане само на един бутон се осъществява сателитна връзка със службата за бърза помощ.

— Носете го винаги със себе си — съветва Хоб. — Нека ви стане навик да го оставяте за зареждане всяка вечер до главата си, върху нощното шкафче. Когато ходите до тоалетната обаче, изваждайте го от зарядното и го вземайте със себе си — за всеки случай.

Дава на Раян списък на психически обусловени кризи (като онази със затрудненото дишане) и го съветва при подобен случай, без миг колебание, да натиска алармения бутон.

— Ако пък аз бъда уведомен, че е намерен подходящ донор — добавя лекарят, — незабавно ще ви съобщя с помощта на същия този телефон. Времето е основен фактор при подобни случаи. Не обичам да завися от обикновените телефони. Колкото и невероятно да изглежда, някои пациенти ги изключват и ги оставят на гласова поща. Зареден ли е този апарат, той е в постоянна готовност. При него няма бутон КРАЙ.

Така че, дръжте го постоянно в изправност и го носете неизменно със себе си. Денят ще настъпи.

След два часа, в лимузината с мълчаливия и тържествен Нарака зад волана, Раян се прибира у дома.

В клиниката на доктор Хоб са го гостили с лек, купен готов обяд, но не е вечерял. Рови в хладилника и си приготвя импровизирана вечеря.

Ли и Кей Тинг не са на работа в този час и са се оттеглили в личните си покои. Какво правят — тяхна работа. Вече не ги подозира в заговор.

Или пък, ако все още ги подозира мъничко, не се притеснява от вероятността да му навредят допълнително. Взел е съдбата си в свои ръце и никой от хората в обкръжението му не знае това.

Доктор Хоб може да сметне своя нов пациент за ексцентричен и дори нещо повече, но все пак приема искането на Раян да не уведомява доктор Гупта за преминаването му под грижите на друг кардиолог.

Вече седем години той се осигурява сам, защото ненавижда застрахователните компании също толкова, колкото и държавната администрация, с техните безкрайни канцеларщини и бюрократични процедури. Един чек за 100 000 долара, подписан на името на доктор Хоб, като гаранция за всички по-нататъшни разходи по лечението му, облекчава в значителна степен протоколните изисквания на медицинската практика към подобни случаи.

Раян възнамерява да продължи с редовните посещения при доктор Гупта, но без да се съобразява с неговите съвети или да приема предписваните от него лекарства.

Макар да не подозира Гупта повече от Ли и Кей Тинг, ако кардиологът научи за доктор Хоб, ще каже на Фори Стафорд, а той или жена му Джейн ще предадат новината на Саманта.

Не се съмнява, че Фори му е приятел. Но приятелства се рушат под път и над път. Брат се обръща против брата още от дните на Кайн и Авел, а в нашите варварски времена това става дори по-често и още по-брутално.

Макар със сърцето си да е стигнал до непоклатимото убеждение, че Саманта му е вярна и не би го предала при никакви обстоятелства и макар разумът обикновено да приглася на сърцето, той много добре помни казаното от нея при последната им вечеря.

Ако ме познаваше така дълбоко, както аз тебе, можеше и да не ме обичаш.

Той я обича толкова, колкото не е обичал друга досега. Вярва й до такава степен, каквато не си е позволявал по отношение на никого. Но светът е устроен така, че онези, които обичат и се доверяват, са най-често изложени на предателство.

Човекът е толкова сложно, толкова безразсъдно същество — изключително рядко се случва да познаваш някого истински, до дъно, и въпреки това да го обичаш.

Това е може би най-честното, най-откровеното и най-любящото нещо, което му е казвал някой през целия му живот.

Но при сегашната злочестина, която толкова лесно преминава в отчаяние, Раян не е в състояние напълно да отхвърли вероятността нейните думи да се окажат хитроумен ход от сложна схема за манипулация.

Не се харесва особено много в настоящия момент. И сигурно няма да се харесва още дълго време. Но се харесва в достатъчна степен все пак, за да не губи жажда за живот.

Настанен върху висока табуретка край по-малкия от двата кухненски плота, разположени в средата на помещението, предпочел да остави запалено единствено работното осветление отгоре, той хапва гръцко сирене от овче и козе мляко върху сусамен чипс плюс маслини, резенчета суджук и студени аспержи. Приключва с една круша и шепа шамфъстък.

Подозира, че през предстоящите седмици и месеци ще се наложи да прекара в самота по-голям брой обеда и вечери, отколкото би желал.

След като се запознава със съдържанието на етикетите върху всяко едно бурканче с предписаните от доктор Хоб лекарства, той изгълтва полагащите му се.

Горе, в спалнята, включва спешния телефон към зарядното устройство, а самото зарядно оставя върху нощното шкафче толкова близо до главата си, че би трябвало да го стигне, в каквото и състояние да изпадне. Както му е станало навик през последните няколко нощи, и сега оставя запалена нощната лампа. Наскоро, когато се събужда един път в тъмното, той има чувството, че е затворен в затрупан под земята ковчег и му остава още съвсем мъничко въздух.

Опънат в леглото, включил телевизора на канала за стари уестърни — Джон Уейн в *Търсачите* — Раян подлага на преоценка взетото през деня решение и остава доволен от него.

Изпълнен е от безгранично доверие към новия кардиолог, макар и той да се натъква на едно непреодолимо препятствие. Лекарят не е в състояние да обясни естеството на настойчивото тихо почукване, което се появява от време на време у Раян, макар категорично да отхвърля вероятността то да е свързано по какъвто и да било начин с мускулите или кръвообращението, повлияни от кардиомиопатията.

Хоб допуска по-скоро феноменът да е свързан с някакъв дефект в слуха — при едното или другото ухо. Раян се съгласява привидно с това предположение, но продължава да е дълбоко убеден, че звукът се заражда не в деликатните извивки на което и да било ухо, а именно вътре в гръдния му кош.

Геройствата на Джон Уейн от периода след Гражданската война не се радват дори на половината от вниманието му, понеже то е мобилизирано в очакване на онова проклето чук-чук-чук.

В края на краищата, докато филмът наближава своя край, а умората го залива на вълни и тласка към пелената на така необходимия сън, Раян си мисли, че почукването няма да се чуе отново, понеже той вече му е откликнал — отворил е широко вратата.

Сам не знае какво означава тази идея. Тя е някаква мъглява мисъл, пробила си път в един разсъдък, наполовина потопен в морето на съня.

И той заспива.

През същата нощ около него се оформя нов пейзаж и за първи път от много време насам сънят го връща към едно от местата, които не му дават покой през септември.

В началото цари само някакво усещане за дълбочина. Дива и празна, бездънна и плашеща.

След това бездната се пълни с вода, невидима в отсъствието на светлина, притихнала, без течения в нея, нито студена, нито топла, по-скоро отгатната, отколкото усетена.

Над повърхността ѝ се носи вихър, мистичен порив, запял без мелодия, а с вятъра идва светлина, бяло лунно сияние, понесено на

крилете му като ситен пясък, който посребрява всяка бръчица върху това езеро, а то самото остава черно.

Вятърът въздъхва един път и замира, а около езерото се виждат не плодородни поля, а мрачни скали, по които растат дървета като сенки, лишени от цвят.

Отново е застанал върху тези скали, също както по-рано, но нещо се е променило. Вече не е самотен гост на езерото.

На отсрещния бряг е изправена фигура. Макар че е тъмно, този друг се вижда, понеже фонът зад гърба му е още по-мрачен и фигурата се откроява върху него.

Докато Другият тръгва по скалите покрай брега на езерото, Раян разбира, че това трябва да е Саманта, макар да не вижда въобще лицето ѝ, а от фигурата — съвсем мъничко.

Той би я извикал, както и тя би извикала него, само че това място е лишено от атмосфера, която да предаде звука.

Тръгва насреща ѝ, но едва направил няколко стъпки по този предателски терен, някаква ръка го хваща за рамото и го спира. Даже в тъмното, той без сянка от съмнение разпознава застаналия до него Уилям Холдън.

Отдавна починалият актьор — звезда в *Сабрина* и *Мостът на река Куай*, както и в цял куп други филми, носителят на „Оскар“ за ролята си във *Военнопленнически лагер 17* му казва: „Не е тя, братче.“

Раян не остава изненадан от обстоятелството, че Холдън може да говори в това безвъздушно пространство. Житейските правила за простосмъртните никога не са се отнасяли до филмовите звезди.

Чертите на това красиво лице са изкривени от страдание, също както по времето, когато започва снимките на мрежата.

— Виж какво, братче, бях станал алкохолик по едно време. Карах пиян в Европа, причиних катастрофа и убих случаен пешеходец.

Дори да имаше въздух, Раян не знае как би могъл да реагира на това ни в клин, ни в ръкав направено изявление.

Все още в далечината, другият бавно напредва към тях.

— Не бъди идиот, Дотком. Не е тя. Тръгвай с мене.

Раян следва Холдън в посока, обратна на тази, от която приближава другият. През цялата тревожна и мъчителна нощ те обикалят заедно черното езеро, също както във филмите се бяга от индиански войни или немски войници, а Раян не може да се освободи

от мисълта, че е длъжен да поздрави актьора за ролята му в *Булеварда на залеза*, или пък да му поиска автограф, но не промълвява нито дума, а и Холдън не проговаря повече.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Сезонът на отпуските идва и отминава, а Раян все търси причини да ограничи срещите със Саманта до онзи минимум, който не ще ѝ позволи да отгатне, че това разреждане на свижданията е целенасочено.

Влюбен в нея с изпепеляваща страст, каквато не е допускал, че може да изпита, той копнее за компанията ѝ. Но понеже тя е надарена със способността толкова лесно да прочита неговите мисли, Раян се опасява, че като нищо би могла да отгатне — от неволно изпусната дума или неуместен жест, — че е сменил доктор Гупта с Хоб.

Не му се ще да спори с нея, но перспективата за това го плаши по-малко от възможността да я разочарова с тази своя постъпка. Изпитва такава нужда от нейното одобрение, каквато розата — от влага.

С оглед на здравословното си състояние Раян има възможност да търси оправдание не само в обичайните лъжи за предварително поети ангажменти, но и в оплаквания от физиологично естество, обусловени от реакции на организма към вземаните медикаменти — главоболие, гадене, безсъние, невротични пристъпи, — които дори в някои случаи не се налага да измисля.

А когато са заедно, се мъчи да я омайва, да завладява нейното въображение, да я забавлява, да бъде не толкова Жмичкин, колкото Дотком, като през цялото време напънга всичките си сили да не проличат актьорските му напъни. Това се оказва по-лесно с нея, отколкото би било с друго, понеже тя по природа е склонна винаги да търси у него най-доброто, което е способен да даде. Винаги е подчинявал постъпките си на желанието да ѝ угоди — още преди да има какво да скрива от нея.

След установяване на диагнозата през септември заболяването му взема от Саманта своята дан, може би не съвсем равностойна на психологическата цена, която плаща той, но повече от достатъчна с оглед на обстоятелството, че я лишава от време и емоционален потенциал, които са ѝ необходими за писане. Романът зацикля.

Творческата ѝ сила не е пресъхнала, но Сам е застанала сега върху висок и сух бряг, без надежда да се потопи скоро в бистрия животворен поток под него.

Сега, понеже Раян не е толкова често с нея, тя има възможност да отделя повече време за работа. Увлечена отново от своята история, тя е обхваната от въодушевление, което налива вода в мелницата на Раян. Когато някой продължителен работен цикъл протече успешно, тя се усеща на седмото небе и така намалява вероятността да си даде сметка за това, колко дълга е била поредната раздяла.

На всеки осем-десет дена Раян поръчва лимузина за поредното посещение и преглед при доктор Хоб в Бевърли Хилс, който твърдо държи най-редовно да следи състоянието на сърцето му. С всяко следващо посещение Раян става все по-уверен в правилността на взетото решение да смени лекуващия специалист.

Няколко прояви на нежелани странични ефекти от лечението създават известни притеснения, но, така или иначе, няма и помен от болезнените пристъпи, аритмии или дихателни затруднения, които са го измъчвали в миналото. Всичко това говори за по-високото качество на новото лечение, от една страна, но от друга, доказва правотата на самия Раян, когато решава да вземе в свои ръце грижата за лечението си, като предотврати всяка възможност за злонамерени действия от страна на евентуален прикрит враг.

В пет сутринта на 14 януари часът настъпва. Намерено е подходящо сърце.

От всички списъци, в които се е появявало името на Раян — *Форбс*, *Стоте водещи предприемачи в Интернет*, *Уайърд*, *Двайсетте крале на мрежата*, *Пийпъл*, *Сто най-желани жениха* — той се озова начело на единствения, който има значение.

След дългите месеци на мъчително очакване тръбата зове за действие, а времето се оказва фактор, чието значение той никога до този миг не е виждал в подобна светлина.

След обявената официално мозъчна смърт жизнените функции на донора ще бъдат поддържани изкуствено до пристигането на Раян в болницата и подготвянето му за операция. Когато не се налага сърдечният мускул да бъде охлаждан за няколко часа във физиологичен разтвор, когато не е нужно да се поема рискът, свързан с транспортирането, когато съществува възможност органът да бъде

отстранен от донора и моментално присаден на реципиента от същия хирургичен екип, възможностите за успех нарастват значително.

Разбира се, винаги има вероятност нещата да поемат накриво. Може заболяването или злополуката, довели до мозъчната смърт на донора, да предизвикат и сърдечен удар, който да увреди тази жива помпа до такава степен, че да я направи негодна за трансплантиране. Евентуална инфекция на бъбреците, черния дроб или друг вътрешен орган, останала неоткрита и без пряко отношение към самата мозъчна смърт, може да причини отравяне на кръвта или — в особено тежък случай — септичен шок, който да доведе до сериозно увреждане на тъканите. Животоподдържащата апаратура може да откаже. В болницата може да има токов удар.

Раян предпочита да не мисли за всичко онова, което е възможно да поеме в неправилна посока. В неговото положение би било фатално да се огъне пред сили, които го тикат към състояние на превъзбуденост. Преживял е едва една трета от годината, която му отпусна доктор Гупта, но пълният срок не е гарантиран — само е предположен. Сърцето му е в състояние да нанесе всяка секунда своя смъртоносен удар и той в рамките на един миг ще се превърне от потенциален реципиент в донор, а роговиците на очите, белите и черният му дроб, бъбреците ще бъдат изрязани, за да се използват от други хора.

Веднага след съобщението в 5:00 той звъни на Саманта, но се моли от все сърце тя да не вдигне слушалката. Не иска да говори с нея направо, да му се налага да отговаря, да долавя нотки на разочарование в нейния глас или на страх заради него, което сигурно ще се случи.

В усиления труд над последните глави от своя роман Сам често остава до късно след полунощ. В този ранен час, надява се Раян, сигурно е изключила звънеца и е оставила телефона на автоматичен режим. Така се и оказва.

Но дори безизразното й *съжалявам не съм у дома оставете съобщение* го пронизва като кинжал — в едно и също време равнодушно и мъчително. Дали ще чуе отново този глас? Дали ще я види?

— Обичам те, Сам, обичам те повече, отколкото мога да изразя. Сърцето е налице. Тръгвам. Операцията ще извърши доктор Хоб с екипа си. Не ти го казах, защото щеше да ме обявиш за параноик, но не

мисля, че съм такъв, Сам, смятам, че стореното е тъкмо онова, което трябваше да направя. Може би не понесох диагнозата, както е редно, може би пооткачих, а може параноята да е страничен ефект от медикаментите, но аз не мисля така. Както и да е, ще разсъждавам по въпроса, когато се оправя, когато се върна, ако ми е писано това да стане. Сам, Сам, боже мой, Сам, искам да си до мен, искам да бе възможно, но не и ако ще умирам, а това е една от вероятностите. Така че е най-добре да изчакаш тук. От цялата си душа ти желая да довършиш романа, каквото и да се случи. Дано пожънеш огромен успех и да бъдеш много щастлива, защото го заслужаваш. Дано посветиш на мен тази книга. Не, това го забрави. Нямам право да го искам. Посвети я, на когото си пожелаеш, на някой изрод, дете въобще не го заслужава, ако така решиш. Но ако книгата ти изобщо е свързана с любовта, Сам, а доколкото те познавам, няма начин да не е така, ако е изцяло за любов, може би ще признаеш, че поне нещичко по този въпрос си научила от мен. Докато аз научих от тебе всичко. Скоро ще ти се обадя. Скоро ще се видим, Сам. Скъпоценна моя Сам.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Куфарът е готов от седмици. В 5:45 влиза с него в асансьора и го мъкне през смълчаните огромни помещения на партера към парадния вход.

Това е къщата на неговите мечти. Обмислял е задълбочено дизайна и реализацията на всеки детайл поотделно. Но той не се сбогува с нея, нито губи време за последен поглед на възхита — в крайна сметка къщите нямат никакво значение.

В този ранен час не се вижда нито прислуга, нито някой от градинарите. В сумрака — вестител на близката зора, градината и нейната околност тънат в тишина, смущавана само от бухане на бухал и тихия ромон от двигателя на линейката пред къщата.

Доктор Хоб е поръчал кола, тип ван, и е съобщил на охраната личната парола на Раян, за да пуснат линейката в оградения квартал.

Един от парамедиците чака край отворената врата. Много държи лично да вкара вътре куфара на пациента.

След като го натиква отзад, той помага на Раян да се качи и пита:

— Искате ли да седна при вас, или предпочитате да отида отпред, при колегата?

— По-добре ще се чувствам сам — отвърща Раян. — Не мисля, че ме заплашва непосредствена беда.

Опъва се върху носилката и остава в това положение чак до летището.

Около себе си вижда кутиите на различни прибори, торбата на апарат за обдишване, респиратор, две кислородни бутилки и разни други приспособления — все напомнящи за това, че неговият свят ще бъде вкаран за известно време в параметрите на болничното всекидневие.

Не след дълго доктор Хоб ще разреже гръдната му кост, ще отвори гръдния кош, ще отстрани болното сърце, докато една машина ще поддържа кръвообращението му, и ще прише на неговото място сърцето на непознат благодетел.

Вместо да се засили, страхът му при тази представа намалява. Толкова дълго време се е чувствал напълно безсилен, оставен на произвола на съдбата. А сега поне може нещо да се направи. Не сме родени на този свят, за да чакаме. Нашата орис е действието.

Шофьорът включва няколко разноцветни примигващи светлини на покрива, за да му освобождават пътя. В този час магистралите би следвало да са почти пусли, така че необходимостта от сирена навярно отпада.

Като шофьор, Раян изпитва слабост към високата скорост, но като пътник никога не се е движил толкова бързо — особено пък в легнало положение. Харесва му силното плющение на гумите, защото напомня за сърфа, харесва му свистенето на въздуха, което предизвиква линейката, докато го разцепва на две в ранната утрин, свистене, което не прилича нито на демоничен вой, нито на предупредителна сирена, а по-скоро на люлчина песен.

Вече са близо до летището, когато се сеща, че не се е обадил нито на майка си, нито на баща си. А почти му се иска да го бе сторил.

Така и не им казва за диагнозата си. Да го прави така прибрзано сега би било неприятно, особено в този ранен час, когато майката ще бъде на вълна **ВСЕ ЩЕ ИЗМИСЛИШ НЕЩО ШАНТАВО**, а бащата на — **ГОЛЯМ ГЛУПАК СИ, ЩЕ ЗНАЕШ**, и никой от двамата няма да има желание, нито възможност да проговори нормално с него.

Но както и да е, те не са в състояние да дадат нищо от онова, което му трябва, а имат изобилие от неща, които той не желае.

Ако нещо се случи, завещанието му е достатъчно щедро, що се отнася до тях двамата. Ще имат възможност гордо да се носят по вълните на житейския океан до края на дните си, като задоволяват в пълна мяра още по-лакоми прищевки в сравнение с досегашните.

Не ги мрази. Никога не са го обичали, но и никога не са му посягали. Макар да са имунизирани срещу любов, никой не ги е ваксинирал срещу склонност към физическо насилие, така че поне съдържаността им в това отношение заслужава признание. Онова, което са си причинили сами, е много по-лошо от стореното на него самия.

Ако иска да губи време за сбогувания, би получил значително по-малко удовлетворение от родителите си, отколкото ако се бе забавил за миг, за да каже сбогом на къщата си.

Целта им на този етап е летището на Лонг Бийч. Уреждането на спешен полет със самолет на медицинската служба от гражданското летище би било свързано с много разправии и губене на време.

В светлината на ранната утрин медицинската машина се извисява над пистата в сектора за частни самолети значително по-внушителна от фирмения реактивен самолет, с който Раян възнамеряваше първоначално да излети. Доктор Хоб предпочита да използва специализиран самолет, който може да приеме на борда си целия му екип плюс групата близки и приятели на пациента. В случая групата на Раян се състои от образа на Саманта, който носи в съзнанието си, и той му е напълно достатъчен.

Специализираната машина разполага с разнообразна апаратура, която може да се окаже полезна по време на полета, и осигурява всичко необходимо за болни в безпомощно състояние, както и за такива, които имат нужда от специални грижи.

Три други линейки, докарали доктор Хоб и членовете на неговия екип от различни краища на Лос Анджелис, са се подредили в една линия край самолета. В момента се товарят последните чанти, куфари и друг багаж.

Докато един от парамедиците подава куфара на Раян на стюарда от медицинската машина, той се обръща на изток, наслаждава се за миг на колоритното пиршество в розово, тюркоазно и нежно жълто, което си устройва изгревът.

Сетне се качва в самолета, за да полети към новото си рождение или към своята смърт.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Раян крачи в жълто сияние, жълто скърца под стъпалата му, жълтата топлина на есенното слънце огрява цялата му кожа.

Някой го вика по име откъм жълтата далечина и макар гласът да е немощен, той май го разпознава. Не може да назове оня, който го вика, но гласът го прави щастлив.

Изглежда от доста време преминава от едно жълто в друго, без да го безпокои нито тази еднаквост, нито липсата на цел, а сетне ляга възник върху черна банка, която се оказва твърде удобна, независимо от това, че е направена от метал. Над главата му сияе жълт балдахин, а навсякъде околоръст царува също така жълтото.

Когато вдишва за пореден път, разбира на какво мирише жълтото, а когато издишва, изпитва съжаление, че се е разделил с уханието на жълто.

Постепенно осъзнава, че някой се е изправил край него, хваща дясната му китка, измерва пулса.

Ослепително жълто слънце прерязва балдахина от жълти листа на трепетлика на хиляди места, жълто подпалва жълтото до още по-яркожълто, на чийто фон се очертава занимаващият се с него мъж, когото мигом обгръща мъглива жълта заря, а тя не позволява на Раян да различи чертите на неговото лице.

Решава, че измерващият пулса ще е онзи, който го повика откъм яркожълтата далечина, и това го изпълва с щастие, защото знае, че това същество го обича.

А по-късно, когато решава, че е редно да даде израз на своята благодарност, открива, че е онемял и тази неспособност да проговори му припомня случая, когато не съумя да отговори на Уилям Холдън върху брега на онова черно езеро.

Изведнъж мержелеещият се силует, който измерва пулса му, сякаш престава да бъде възвеличаван от зората, а започва да се крие зад нейното сияние, хитър и пресметлив, не е вече любвеобилно същество, а мрачна фигура, същата, която обикаля по брега на езерото

и в чиито обятия щеше да се озове Раян, ако не бе предупреден от господин Холдън.

Палецът и двата пръста, стиснали китката му в търсене на пулс, са леденостудени, макар миг преди това изобщо да не са били такива ледени, и освен това стискат по-силно от преди, всъщност щипят, а контурите на някаква глава се спускат отгоре му през жълтата зора — лице, но не точно лице, а някакъв огромен и лаком търбух...

С полузадавен вик, сграбчил помощния парапет, Раян сяда в някакво болнично легло, в някаква сумрачна стая, чиято атмосфера е пропита от остра борова миризма на почистващ препарат.

Чаршафите миришат на белина и перилен омекотител. Хрущят и са твърди на пипане — сякаш колосани.

В осветения от лампа ъгъл някакъв облечен в бели панталони и риза мъж оставя настрана книгата, която чете, и се надига от креслото.

Лампата блести с полираната повърхност на неръждаема стомана или никелиран бронз, от който са направени стойката и абажурът ѝ. Пластмасовата обвивка на креслото лъщи като намазана със зехтин кора на авокадо.

Всичко в тази стая изглежда като лакирано или влажно. Излъсканите бели плочки на пода, светещата от чистота синя повърхност на нощното шкафче, стените, които блещукат като покрити с мазилка от натрошени мидени черупки.

Дори сенките са някак лъчисти, все едно са пластове опушено стъкло, но Раян съзнава, че целият този блясък не е истински, а е по-скоро резултат от упойката, която са му дали.

Усеща, че е вече напълно в съзнание, разсъдъкът му е бистър, а възприятията — по-ярки от когато и да било през целия му живот, но излъчваният отвсякъде вълшебен блясък го води до извода, че все още е упоен. Сънят ще го пребори отново в мига, когато допре глава до възглавницата.

Усеща се безпомощен и застрашен.

В прозореца намира мърлявото, негостолюбиво, жълтеникаво сияние, каквото излъчва, който и да било голям град нощем.

— Кошмар ли? — обажда се мъжът медицинска сестра.

Уоли. Уоли Дънаман. От осемчленния екип на доктор Хоб. Преди време точно той обръсна гърдите и корема на Раян.

— Пресъхнало ми е гърлото — оплаква се Раян.

— Докторът не позволява да поемате течности преди операцията утре заран. Но мога да ви дам мъничко лед, който да стопите в устата си.

— Добре.

Уоли маха капака на оставения върху нощното шкафче термос. С помощта на дълга лъжица, такава една лъскава, той измъква парченце лед, блестящ лед, и го пуска в устата на Раян.

След като захранва пациента с още две парченца, Уоли затваря термоса и оставя лъжицата.

Впил поглед в часовника на китката си, той измерва пулса на Раян.

В неговия жълт сън Уоли не бе нито добрият, нито лошият. Нищо в тази стая, в тази болница не би могло да послужи като повод за подобен сън.

Уоли пуска китката му и казва:

— Трябва да поспите.

Неизвестно как — Раян не може да го обясни — реалността на съня се вписва в реалността на тази стая, без да ѝ е подчинена и без да доминира. Усеща тази основополагаща истина с мозъка на костите си, макар да не я проумява.

— Спете — подканва го Уоли.

Ако сънят е малката смърт, както е писал някога един поет, този сън ще бъде много по-близък до смъртта от всеки друг, в чиито обятия се е отпуснал досега Раян. Трябва да му се противопостави.

Но ето че обронва глава върху възглавницата и не може да я повдигне отново.

Безпомощен и застрашен.

Допуснал е грешка. Не му е ясна нейната същност, но усеща тежестта ѝ, нейния натиск.

Докато се напруга да държи очите си отворени, всички лъскави повърхности заискриват, всяка искра се превръща в сияние, всяко сияние — в ослепителен пламък.

Камбани. Камбани орисват и ето ги отново, камбани.

Бият, бият, бият, звънят, звънят, звънят, тържествен камбанен монолог изтръгва Раян от обятията на съня.

Отначало решава, че сънува, но тътенът продължава, докато той се опитва да се изправи, вкопчил ръце в предпазния парапет на леглото.

Светът отвъд прозореца продължава да е под властта на мрака, а мъжът — сестра е застанал откъм вътрешната страна на стъклото, визира се през него, гледа надолу, срещу надигащите се звукови вълни.

Тежки, огромни камбани разтърсват нощта, сякаш са си наумили да я направят на парчета — страховита заплаха крие в себе си този тътен.

Раян се обажда на няколко пъти, преди да бъде чут от Уоли Дънаман, който обръща поглед към леглото и надвиква тътена:

— Има черква от другата страна на улицата.

Когато го довеждат в тази стая, Раян също вижда сградата на благочестие отвъд. Камбанарията ѝ се издига доста над неговия четвърти етаж.

— Не би следвало да бият камбани по това време — отбелязва Уоли. — Особено пък с такава сила. Впрочем там не свети.

Чудатите бляскави сенки потръпват ведно с камбанния звън, с неговите стенания и грохот, е този напорист, неудържим трясък.

Този затресъл прозорците, разклатил стените, накарал костите му да потреперят див трясък плаши Раян, смразява кръвта му, кара сърцето да удря като механичен чук. Това раздуто сърце си е все още негово, толкова отслабнало и толкова болно, че го е страх да не вземе да се разпадне от чудовищния звън.

Спомня си първата си мисъл след събуждането: *Камбани. Камбани орисват — и ето ги отново, камбани.*

Орисват какво, кога, в чие име и в какъв смисъл?

Да не беше приспивателното, което замърсява кръвта и замъглява съзнанието, сигурно би могъл да отговори поне на половината от този въпрос.

Но препаратът не само лакира всяка повърхност в тази стая, не само придава блясък на всяка сянка, но го заразява със синестезия^[1] — кара го не само да чува звука, но и да усети неговия мирис. Вонята на железен хидроксид, железен окис, да го наречем ръжда, се носи като горчив облак над леглото.

Нескончаемият гръм и трясък, камбани, камбани и още камбани избиват от съзнанието на Раян всяка представа за време и го оставят с

усещането, че всеки миг ще му избият и последната капка здрав разум.

Най-накрая Уоли Дънаман успява да надвика всичко това с думите:

— Долу има полицейска кола. Я гледай — още една!

Притиснат от непоносимия кълтеж, Раян пада възник и главата му отново допира възглавницата.

Той е безпомощен и застрашен, застрашен, застрашен.

Обзет от някакво накъсано на парчета настървение, което не може да съсредоточи в собствена изгода, той се лута сред разбъркани мисли, мъчи се да ги слепи една с друга, също като парченца от разбита стомна. Станала е някаква голяма беля, а той още не е в състояние да я оправи, не разбира кое точно не е наред.

Камбаните започват да бият не така агресивно, яростта им се уталожва до гняв, гневът — до раздразнение, а то се излива в едно продължително стенание, което наподобява плача на огромна тежка порта, въртяна върху ръждиви панти.

В настъпилата тишина, докато приспивателното за пореден път придърпва над него кадифения покров на забравата, Раян усеща сълзи по бузите си, опитва с език соления вкус в угълчетата на устните. Няма сили да вдигне ръце и да обърше лицето си и докато заспива разплакан, не владее вече разсъдъка си до такава степен, че да се засрами от тези сълзи, или поне се изненада от тях.

Малко след разсъмване, докато го карат с количка към операционната, Раян е в пълно съзнание, уплашен, но примирен с развоя на събитията, който сам е избрал.

Операционната, нейните бели фаянсови плочки, неръждаемата й стомана — всичко е окъпано в светлина.

Доктор Хоб се появява откъм съблекалнята заедно с целия си екип, като не смятаме Уоли Дънаман, който няма какво да прави по време на операцията. Освен Дугал Хоб, тук са анестезиологът и три операционни сестри, помощник-хирург плюс още двама, чиято специалност и конкретни задачи Раян не помни.

Запознал се е с тях в самолета и ги е харесал, доколкото е възможно човек да хареса някого, който се готви да го разпори и да бърника из органите му, безгрижен, все едно че са на коледна пуйка.

Необходимо е да се поддържа известна дистанция в отношенията между колежия и онзи, когото предстои да заколят.

Като изключим Хоб, за Раян е невъзможно да установи кой от останалите какъв е, с тези техни бонета, маски и зелени мантии. Кой знае дали не са някои самозванци, втори състав, вместо първия, за който е платил и който е получил неговото одобрение.

Докато анестезиологът търси вена в дясната ръка на Раян и завира в нея абокат, доктор Хоб го уведомява, че сърцето на донора е успешно отстранено преди броени минути и сега го очаква, охладено във физиологичен разтвор.

В самолета Раян научава, че ще получи сърце от жена, което в първия момент го изненадва. Жената била на двацет и шест години, учителка, получила фатална черепна травма при автомобилна катастрофа.

Сърцето ѝ се окачествява като подходящо по размер за Раян. Критериите по отношение имунната съвместимост съвпадат, което доста увеличава шансовете всичко да мине добре не само по време на самата трансплантация, но и след нея, когато вероятността тялото да отхвърли чуждия орган е по-малка.

И все пак, за да се предотврати отхвърлянето, както и някои други усложнения, ще трябва да взема цяла торба лекарства — двацет и осем на брой — в течение на дълъг период от време след операцията, а част от тях — докато е жив.

Екипът подготвя Раян, а доктор Хоб обяснява целта на всяка от предстоящите процедури, но той не желае да го заглавикват по този начин. Няма вече връщане назад. Мечтаното сърце е извадено, донорът — окончателно мъртъв, а към бъдещето му води една-единствена пътека.

Затваря очи, изключва тихичките разговори наоколо и вика в съзнанието си образа на Саманта Рич. През цялото юношество и в зрелите си години не е спирал да се домогва до съвършенството, за да го открие само веднъж — в нея.

Надява се то да включва и безусловната способност да прощава, макар да е ясно, че още отсега трябва да се замисли върху встъпителните слова при първия им телефонен разговор, когато ще бъде достатъчно силен и с достатъчно ясен разсъдък, за да говори с нея.

Докато затваря очи, Раян я вижда на плажа: руси коси и златни форми, трептяща светлина, мамещ оазис върху широк, изгорял от слънце пясъчен склон.

Изкуственият сън го завладява и той се понася из него като в море, а настъпилият мрак е по-тъмен от обикновената тъма.

---

[1] Състояние, при което възприятията са свързани едно с друго.
— Б.р. ↑

ВТОРА ЧАСТ

*Умът ти свечерява се полека,
светулките блещукат във кръвта ти.*^[1]

Доналд Джъстис,
„Свечеряването на ума“.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В деня на първата годишнина от трансплантацията Раян Пери няма намерение да празнува. Това, че е жив, е достатъчен празник.

Сутринта работи сам в гаража, извършва рутинната работа по поддръжката на лъскав форд, модел трийсет и втора година, с пет прозореца. Купил го е на търг.

След обяда, разположен в кресло с опора за краката в по-малката от двете дневни, продължава да чете първата книга на Саманта.

Стаята е направена като солариум и атмосферата в нея наподобява тази от романа. Високи прозорци разкриват пухесто небе — провиснала възглавница, натъпкана с влажна перушина от сива гъска. Сплетени дъждовни иглици дупчат тесни шалове мъгла, преди да ги накъсат на парченца набучилите ги дървеса и храсталаци.

Събраната в това помещение колекция от палми и папрати застила варовиковия под с мрежа от паякоподобни сенки. Въздухът ухае на зеленина и плодородие, по-скоро приятно, макар от време на време да се долавя противна воня, може би от разложен мъх или загнил корен, което обаче — колко странно е това — се случва само докато чете някой пасаж от книгата, който го вълнува особено неприятно.

Тя е наситила произведението с мек хумор, а сред основните теми ясно се очертава любовта, както сам той предусеща при записа на онова дълго послание в гласовата ѝ поща от деня преди трансплантацията. Но в тъканта на повествованието се виждат сериозни нишки, нишки на печал, и цялата изплетена от нея дреха се оказва по-тъмна на цвят, отколкото са използваните за направата ѝ материали.

Историята очарова Раян и, макар действието да е ясно и енергично, той не бърза да го следва през страниците, а се наслаждава на всяко отделно изречение. За втори път през последните четири дни посяга към книгата.

Уинстън Амори прибутва до креслото на Раян сервизна количка, върху която се мъдри кафеник от чисто сребро, подгряван отдолу от

ниска свещ. Край него е оставена купичка с бадемови сладки.

— Сър, понеже не сте край масата, позволих си да допусна, че ще предпочетете голяма чаша за кафе, вместо малка.

— Великолепно, Уинстън. Благодаря ви.

След като налива чашата с кафе, прислужникът поставя една по-малка масичка между количката и креслото, а после премества чашата от количката върху нея.

Като визира собствената си съпруга, той се обажда отново:

— Пенелоп пита дали ще желаете вечерята да бъде сервирана в седем, както обикновено.

— Мъничко по-късно днес. Осем би било идеално.

— Да бъде осем, сър. — Той кимва отривисто — това е неговият съкратен вариант на поклон — и се оттегля с изправен гръб и широки рамене.

Макар Уинстън да управлява имението и да ръководи домашния персонал при изпълнение на неговите задължения с изтънчена вещина и професионализъм, Раян има усещането, че двамата с Пенелоп парадират по-малко с това, че са англичани, като се почне от изговора и маниерите и се стигне до маниакалната им привързаност към етикецията и протокола, понеже опитът ги е научил, че по такъв начин омайват наемащите ги на работа американски богаташи. Тези изпълнения понякога го дразнят, но в повечето случаи се забавлява искрено, така че в края на краищата излиза, че е по-добре да ги търпи, понеже вършат безупречно работата си, а доверието му в тях е безусловно.

Преди да се завърне у дома за по-нататъшно възстановяване след трансплантацията, той освобождава семейство Тинг заедно с помощниците им. Всеки от тях получава компенсация за две години напред, против което не се чуват никакви възражения, плюс високопарни препоръки, но без мотиви за уволненията.

Не разполага с никакви доказателства за проява на нелоялност от тяхна страна, но и с никакви факти, които да ги оневиняват. Исква да се прибере у дома, необезпокояван от каквито и да било подозрения и страхове.

Резултатите от проучванията на Уилсън Мот по отношение Уинстън и Пенелоп Амори, както и на останалите нови членове на персонала, са толкова изчерпателни, че Раян остава с впечатление, че

ги познава не по-зле от себе си. Не храни никакви подозрения към тях, а те не му предоставят никакъв повод да се усъмни в абсолютната им лоялност. Годината се изтърколва при пълното отсъствие на загадъчни или неизяснени инциденти.

И сега, снабден с кафе и сладки, Раян отново се увлича в книгата на Саманта до такава степен, че загубва представа за времето. Дочел поредна глава, той вдига поглед, за да види, че полуздрачът на тази ранна зимна привечер започва да попива оная част от дневната светлина, с която дъждът и мъглата още не са успели да се справят.

Ако бе вдигнал поглед няколко минути по-късно, можеше и да не забележи застаналата в южния край на моравата фигура.

Отначало решава, че посетителят е творение на сенките издължена фигура, като на монах, пристигнал закачулен от далечен манастир.

След един по-зорък поглед расото се превръща в черен дъждобран. Качулката, отслабналата светлина и разстоянието от четиринайсет-петнайсет метра не допринасят особено за това, лицето да се превърне в нещо повече от бледо петно.

Посетителят — натрапник сякаш звучи по-уместно — изглежда се е вторачил в огромния — от пода до тавана — прозорец, който излага на показ Раян в неговото кресло.

Щом оставя настрана книгата и се изправя, за да се приближи до прозореца, фигурата се раздвижва. Когато Раян стига до прозореца, вече няма и помен от натрапника.

Под ситния дъждец в южния край на моравата не помръдва нищо, освен виещите се като анаконди ивици мъгла.

След цяла година, протекла без ни най-малко отклонение от всекидневната рутина, Раян е готов да пренебрегне видението, като го припише на сенките и мъглата.

Но ето че фигурата се появява отново, изниква под короните на три гигантски хималайски кедъра, чиито виснали клони ги оприличават на чудати монаси, събрани за тържествена церемония. Фигурата бавно излиза напред с обърнато към солариума лице.

Отслабваща с всяка изтекла минута, дневната светлина показва дори още по-малко от чертите на странника, макар той да се е приближил с десетина крачки към къщата.

В мига, когато на Раян му хрумва, че може би не е особено разумно да остава така, изправен в цял ръст и напълно осветен, непознатият се обръща и тръгва назад през моравата. Той не пристъпя, а сякаш се плъзга, все едно е направен от мъгла, само че от по-тъмна.

Сместа от мъгла, дъждец и полумрак не след дълго прераства в нощ. Натрапникът не се появява отново.

Градинарите получават пълно заплащане за дъждовните дни, но не се явяват на работа. Възможно е все пак Хенри Сорн, техният шеф, да е наминал с цел да огледа отводнителните инсталации, понеже в миналото се е случвало някои от тях, задръстени с листа, да причинят наводняване на моравата.

Не може да е Хенри Сорн. Осанката на онази фигура, грацията, с която се придвижва в неудобната си дреха, както и нещо в позата, изправена под прозореца с вдигната към Раян глава, го убеждава, че става дума за жена.

Пенелоп Амори и помощницата ѝ, Джордана, са единствените жени в имението. Никоя от тях няма защо да инспектира моравата и нито една от двете не би се наслаждавала на дъжда и мъглата на открито.

Имотът е заграден със стена. Бронзовата порта се затваря автоматично след всеки посетител и няма никакъв начин случайно да остане незаключена. Нито тя, нито оградата, могат да бъдат преодоляни лесно.

Двете врати за пешеходци са снабдени с електронни брави, които могат да се отварят или от къщата, или посредством въвеждане на специален код от външната страна. Освен това голямата порта се отваря и с дистанционно. Само един човек, ако не смятаме самия него и персонала, е разполагал, когато и да било с дистанционно.

Изправен пред прозореца на солариума, без да вижда вече каквото и да било друго в него, освен собственото си отражение, Раян прошепва: *Саманта?*

След вечеря взема със себе си романа ѝ горе с намерението да прочете някоя и друга глава в постелята, докато заспи например, макар да се съмнява, че словата ѝ са способни да го приспят, дори на второ четене.

Както обикновено, Пенелоп е махнала вече карираната покривка на леглото и е отгърнала завивките за през нощта. Запалена е нощната лампа, както той обича.

Върху натрупаните издути възглавници се мъдри малка целофанена торбичка, вързана с червена панделка. Пенелоп никога не му оставя в леглото бонбони, а именно с тях е пълна торбичката.

Това не са традиционните ментови топчета или слепени от две части кубчета, които хотелските камериерки оставят върху възглавниците на гостите. Торбичката съдържа бели сърчица с кратки романтични послания, изписани в червено върху едната страна — стока, продавана в дните преди Деня на свети Валентин, а до него има цял месец.

Озадачен, Раян поема шумолящото пакетче в ръка. Забелязва, че всички бонбони, чиито надписи може да прочете, призовават към едно: БЪДИ МОЙ.

Доколкото може да си спомни от юношеските години, в обикновените торбички с подобни бонбони са включени по няколко послания: ОБИЧАМ ТЕ, МНОГО СИ СЛАДЪК, ЦЕЛУНИ МЕ и прочее.

За да се напълни цяло пакетче само с БЪДИ МОЙ, трябва да се купят няколко опаковки и да се изберат нужните сърчица.

Разположил се върху извитата табуретка в банята, той развързва панделката, отваря торбичката и изсипва всички сърчица върху черния гранит на плота пред огледалото. Върху падналите с надписа нагоре се повтаря все същото послание.

Едно по едно той започва да обръща останалите, за да съзре върху всяко от тях: БЪДИ МОЙ.

Вперил поглед в сърчицата — повече от сто на брой, — той решава да не опита нито едно от тях.

Връща ги в торбичката, отново усуква целофана и здраво връзва червената лентичка.

Без съмнение първата годишнина от трансплантацията е повод за този дар, но някак си не му се удава да асимилира подтекста на посланието. Не бива да отхвърля вероятността бонбоните да са дадени с абсолютно невинни подбуди и от добра воля.

Вдига поглед от настоящите червени призови и го отправя към огледалото. В израза на това лице не прочита нищо.

[\[1\]](#) Превод София Бранц [↑](#)

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Раян седи в леглото и чете, докато завършва за втори път романа на Саманта малко преди два след полунощ. Няма намерение да остава буден до толкова късно.

В продължение на няколко минути съзерцава портрета на авторката, отпечатан върху обложката. Няма фотоапарат на земята, който да отрази изцяло нейната красота.

Като оставял книгата, той свежда глава към планината от възглавници.

През трите месеца непосредствено след трансплантацията страничните ефекти от неговите два и осем препарата го поставят в състояние на стрес, а в няколко изолирани случая направо го притесняват. Но постепенно дозировката се прецизира, някои лекарства са заменени от други и след това възстановяването му тръгва така добре, че доктор Хоб започва да го нарича „моя супер пациент“.

В края на първата година няма и помен от симптоми за отхвърляне на органа, няма неочаквани пристъпи на слабост, няма умора, няма повишена температура, няма студени тръпки или световъртеж, няма разстройство или повръщане.

Миокардната биопсия си остава най-сигурният начин за предугаждане на опасността от отхвърляне. Два пъти през изтеклата година Раян се подлага на процедурата в качеството на амбулаторен пациент. И двата пъти патологът не намира във взетите проби никакви признаци за тъканна несъвместимост.

За физическо натоварване той извървява неизброимо число километри. През последните месеци започва да тренира с велоергометър, както и да вдига леки гири.

Фигурата му е стегната, усеща се във форма.

Ако се съди по досегашните резултати, може да се окаже сред малцината избрани, при които чуждото сърце създава не по-големи неудобства от влята чужда кръв. Най-голямата опасност от здравословно естество, която го заплашва, се крие в неадекватните защитни сили на организма, парализирани в голяма степен от

потискащите функции на имунната система лекарства, които взема, за да се ограничи вероятността от изхвърляне на новия орган. Все пак той е готов за обрат, за промяна в руслото, заместване на настоящата светлина с непознат мрак. Събитията довели до трансплантацията, изглежда все още са на дневен ред.

Ето ти сега бонбонени сърчица с тяхното най-обикновено уж послание, което крие неразгадан смисъл в привидната си простота. И онази фигура върху дъждовния южен край на моравата.

Намалява светлината на нощната лампа. Дори след цяла година, протекла относително нормално, предпочита да не заспива в пълен мрак.

Голямата спалня разполага с две веранди. Вратите и към двете са дебели по осем сантиметра, имат метален обков и две резета отвътре. Свързани са със системата за охрана и не могат да бъдат отворени от външен човек, без да се задейства алармата.

Главното стълбище се спуска към долната площадка. Има и асансьор. Вратата на апартамента към площадката се заключва отвътре със стоманен език, до който няма достъп от външната страна.

Следователно, ако някой нарушител на охранявания периметър съумее все пак да проникне незабелязан в къщата, той ще остане там, където е, за през нощта, ограничен от алармената система и без каквато и да било възможност да проникне в покоите на стопанина.

В дрешника има скрит сейф, където Раян държи деветмилиметров пистолет и кутия патрони за него. Тази вечер, преди да си легне, той го зарежда. В момента лежи в полуиздърпаното чекмедже на нощното шкафче.

Би могъл да изгради много солидно обвинение срещу себе си с аргумента, че страховете му от заговор през месеците преди трансплантацията не са вследствие на умопомрачение, дошло като резултат от намаленото съдържание на кислород в кръвта, нито могат да се припишат на странични ефекти от вземаните медикаменти, а са си най-логичен резултат от присъщата му, цял живот съпътстваща го мнителност. Когато човек се приучи от най-ранна възраст да няма доверие в родителите си, подозрителността като нищо остава негов спътник за цял живот и основен елемент от цялата му житейска философия.

И ако истината е такава, той трябва да положи сериозни усилия, за да не се плъзне отново към бездната на своята параноя. Може би като първа стъпка в това направление не би било зле да върне пистолета на мястото му още сега, а не на сутринта.

Бръква в чекмеджето до главата си.

Не се разнася никакво неуместно почукване. Легнал на дясната си страна, притиснал ухо до възглавницата, Раян долавя бавния, стабилен ритъм на своето здраво сърце.

След време заспива и не сънува нищо.

Събужда се късно и съобщава по интеркома на госпожа Амори, че ще обядва в един часа горе.

След като се е изкъпал, обръснал и облякъл, прибира в тайния сейф и пистолета, и пликчето с бонбони.

Бурята от снощи е минала и заминала. От запад обаче се носи друг фронт, а към средата на следобеда се очакват валежи.

Пенелоп донася обяда му в солариума и Раян я пита дали не е оставяла снощи бонбони върху възглавницата му, но не споменава за сърцевидната им форма.

Макар че умението да преувеличава показното си англичанство ѝ дава възможност да не излиза никога от своята роля, тя няма вид на жена, която е в състояние да излъже най-хладнокръвно, без да ѝ мигне окото. Видимо е смутена от въпроса на Раян и също като него не приема за нормално да се отнасят към стопанина на къщата като с гост в някой хотел.

След обяда, когато идва да разчисти масата, тя казва, че е говорила с Джордана и Уинстън и е напълно убедена, че никой от двамата не е отговорен за този може би добронамерен, но неподлежащ на никакво оправдание инцидент. Не е разговаряла с помощника на Уинстън, Рикардо, тъй като той е бил в почивка предишния ден и няма начин да е замесен.

Сервизен работник от фирмата, която поддържа отоплителната и охлаждащата система на сградата, е идвал вчера, за да подменя филтри на третия етаж.

Идвал е също така техник да ремонтира вградения хладилник, разположен в обслужващото помещение на главната спалня. Госпожа

Амори иска да знае трябва ли да се обади в двете фирми и да провери дали някой от тези мъже не е виновникът.

Мрачната сивота в очите и няколкото гънки край устата ясно показват, че за нея този инцидент е предизвикателство към авторитета ѝ, лична обида, заради които с удоволствие би преследвала въпросния мерзавец чак до дверите на ада, та да му организира скандал, пред който вероятно би предпочел мъки в пламъците отвъд тях.

— Чест ви прави — казва Раян с умолителна нотка в гласа, — че приемате случая така присърце, но той въобще не е толкова важен, Пенелоп. Да не раздухваме нещата. Някой се е пошегувал — това е всичко.

— Може да бъдете абсолютно спокоен; ще си отварям очите на четири, когато някой от тези господа се появи отново наоколо — заявява жената.

— Не се съмнявам в това — отговаря Раян. — Ама хич.

Останал сам в солариума, той се разполага в любимото кресло и започва книгата на Саманта от самото начало. За трети път.

В два и четвърт започва да вали. Също като предния ден, природата е изпаднала в сънлива леност и от небето се ръси мързелив дъждец.

От време на време Раян вдига поглед от книгата, за да го насочи към южния край на моравата.

Прави го по-рядко, отколкото му се ще. Ако качулатата фигура се появи отново, би могла да го наблюдава в продължение на половин час или по-дълго, без той да забележи нейното присъствие.

Интригата, образите, красотата на изказа продължават да бъдат възхита у него, но при този трети прочит Раян започва да търси нещо, което никое друго произведение на художественото слово не е в състояние да му даде. Потапянето в атмосферата на тази книга му създава усещането, че е в компанията на Саманта, че долавя нейния глас, което събужда у него както радост, така и печал.

Надява се да проумее поради каква причина отношенията им са в това състояние. След като завършва книгата в деня, когато научава за предстоящата трансплантация, Сам не би могла да напише, която и да било нейна част с намерението да му обясни причините за отчуждението помежду им, а и кой би написал цял роман за изясняване на отношенията, вместо да се обади по телефона или да изпрати

писмо? И все пак още при първото прочитане, от първите три глави той усеща, че книгата има за цел да му разкрие нещо, което ще хвърли светлина върху тяхната връзка.

През цялото време повествованието върви с гласа на Саманта, блести с нейната красота, отразява нейната чувствителност, но съдържа и множество сцени, за които Раян не би допуснал, че са дело на нейната ръка, които напомнят за Саманта... но за една Саманта, каквато можеше да е, ако някои неща, формирали характера ѝ не се бяха случили.

Това му внушава усещането, че никога не я е познавал истински. Ако иска да оправи нещата помежду им, задължително първата стъпка трябва да е усилието да вникне по-надълбоко в нея, а разкритото върху страниците на този роман нейно сърце без съмнение ще помогне в това начинание.

Малко преди здрач Раян оставя книгата, за да погледне към моравата, дърветата и южната стена на имението, цялата обрасла в пълзящи растения, чиито остри шипове правят бързото измъкване на всеки неканен гостенин практически невъзможно. Никакъв влюбен в дъждовното време наблюдател не се вижда.

Раян се изправя, като оставя лампиона запален, за да покаже, че напуска това място само за кратко.

През един прозорец в ъгъла, защитен от светлината на лампите в тавана благодарение на буйната зеленина на две засадени в кашпи палми, той започва да изучава внимателно подгизналата околност навън.

Която и да е тази жена, Раян не вярва да се появи толкова скоро, за да скитосва отново из неговия имот, след като знае, че е била забелязана първия път. Но понякога се случват и по-странни неща.

Отвъд дъжда, над облаците, нежната ръка на здрача погалва небесата и вечерта не след дълго превключва на черно. Качулатата фигура не се появява.

Когато Раян се връща на третия етаж след вечеря, залоства вратата отвътре с помощта на резето. Усетил известен трепет в гърдите, отива от фойето право в спалнята.

Покривката е махната от леглото, а завивките са отгърнати, както и трябва да бъде. А върху възглавниците не е оставено нищо. Макар снощната поява на пакетчето бонбонени сърчица да е достатъчно необичайна сама по себе си, Раян се чувства като глупак сега, след като е очаквал този инцидент да се превърне в начало на една нова поредица от мистерии, която да го запрати пак по низходящата спирала на безумието, засмукала го преди повече от година. Но тогава всички странности се оказваха убедителни в неговите очи единствено поради изкривения заради недостига на кислород начин на мислене, а по-късно — поради страничните ефекти от приеманите лекарства.

Проверява двете врати към верандите. И двете са оборудвани със стоманен език, който се задейства отвътре с превъртаща се топка, а отвън — с ключ. Освен това имат резета, които могат да се задвижват единствено отвътре, а отвън наличието им по нищо не се познава. Всичко е заключено.

След тоалета, миенето на зъбите и обличането на пижамата Раян се пита дали да не вземе пистолета от дрешника. Внушава си да запази самообладание и да не позволи на въображението да завладее здравия разум — отива в спалнята невъоръжен.

Върху възглавниците лежи златно украшение — сърчице на златна верижка.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Раян натиска скрит в дрешника бутон. Задната стена се отдръпва встрани, за да разкрие четирийсет и пет сантиметровата квадратна врата на стоманения сейф.

Той бързо набира кода. Върху дисплея от течни кристали се изписва СВОБОДЕН ДОСТЪП и той отваря вратата, грабва деветмилиметровия пистолет, затваря и остава за миг замислен, стиснал оръжието с две ръце с насочено към тавана дуло.

Грапавата дръжка драска дланта му. Оръжието му изглежда прекалено леко за инструмент, който може да убива.

Той не иска да убива, когото и да било, но не е оцелял до този момент, за да умре сега толкова лесно.

Бос и по пижама, излиза бързо от дрешника, затваря вратата на спалнята и влиза в съседното помещение. Запалва лампата с движение на лакътя едновременно с прекрачването на прага.

Бюро от скъпо дърво в стил ар деко. Лавици за книги. Компютър за електронни игри. Минибар с вграден хладилник.

Вратата към първата веранда си е все така заключена. Никой не се е измъквал през нея.

Самата веранда се вижда през прозорците. Открехва щорите на първия, после на втория, почти готов да види пред себе си едно бледо закачулено лице с белезникав поглед и противна усмивка. Съществува, което го бе следвало по брега на черното езеро. Никакво привидение не го очаква на верандата, а прозорците са залостени отвътре.

Помещението разполага с миниатюрна тоалетна. И тя е пуста. Собственото му отражение в огледалото. Устните стегнати в права линия, подивял поглед. Толкова огромен е този пистолет.

Когато се връща в стаята, вижда резето на вратата към втората веранда също непокътнато — никой не е излизал и оттука.

Три прозореца — единият не се отваря изобщо. Останалите два — залостени. Засилена от порив на вятъра дъждовна пелена шибва стъклата и сърцето на Раян подскача.

Няма друго място за криене, освен под леглото. Макар пъхването под огромното ниско съоръжение с табли отстрани да е по възможностите единствено на страдащ от анорексия в последен стадий фотомодел, Раян коленичи отстрани и надзърта отдолу, където — поради съвършените професионални качества на домашната прислуга — не открива дори една пращинка.

Антрето. Вратата на апартамента. Резето — на място.

Банята. Просторно празно пространство. Мраморната настилка студене под ходилата му. Нищо не помръдва, освен подплашените му отражения в огледалата. Врата към тоалетната кабина, втора — към килер за бельо. И там няма жива душа.

Огромният му личен гардероб не разполага с открити лавици — само чекмеджета за сгънато бельо. Окачените върху закачалки дрехи се намират зад високи врати.

Ако мине зад ризите и костюмите, дори възрастен човек може да се скрие в който и да било от десетината шкафа. Раян отваря една по една всички врати, но от натрапника няма и следа.

За да остави бижутото върху възглавниците, след като Раян се е заключил в апартамента, някой трябва да се намира в него и сега. Но явно няма никой, а при това всички изходи са заключени от вътрешната страна.

Връща се при леглото отпуснал ръката с пистолета покрай тялото си и застава там, вторачен в златното украшение.

Откъм тавана се чува нещо като тропот от десетки миши крачета. Вдига глава нагоре. Никакви мишки — дъждът. По плочите на покрива ромоли дъжд.

Ако някой е проникнал в апартамента откъм покрива, през врата или прозорец, върху килима би имало мокри следи. Раян щеше да ги усети с босите си стъпала.

Никой не е влизал. И все пак някой го е сторил. Пълно безумие.

Раян не смее да докосне украшението, сякаш е омагьосано и ако го пипне, проклятието ще премине върху него и ще се задейства. Но любопитството е по-силно от страха.

Положено върху възглавницата на една страна, златното сърце слабо проблясва. Когато го вдига за верижката, Раян вижда и другата му страна. Върху нея са гравирани две думи: БЪДИ МОЙ.

Медальонът не се отваря и той е благодарен за това. Ако се отваряше, сигурно щеше да съдържа нещо, което с положителност не би искал да види.

БЪДИ МОЙ.

Докато размишлява върху скрития смисъл на тези думи, спомнил си мъничките бонбонени сърчица, един тревожен образ се забива в съзнанието му: зиналата паст на сейфа в момента, когато, подгонен от страх, измъкна оттам пистолета.

Видяното тогава сега изкача със закъснение в съзнанието му. Стои заслушан в дъждовните миши крачета и усеща как съдбата забива зъби в костите му.

Ако споменът отразява точно истината, нормалният облик на изтеклата година е просто вратичка на капан с ръждясала пружина и точно сега тя се счупва и вратичката хлопва.

Решен да обори натрапчивия спомен, захвърлил златната висулка върху нощното шкафче, стиснал здраво пистолета, той се връща в дрешника, без да бърза, с тежката стъпка на осъден.

Плъзгащият се панел си е все така дръпнат встрани, сейфът се вижда. Когато затваря вратичката, след като изважда оръжието, заключалката се задейства автоматично. Върху дисплея е изписано ПЪЛНА СИГУРНОСТ.

При сегашните обстоятелства това му прилича на подигравка.

Въвежда кода и ПЪЛНА СИГУРНОСТ се заменя от СВОБОДЕН ДОСТЪП. След кратко колебание отваря стоманената вратичка.

В сейфа има четири хиляди долара в брой, два скъпи часовника, чифт диамантени копчета за ръкавели, които не е слагал никога през живота си. Всичко е на мястото си.

Също тук се съхранява кутийка с годежен пръстен за осемдесет и пет хиляди долара, вече премерен от Саманта, която обаче продължава да не го приема. Отваря кутийката и пръстенът засиява.

Снощи прибра тук и бонбонените сърчица. Вързаната с панделка целофанена торбичка е изчезнала заедно с цялото си съдържание.

Точно това е забелязал, но без да го оцени по достойнство, когато преди малко измъкна с разтреперана ръка пистолета от сейфа.

Онова, което тогава не успява да забележи, но сега вижда ясно, е, че кутията с патрони също липсва. Не е нужно да рови сред останалото

съдържание на сейфа — това са незначителни дреболии, а кутията с патрони е пълна със смърт, голяма и тежка.

Отначало Раян не може да проумее защо непознатият натрапник, след като има достъп до сейфа, ще задигне куршумите, а не самото оръжие, в което остават десет патрона за самоотбрана.

Да. Ами, разбира се.

Изважда пълнителя. Десетте патрона от него са също изчезнали яко дим.

Свикнал да бъде винаги човек на действието, Раян се втурва да търси натрапника, щура се от стая в стая, отваря врати и чекмеджета, въоръжен с безполезния вече пистолет, но не намира по кого да стреля, а сега сам е застрелян право в сърцето на своето самочувствие, унижен от метафоричния куршум на подигравката.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Седемцифрена комбинация осигурява на Раян достъп до менюто на сейфа. Той заличава досегашния код за достъп и го заменя с нов, който се основава върху важна за него самия, но напълно лишена от значение за когото и да било друго дата.

Подозира, че това усилие е напълно безполезно — предишният код също бе известен единствено на него и въпреки това навлекът е успял да го преодолее.

За да отвори подвижния панел, Раян използва скрит в реостата на осветлението бутон.

Кутията на самия реостат изглежда прикрепена към стената с помощта на два винта, но това са само главички от винтове, които нямат друга, освен заблуждаваща функция.

Контролното лостче на реостата се движи нагоре за усилване и надолу — за отслабване на светлината. Когато стигне най-горната точка, цялата кутия става лесно подвижна и може да бъде натискана в горния или долния край, като и в двата случая се активират скрити под нея контакти. Комбинацията, която кара подвижния панел да се приплъзне встрани, е три пъти горе, два — долу, и още два горе.

Усилието, с което трябва да се натиска кутията, е достатъчно голямо, за да не бъде открита случайно тайната функция на приспособлението от някоя твърде усърдна чистачка.

Местна фирма за алармени инсталации, проверена и препоръчана от Уилсън Мот, е монтирала както този, така и още един скрит на партерния етаж малък сейф. Връзките му с фирмата са отдавнашни и проверени, така че надали някой от служителите ѝ би си позволил да го малтретира по този начин.

Малтретира му се струва подходяща дума, защото ако са искали истински да го наранят, досега да е мъртъв.

Малтретирането е форма на насилие, все пак, и ако някой се е решил да го упражни, този някой лесно може да премине от психологическата в чисто материалната сфера и да стигне дори до убийство.

Прибира безполезния пистолет в сейфа. Освен че е отнесъл амунициите, непознатият би могъл да повреди и самото оръжие. Познанията на Раян в тази област не са достатъчно големи, за да е сигурен, че повърхностният преглед на деветмилиметровия пистолет гарантира отсъствието на някоя незабележима, но решаваща повреда в него.

Преди да купи нова кутия с патрони, преди да зареди и изпробва оръжието, ще трябва да го даде на специалист за проверка. Не знае дали един пистолет може да се приведе в състояние, при което да експлодира в ръката на собственика му, когато бъде натиснат спусъкът, но и не му се иска да стигне до позитивен отговор по емпиричен път.

Разбира се, би могъл да купи нов пистолет. Законът изисква обаче период на изчакване при покупка на огнестрелно оръжие, а Раян подозира, че противникът си е набелязал програма и срокове, които ще изтекат преди определения от закона период.

Докато затваря сейфа и наблюдава приплъзващия се маскировъчен панел, Раян стига до извода, че щом непознатият знае за скрития сейф, надали в цялата останала част от къщата съществува някаква тайна за него.

След като се връща отново в спалнята, той взема от чекмеджето на нощното шкафче електронен ключ. Приближава се до здраво прикрепена към южната стена картина с размери два на два метра и допира с тъпата страна на ключа едното око на изображението върху нея тигър. Точно там се намира електронен индикатор, който освобождава ключалките, задържащи картината, заедно с парчето от стената, към което е прикрепена.

Повечето такива къщи са оборудвани с тайно помещение за спешни случаи, в което собствениците могат да намерят убежище при проникване с взлом или друга опасност. Тукашното е с размери три и половина на пет метра.

Картината врата се прибира навътре. Раян прекрачва високия праг и влиза в огнеупорно пространство, ограничено от излят на място бетон, обшит с шестмилиметрови стоманени листове и звукоизолационни панели от най-високо качество. Несвързана със системата в къщата телефонна линия, собствено енергийно захранване и самостоятелна система за проветряване правят тайното помещение напълно отделено и независимо от останалата част на постройката.

Нападателите могат да прекъснат всички външни комуникации или сами да бъдат откъснати от околния свят в случай на полицейска обсада, но това помещение ще продължи да функционира и да осигурява безопасност на скритите в него.

Пакетирана храна, бутилирана вода, малка тоалетна, резервна химическа тоалетна и някои други запаси осигуряват удобно пребиваване в продължение на няколко дни. Има дори две кресла и легло.

Върху него е оставена целофанената торбичка с бонбонените сърчица.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

По чехли и хавлия върху пижамата, палейки всички лампи, покрай чиито ключове минава, Раян бърза по стълбите надолу, към най-ниския етаж в сградата, където се намират сервизните помещения. В най-отдалечения му край е разположена пералнята.

Едно от складовите помещения там — онова, което го интересува в момента, е постоянно заключено, обаче той разполага с ключа от него. В единия ъгъл на това помещение има голям железен шкаф, също заключен, който за удобство се отваря със същия ключ.

В този шкаф са затворени рекордерите, записващи върху компактдискове заснетото от наблюдателните камери в имението. Двайсет от тях оглеждат околността, а други седем държат под око коридорите в къщата, както и площадката пред апартамента, а всички други помещения са оставени без наблюдение.

Раян включва монитор, който му предлага меню за избор с помощта на дистанционно. Интересуват го записите от камерата над площадката пред апартамента, понеже тя регистрира всяка жива душа, пристигнала там по стълбите или с асансьора и застанала пред вратата на неговото жилище.

След като маркира съответната камера, менюто иска от него да въведе дата, час и минута, от която да започне прегледът. Раян въвежда днешна дата, текущ час и старт — трийсет минути по-рано.

На екрана се появява площадката с размери четири на шест метра. В долния ляв ъгъл личи датата. В десния — дигитален часовник отмерва часове, минути и секунди.

Втренчил поглед в екрана, Раян забързва записа така, че последните трийсет минути се изнизват пред очите му за петнайсет.

В началото вижда самия себе си: пристига по стълбите с книгата на Саманта в ръка, на път към спалнята.

За да пести място, апаратурата не заснема плавно видео, а отделни кадри на всяка половин секунда. Фигурата на Раян подскача, сякаш е взета от анимационен, рисуван върху последователно падащи карти филм.

След като влиза в спалнята, той проверява дали върху възглавницата не е оставен втори подарък. След като не открива нищо, отива да си мие зъбите, готви се за сън.

И ето, минута подир минута камерата така и не показва някой, който да прониква през заключената врата.

Ново доказателство за това, че когато Раян влиза в апартамента, неканеният гост е вече там, скрит в помещението до спалнята.

Докато той се готви за сън, непознатият приносител на дарове — когото съвсем скоро ще види — оставя украшението и напуска жилището, като се изхитря някак си да върне вътрешното резе на място.

Но видеозаписът не подкрепя тази версия. Откъм апартамента не се показва жива душа чак до момента, когато самият Раян изхвърча през вратата, този път навлякъл хавлия върху пижамата, за да хукне по стълбите към помещението, в което сега преглежда видеозаписите.

Претърсването на жилището, след като открива златното сърчице, е извършено най-внимателно. Не е оставил непроверено нито едно местенце, в което има възможност да се скрие дори невръстно дете.

Започва да преглежда записите от камерата над верандата пред допълнителното помещение край спалнята за същия времеви отрязък. Единствената лампа там осигурява достатъчно светлина за нощния обектив на камерата, която предоставя образ с такова качество, сякаш е заснет денем. Никой не излиза през тази врата, нито през някои от прозорците към верандата.

Проверката на записите от втората веранда, на която се излиза директно от спалнята, дава същия резултат.

Никой не е напускал жилището, от една страна, а от друга, никой не е бил вътре, когато го претърсва най-основно.

От събраните до момента доказателства излиза, че златното украшение се е материализирало върху възглавницата буквално в резултат от магия.

Всяка магия обаче представлява напълно естествено явление, което само прилича на енигма заради някое много съществено, обаче останало скрито обстоятелство.

Раян напъга мозъка си, за да стигне до това скрито обстоятелство, но както здравият разум, така и въображението,

отказват да му услужат.

Напълно объркан и готов да изключи апаратурата, внезапно решава да прегледа записите от предишната привечер, направени в южния край на моравата, когато бе чел в солариума, преди да открие, че го наблюдават. Този район се следи от две камери.

Системата пази всички записи в продължение на трийсет денонощия, а сетне ги унищожава, освен ако не ѝ бъде зададено друго.

Първата камера, монтирана на покрива, осигурява почти същата панорама, която е имал Раян пред очите си, разположен в креслото. Сега се виждат намусеното, сиво като гъша перушина небе, ситният дъждец, тържествено смълчаните дървета, ивичестата мъглица, подгизналата морава, върху която се бе появил натрапникът.

Раян пуска записа от момента, в който наставка вечерният сумрак, и гледа как воднистата светлина се отцежда от околния свят. Нощта идва, но навлекът — не.

Невярващ на очите си, прегледал веднъж записа на бърз ход, Раян започва отново — този път в реално време, което му се струва изпитание без край. Небе, дъжд, дървета, мъгла, неуверена светлина прелива в мрак, но от посетителя — злокобен или друг някакъв — ни вест, ни кост.

Втората камера е монтирана върху дебелия клон на един индийски лавър и покрива част от същата площ, само че под друг ъгъл. Трите кедъра, в чиято сянка неканеният гост се появява втория път, заемат средата на сегашния кадър.

Някакъв фантом не изплава изпод величествените клонаци на дърветата нито в здрача, нито в последвалия го мрак на нощта.

Но нали снощи, дяволите да го вземат дано, нали видя нещо. Да не си я е измислил оная фигура? Тя не бе сътворена от вечерен полуздрач и мъгла илюзия, нито отражение на палма или папрат от солариума в притъмнялото стъкло на прозореца. Видя някого в дъждобран с качулка, може би жена, подвижна, мокра и напълно реална.

Наблюдателят в нощта е точно толкова истински, колкото са и бонбонените сърчица, колкото златното украшение, оставено сега върху...

Къде?

Върху нощното шкафче. Да. След като го вдигна за верижката и прочете надписа, той го остави на шкафчето. А по-късно, след като откри целофанената торбичка с бонбоните в тайната стая, остави и нея на същото място.

Раян изключва монитора, затваря шкафа, напуска склада, заключва вратата и се връща в апартамента, изпълнен със зловещо предчувствие.

Върху нощното шкафче се мъдрят само лампата и будилникът. Бонбоните и златното украшение са се изпарили.

Припряното и все пак внимателно претърсване на целия апартамент не води до нищо.

Когато най-накрая отваря сейфа набирайки новата комбинация за достъп, бонбоните и медальонът не са там. Но, също както кутията с патрони преди това, пистолетът е изчезнал.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След като в това жилище някой влиза и си тръгва, когато и както му скимне, ясно е, че Раян не може да се чувства в безопасност тук, камо ли да легне да спи.

Обмисля възможностите да пренощува в някоя от стаите за гости, или пък на съвсем необичайно място — например в пералното помещение. Но ако той не е в безопасност тук, в този укрепен бастион, то никъде из къщата не е останало сигурно място.

Минава му през ума да се пресели в някой хотел, но възмущението от това нагло нашествие в най-съкровенията му предели бързо прераства в справедлив гняв. Той не е преживял цяла сърдечна трансплантация, за да бяга сега като подплашен заек от някакъв мъчител, чиито просташки шеги са брилянтни като изпълнение, но крайно тъпи като замисъл — от рода на ония първосигнални филми на ужасите, които карат недорасли тийнейджърки да пицят от страх и наслада.

Като няма пистолет, ще си вземе един нож от помощното помещение.

Вграденият хладилник приютява не само безалкохолни напитки и вода, но също някои неща, от които си похапва от време на време: плодове, няколко вида сирене.

В едно от чекмеджетата има прибори за хранене, включително ножове. Ножове за белене на плодове, стандартни кухненски ножове с двайсетсантиметрови остриета, както и един назъбен и с много остър връх.

Харесва си кухненски нож и се връща с него в спалнята.

Пъхва го под възглавницата до своята, останала неизползвана от Саманта вече доста време.

Облегнат върху собствената камара възглавници, той включва телевизора, но без звук. Гледа някакъв комедиен сериал, който е едновременно скучен с и без звук.

Разсъдъкът му неспирно анализира едно и също тревожно построение: щом като някой заговорничи в негов ущърб, тормози го и

може би възнамерява да му посегне сега, то подозренията от преди трансплантацията, голяма част от които е отхвърлил като плод на въображението, почти сигурно са също основателни.

Съставна част на тези подозрения е вероятността неговата кардиомиопатия да е резултат от отравяне. Но ако е бил отровен тогава, следва да очаква да бъде отровен отново, да бъде унищожено и новото му сърце.

Ако това е така, може вече работата да е свършена. Повярвал на новата си прислуга, той яде и пие, каквото му дадат.

Пита се колко ли време след отравяне се появяват симптомите на настъпилата разруха.

Хората може и да са невинни, разбира се. Щом някакъв непознат е в състояние да влиза и излиза, когато и както му хрумне, то съставките на приготвяната за него храна могат да бъдат отравяни, без участието на семейство Амори или на някой от техните помощници.

Не е зле да обмисли още един кръг предположения. Ако въпросните заговор и отравяне преди трансплантацията са въображаеми, то сегашните инциденти могат да се окажат също такива.

И наистина, той не разполага с нищо — нито със запис на качулатото видение, нито с бонбони в сърцевидна форма — което да подкрепя реалността на последните издевателства.

Преди трансплантацията взема три предписани от доктор Гупта лекарства. След нея — двајсет и осем. Ако някое от тях или комбинация от няколко е в състояние да предизвика като страничен ефект халюцинации или фалшиви възприятия, значи сега е застрашен много по-сериозно, отколкото преди операцията.

Но той знае, че не е жертва на халюцинации. Просто не е.

Кипнал от яд, вместо смазан от страх, решен да стане ловец, а не плячка, Раян не може да заспи, а разсъдъкът му забързва или забавя своя ход, лута се из мрачния лабиринт в търсене на някоя, макар съвсем незначителна нишка, която, ако я подхване както трябва, ще размотае кълбото на загадките, за да го изведе до истината.

Объркването преминава в безсилна злоба, приисква му се да завие, за да изпусне натрупаното напрежение. Вместо това взема книгата на Саманта, за да се разсее.

Днес бе минал дваисет и седем от шейсет и шестте глави по време на своя трети прочит. А сега, само след един–единствен абзац, прозата на Сам го омагьосва.

Един път, когато говори за своята книга, тя споменава подтекста. Той знае какво има предвид — същинския, основен смисъл на повествованието, който авторът никога не формулира направо. Не всички литературни произведения имат подтекст — повечето май нямат.

Саманта каза тогава, че не е нужно читателят да осъзнава скрития смисъл на прочетеното, за да се наслади напълно на книгата, защото ако тя е добре написана, той попива подтекста на подсъзнателно равнище, а това е по-добрият вариант. Всъщност емоционалният ефект от подтекста често пъти е по-ярко изразен, когато читателят не е в състояние да го възпроизведе с думи, когато остави в подсъзнанието му дълбока следа, без сам да си дава сметка за това, как е оставена тя.

Подтекстът може да се наслажда на пластове, каза тя тогава, основният смисъл може да се наслаява, също като при многолистните тестени сладкиши на Изтока, преди да бъдат залети с тежък сироп.

Раян смята, че разбира главния подтекст в този роман. Но се досеща за съществуването на още пластове, чието значение е само загатнато.

А те го привличат неудържимо, тъй като усеща, че крият откровение, което ще му помогне да се ориентира в техните отношения, да разбере защо остават разделени, след като толкова много се обичат. Защо тя отказва така категорично да се омъжи за него. И защо вероятно винаги ще продължи да отказва.

Това откровение му се изплъзва. Той се чувства като рибар, който мятта въдица в мътна вода, но без стръв и дори без кукичка, в преследване на риба, която не огладнява никога.

Най-накрая оставя книгата и вперва поглед в онемелия телевизор, който така и не е изключил. Конници препускат през пустинни полета, през пурпурни туфи пелин, край нахапани от времето червени скали, под необятен небосклон, стрелят като побъркани, но без да чатне копито и без да се чуе пушечен изстрел, без едничък див вик на човек.

Ослушва се в смълчаната къща в очакване да долови звук от стъпки, шумолене на дрехи, прищракване на запънат пистолет, собственото си име, прошепнато от глас, който не ще познае, но ще усети със сърцето си.

Твърде дълго е живял със страха от смъртта, за да остане буден заради сегашния. В края на краищата му се приспива.

Надява се да сънува. Не е сънувал цяла година. Би се съгласил дори на кошмари, понеже така сънят ще получи собствена форма и ще се превърне в реалност.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Плакатът, провесен зад витрината на книжарницата, показва Саманта с обложката на нейната книга. Отгоре е оповестено, че между дванайсет и два часа същия ден ще подписва екземпляри от произведението си.

Раян е забелязал плаката преди няколко дни. Още тогава си казва, че не бива да отива там, и още тогава знае, че няма как да не отиде.

Носи екземпляра, който купи още в деня, когато излезе книгата. Дошъл е за нещо повече от автограф.

След последното му минаване оттук върху големия плакат е залепена лента с надпис: „БЕСТСЕЛЪР В СПИСЪКА НА «НЮ ЙОРК ТАЙМС»!“.

Нямал е представа, че книгата жъне чак такива успехи.

Залива го неочаквана вълна от различни чувства — не едно по едно, а всички вкупом. Обзет е от гордост заради нея до такава степен, че му иде да задържи за ръкава всеки минавач, та да му разкаже колко изключителна е тя и колко много заслужава този успех, но в същото време го пронизва горчива болка, защото не е бил до нея, когато е научила новината, или когато е прочела първия положителен отзив, измъчва го неясно чувство за вина, а не може да го назове, над всичко това се рее облак от нещо, което наподобява щастие повече от всичко друго, изпитано от него напоследък.

Под споменатата лента е изложено фотокопие от вестникарска страница със самата класация, излязла в неделното издание на *Ню Йорк Таймс Бук Ривю*. Деветото заглавие в този списък от петнайсет книги е заградено с червено. С дебютната си изява Саманта влиза в десетката.

— Мама му стара! — промълвява той. — Мама му стара! Вече се усмихва. — Мама му стара, успя проклетницата!

Раян ликува, започва да обмисля начин, най-добрия начин да се отпразнува този миг, този триумф. Но веднага се сеща, че списъкът не може вече да изненада Сам, както е изненадал него, че тя сигурно е отпразнувала този успех, както и — без съмнение — редица други.

Пристигнал е десет минути преди края на даването на автографи. През витрината съзира човешка колона, подредена пред масата, зад която седи Саманта, и е убеден, че тя ще остане там до късно, докогато има желаещи да получат нейния подпис.

Дори от това разстояние видът на Сам съумява да накара новото му сърце да покаже, че притежава изцяло качествата на старото.

Уплашен внезапно, че тя ще вдигне поглед и ще забележи неговия нос, залепен на стъклото на витрината, и че ще изглежда жалък, той се извъръща настрани.

Понечва да отиде при колата в покрития паркинг на близкия мол и да почака половин час, но го е страх да не я изпусне.

Тук–там по протежение на пешеходната зона са монтирани пейки, предлагащи кратък отдых на изтощените купувачи, които присядат за миг между два поредни етапа на харчене.

От двете страни на пейката, която си избира Раян, се извисяват огромни теракотени кашпи с великолепни червени герани.

Опитва се да чете книгата на Саманта в продължение на няколко минути, но мисълта за предстоящата близка среща не му позволява да се съсредоточи. А питае прекалено високо уважение към нейния труд, дори при трети прочит — именно защото тя заслужава трети прочит, — за да ѝ отдели нещо по-малко от пълно внимание.

Тук, по средата на калифорнийския дъждовен сезон и с перспектива за предстояща нощна буря, климатът отпуска кратък отдых от противното време. Прозрачно небе, гладко като стъкло, хвърля щедри сребърни отблясъци върху южното крайбрежие.

Раян гледа птичките, които патрулират сред подредени на открито ресторантски маси в търсене на трошици, наблюдава безбройни кучета от най-различни породи, задърпали своите поводи, готови да се зарадват на всяка нова миризма и гледка, следи с поглед количка за близнаци с две розови бебета в нея, издокарани в жълто–сини костюмчета и жълти пантофки със сини помпони на върховете.

Забравил за момент тревогите от последните две денонощия, той се радва на живота, опитва се да не мисли за това, колко още му остава от него.

В два и четирийсет Саманта излиза от книжарницата в компанията на щастливо усмихната жена с червени обувки и плетена карирана рокля, с изобилие от разтърсвани кестеняви къдри, размахала

екстравагантно ръце по начин, който от разстояние създава впечатление, че декламира Шекспир.

Куражът на Раян се стопява пред перспективата да заговори Саманта в присъствието на литературен агент или представител на печата. Но жестикулиращата особа изглежда е собственичка на книжарницата или поне служителка в нея, защото, след като се ръкува със Сам за сбогом и я потупва два пъти по рамото, след като имитира замах с ласо над главата, се връща обратно вътре.

Без да забелязва Раян, Сам тръгва към него и търси в чантата си нещо — може би ключовете от колата.

Облякла е черен панталон с изключително елегантна кройка и бяла риза, обточена по яката с черен кант. Стегната и пъргавя, шикозно облечена, тя крачи с енергична самоувереност, която би позволила да я познае сред тълпа, дори на голямо разстояние.

Приближава я и, забравил всички предварително упражнявани встъпителни реплики, успява да промълви единствено:

— Сам...

Тя рязко вдига глава към него, а в ръката държи току-що измъкната връзка блестящи ключове.

Не са се виждали повече от десет месеца, а не са разговаряли от седем.

Раян няма представа как ще реагира тя, подготвен е за пълна с напрежение усмивка или болезнена гримаса, за няколко нетърпеливи слова и бърза раздяла.

Но ето че забелязва в погледа ѝ нещо, от което го заболява повече, отколкото ако го бе наругала или беше изпаднала в пристъп на ярост. Може би този поглед не е изпълнен точно с печално съчувствие, но е нещо близко до него.

Благодарен е за усмивката ѝ. Прекрасна, неописуемо прекрасна, тя не може да скрие напълно меланхоличния израз.

— Раян.

— Здравсти, Сам.

— Я виж ти. Как я караш?

— Много добре. Добре съм.

— Изглеждаш както обикновено — отбелязва тя.

— Друга песен ще запееш, ако видиш белега — отвърща той и се тупа по гърдите. Мигом разбира, че е казал не каквото трябва и добавя

припряно: — Поздравления за книгата.

Тя свежда глава почти свенливо.

— До момента съм доказала само, че първата крачка е направена във вярна посока.

— Няма да е само първата. Имаш много точен усет към нещата, Сам. Работиш върху втория, нали?

— Разбира се. Да. — Свива рамене. — Знае ли човек какво му е писано...

— Бе ти не разбираш ли какво става? Девета в списъка, ей!

— Казаха, че идната седмица се вдига на седма позиция.

— Това е чудесно. Ще стигнеш върха.

Тя поклаща глава.

— Джон Гришам няма от какво да се безпокои.

Раян вдига високо томчето и заявява:

— Чел съм го два пъти и карам още веднъж. Знаех си, че ще постигнеш успех, Саманта, ама чак пък...

Докато се мъчи да открие подходящ израз, Раян разбира, че само сърфисткият жаргон е в състояние да изрази точно вълнуващите го чувства, напирашото в него възхищение.

— ... такъв страхотен бегемот, истинско кълбо от гръм и мълнии.

Тя се засмива тихичко, но меланхолията си остава в угълчетата на устните ѝ.

— Няма да е зле да публикуваме този отзив върху изданието с меки корици.

Много му се ще да я обгърне с ръце, но се сдържа, уплашен от вероятността да го отблъсне или да се сгърчи в обятията му.

С надеждата да получи по-малка милост, той сочи пейката с гераниите от двете страни и предлага:

— Нека поседнем за малко — искам да поговорим за това.

Очаква тя да се оправдае с предстояща отдавна насрочена среща, но Саманта казва:

— Защо не, слънцето е толкова приятно.

Сядат под ъгъл един към друг и, докато прелиства страниците на книгата, той казва:

— Ти така и не ми го показва, докато работеше върху него, и нямаше начин аз да...

— Никога не показвам написаното, докато го пиша. Ще ми се да можех. Такава самота...

— Мислех си за подтекста.

— Не бива да се мисли прекалено много по този въпрос. Магията бяга.

— Тази книга е като хилядолистна гръцка баница — заявява Раян.

— Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно. Скрити внушения. Така и не можах да ги разгадая всичките.

— Да ги почувстваш, е предостатъчно.

— Забрави за баницата.

— Не е най-ласкателното сравнение.

— По-скоро е като океана. Един слой връз друг — и край нямат. В горния съзираш ято златни рибки, а под тях — планктон, а още по-надолу — медузи, и няма, и няма край. Светли лъчи проникват надолу, а откъм глъбините се надигат сенки. И там някъде, отдолу, се спотайва нещо от теб, едно загадъчно, различно ти. Искам да кажа... друга страна от тебе, черти, които така и не съм опознал.

Тя не отговаря веднага и Раян си мисли, че сигурно я е засегнал по някакъв начин, или пък приказките му са такава сухоежбина, че я е хванал срам заради него, но ето че най-накрая Саманта пита:

— Кои черти?

— Де да знам и аз кои. Още не мога да го осъзная. Но имам усещането, че когато го сторя, когато опозная онази част от тебе... най-после ще разбере защо не можеш да приемеш моето предложение.

Поглежда го така нежно, че той едва издържа.

— Сам — настоява Раян, — възможно ли е това, което чувствам? Може ли нещо в тази книга да ми посочи другото нещо, от което най-много се нуждаеш и което го няма у мен?

— Допускам, че е възможно. Има. Макар да не съм го писала, с цел да те просвещавам.

— Ясно.

— Естествено, моето присъствие там е неизбежно. Цяла съм вътре, там някъде, по-надолу от планктона.

Меланхолията в тази усмивка е по-ясно видима отпреди.

Оглежда се бегло, да види дали минувачите си дават сметка за малката драма, която се разиграва на тази пейка. Сам е вече нещо като литературна знаменитост, а той не иска да я zlepоставя по какъвто и да било начин, особено с пошла улична сцена.

Тръгналите на пазар бързат край тях, потънали в себе си, доволни от живота дечица се кикотят, млади двойки отминават ръка за ръка и влюбени до уши; само един ирландски сетер поглежда двамата с подчертано внимание, доловил сякаш аромата на дълбоко нещастие, но мъжът в защитно облекло и немски ботуши го дръпва рязко за повода.

— Сам, много добре знаеш, че можеш просто да ми посочиш онова, което ми липсва.

— Мъчех се да го сторя през цялото време, докато бяхме заедно.

— Толкова ли съм задръстен? — смръщва вежди той.

Тя отговаря с болезнено прискърбие:

— Това не е нещо, което се обсъжда като лош дъх или маниер на хранене, Раян. Нито пък е такова, което можеш да култивираш от днес за утре, само защото ти е известно, че аз се нуждая от него. А най-лошо от всичко би било да го симулираш, защото мислиш, че ми трябва.

— Как да разбере тогава какво е то, каква е твоята нужда от подтекста ли?

— Да. От подтекста. В него съм разказала как съм живяла, какво съм изпитвала, кое е имало значение за мен.

— Сам, свършено е с мене.

Разкрила най-сетне болката, за която меланхоличната усмивка само загатва, тя отговаря:

— Знам това, миличък. Знам как се чувстваш и сърцето ми се къса.

Той се осмелява да протегне ръка към нея и тя я поема, а Раян не знае как да изрази своята благодарност за това.

— Сам, ако съумея да открия в книгата ти онова, от което имаш нужда, и ако успея да се превърна в него, можем ли да опитаме още един път?

Тя стисва силно ръката му, сякаш иска да я задържи завинаги. Но казва:

— Много е късно вече, Раян. Ще ми се да не беше, но...

— Има... някой друг?

— Не. Нито пък е имало. Нито един-единствен път за цялата тази година, а и сама си ми е много добре — друго не искам. Може би един ден ще се появи някой, де да знам...

— Но ти ме обичаше. Знам го със сигурност. Човек не може да спре да обича просто така, от днес за утре...

— Не съм преставала — отвръща Сам.

Тези три думички, наглед способни да го издигнат на седмото небе, карат сърцето му да се свие, защото в гласа ѝ има такава примирена и всеобземаща мъка, такава болка, с каквито вдовицата говори за наскоро починал съпруг, за когото ще запази жива до края на дните си своята любов.

— Обичам те — казва Сам. — Но не мога да бъда влюбена в теб.

Напълно объркан, той казва:

— Но то е същото като да обичаш.

— Напротив. Има разлика.

— Не такава, че да е от значение.

— Всичко има значение, Раян. Всичко.

— Каж ми какво съм сторил.

Тя е съкрушена.

— Не. О, не, не, не.

Реакцията изглежда абсолютно несъизмерима с неговата молба, която бе просто друг начин да попита какво е онова нещо, дето му липсва, а тя иска от него.

Тази остра реакция показва, че са се докоснали опорната точка, върху която балансират техните отношения, точката, след която те могат да станат слънчеви, или мрачни, пълни с надежда, или напълно обречени.

Когато човек пише софтуер или ръководи бизнес, той се научава да разпознава такива моменти, да се залавя здраво за тях и от тази позиция да прехвърли цялото предприятие през преградата, да го засили към успеха.

— Каж ми, моля те — настоява Раян, — какво съм сторил?

Ръката ѝ стисва неговата с такава сила, че го заболява, а върховете на ноктите ѝ се забиват в кожата му почти до кръв.

— Да те обичам и да говоря за това? Право в лицето? Няма начин.

— Но нали ако ме обичаш, би искала това да отmine. Също както и аз.

— Няма отминаване в този случай.

— Ще го преодолеем — настоява той.

— Не искам да съсипвам всичко.

— Кое всичко? Какво ще остане, ако не опитаме?

— Прекараната заедно година, когато толкова много неща бяха както трябва.

— Това не може да бъде съсипано, Сам.

— О, може — и още как. Като говорим за другото.

— Но ако само се...

— Вече нищо не може да се спаси. Нищо не може да се поправи с думи. Нищо не може да бъде предотвратено.

Раян понечва да проговори.

Тя го прекъсва, преди диханието му да се излее в нов поток от молба.

— Не. Остави ме да те обичам. И да си спомням времето, когато бях влюбена в теб — искам да запазя този спомен завинаги.

Тъй като Раян е поразен от чистотата на нейните чувства, от прозрението, че го обича по-силно, отколкото може би той е в състояние да разбере, и понеже все така не проумява на каква нейна нужда не откликва, каква е допуснатата от него грешка, понечва да отговори само с две думи.

Тя отново го спира, преди да ги е произнесъл.

— Не казвай, че си загубен. Спри да повтаряш това. — Очите ѝ блестят от мъка, гласът потреперва. — Това е точно така. Знам, че е вярно и затова не бих понесла да го чуя отново. Просто нямам сили, Жмичкин.

Тя издърпва ръката си от неговата — не гневно, а с примирено отчаяние, става, поколебава се, сякаш е възможно да промени решението си и да седне отново, но после се извъръща и се отдалечава.

От страх да не хукне подире ѝ, Раян остава седнал в ярката слънчева светлина, между гераниите, прекрасни като купен от „Тифани“ абажур, а витрините наоколо блестят радостно, водните арки на фонтаните искрят като немски кристал, плющят в басейнчетата си с отливист, ясен, режещ звук.

Тогава той забелязва младата азиатка, застанала на пет–шест метра от него, пред книжарницата. Тя май го наблюдава, изглежда ги е видяла двамата със Саманта.

Държи в ръце пет–шест стръка бледорозови лилии, щръкнали от целофанена опаковка, направена в цветарницата и стегната със синя панделка.

Притеснен от мисълта, че може да се окаже почитателка на Саманта и, заинтригувана от неговата среща с писателката да дойде и заприказва за романа, Раян става от пейката. На тази жена може само да каже, че е загубен, и никой, включително и тя, не е в състояние да му помогне.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Последните пет зими са сред най-суровите в историята на Калифорния, макар че температурите, които принуждават местните да посегнат към пуловерите, могат да изглеждат идеални за излет сред природата в очите на някой жител на Мейн или Мичиган. Остават още два часа неприсъща за сезона ароматна дневна светлина в този съботен следобед и пъстри тълпи заливат пешеходното пространство на мола, повече, за да се погреят на слънце и да позяпат другите, отколкото да пазаруват.

Някога техният вид би дал нова енергия на Раян, би събудил в душата му умиление. Сега го дразнят.

Възстановителният процес след сърдечна трансплантация започва с период на пълно спокойствие и тишина. След това сам се стреми да избягва тълпите, загрижен от това, че имунопотискащите препарати, които взема, могат да подготвят почвата да пипне някоя зараза, от която после трудно ще се отърве. А накрая започва да предпочита да си стои у дома не по здравословни причини, а защото с течение на времето все повече му допада самотата.

Сегашната тълпа не се блъска и не бърза, а бавно и безцелно обикаля насам-натам из мола. И все пак тия хора му приличат на бронирани легионери, на разярен рояк пчели от непознат вид, готови ей сега да скочат върху него и да го тикнат в някой кошер, от който няма измъкване. Докато крачи през покрития паркинг, Раян се бори срещу пристъпите на клаустрофобия, защото ако им се остави, направо ще хукне презглава към изхода и откритото пространство.

Претъпкан с превозни средства, гигантският паркинг е притихнал. В края на деня всички, които са имали желание, вече са пристигнали в мола, а като се имат предвид, че им остават само още два часа за зяпане по витрините, малцина биха си тръгнали точно сега.

Докато намери своята редица и стигне до края ѝ, където е паркирал антикварния форд, Раян не престава да мисли за изражението в погледа на Саманта. Тогава реши, че тя го съжалява, но

сега, потопен в своето нещастие, започва да подозира, че става дума за нещо по-лошо от съжаление.

Съжалението е болка, изпитана пред лицето на чуждо страдание, и е примесено с желание да помогнеш. Но Саманта не е в състояние да му помогне — тя даде ясно да се разбере това. Видяното в нейните очи повече прилича на съпричастност, която може да крие също толкова нежност, колкото и съжалението, но е по същество съчувствие към изпадналия в безнадеждно положение, към оня, за когото няма спасение.

Отвън го дразни слънцето, а тук — блясъкът на автомобилните стъкла, жегата, излъчвана от паркираните возила, вонята на катран, която се надига от сгорещената асфалтова покривка. Ще му се да си е у дома, в прохладния уют на солариума.

— Здравейте — чува се зад гърба си. — Здравейте, здравейте.

Обръща се, за да съзре азиатката с букета бледорозови лилии. Тя е около трийсетгодишна, миниатюрна, поразително красива, с дълги и лъскави черни коси, не истинска азиатка, а по-скоро евроазиатка с бадемови очи.

— Вие я познавате, познавате писателката — казва непознатата на безукорен английски.

Ако ѝ отговори едностранно, грубостта му ще бъде за сметка на Сам, затова казва възпитано:

— Да. Познавам я. Познавах я някога.

— Тя е много добра писателка. Толкова е талантива.

— Да, несъмнено. Ще ми се и аз да бях като нея.

— Такова разбиране — казва жената, като пристъпва по-близо и сочи книгата с поглед.

— Много съжалявам — казва Раян, — но страшно бързам. Закъснявам.

— Забележителна книга, изпълнена с откровения.

— Да, така е, но аз къснявам.

Хванала букета с две ръце, тя му го подава.

— Вземете. Аз виждам мъката между вас и нея. На вас ви трябват повече, отколкото на мен.

Смаян, той отвърща:

— О, не, не мога да ги приема.

— Моля ви, трябва — казва тя, като ги тика в гърдите му с такова упорство, че един тежък цвят се откъртва от дръжката и пада на асфалта.

Напълнил ноздрите си с драскащи тичинки и остър аромат, спрял да диша, Раян заявява:

— Не, вижте какво, там, където отивам, няма да има къде да ги натопя.

— Вземете, вземете, така трябва — не се предава жената и ако той не бе поел шумолящия целофанен конус на опаковката, тя щеше да го пусне на земята.

Макар вече приел лилиите, Раян се мъчи да ѝ ги върне.

Усеща внезапно парване, огнена линия се стрелва откъм лявата му страна. Миг след това по-остра болка следва парването от порязване и едва сега той съзира сгъваемия нож.

Лилиите и книгата падат от ръцете на Раян, а жената казва:

— Мога да те убия, когато си поискам.

Напълно шашнат, притиснал раната с длан, Раян се препъва и се обляга на един форд експлорър.

Жената се обръща и тръгва с бърза крачка към успоредната редица коли, но и през ум не ѝ минава да се затича.

Острието е било така натоварено, че е срязало ризата, без да остави разнищени следи по плата, минало е чисто, като бръснач през лист хартия.

Обгърнал тяло с дясната си ръка — дланта лепне от кръв, той трескаво опипва раната. Пресилено би било да се определи като порязване, повече прилича на дълбока драскотина — дълга е десетина сантиметра и е твърде плитка, за да се нуждае от шевове, не е смъртоносна, просто за предупреждение, и все пак достатъчно сериозна, за да се напипват ръбове.

Вдига поглед, за да се убеди, че, толкова дребничка, жената вече е изчезнала сред колите, с някоя, от които най-вероятно ще се измъкне.

Изненадата го кара да онемее. Хрумва му да извика за помощ, но успява да изстиска от себе си само жалко съскане.

В опитите да открие някого, когото да призове за съдействие, Раян оглежда паркираните автомобили. В далечината две коли пъплят по главната алея, от която се разклоняват отделните редове за паркиране. Забелязва трима пешеходци, но и те са твърде далеч.

Жената с ножа изчезва сред автомобилите, сякаш разтопена в блясъка на стъклата им, в жегата, излъчвана от нагорещения асфалт.

Раян си възвръща гласа, но само, колкото да изпсува сдържано при мисълта, че може да се превърне в център на вниманието точно тук и точно при тези обстоятелства. Във всеки случай, нея вече я няма, изчезнала е яко дим.

Без да иска стъпква няколко лилии, когато с чистата си ръка понечва да си прибере изпуснатата книга.

При форда от трийсет и втора година от челото му покапва пот върху задния капак, когато започва да рови в джоба на панталоните си за ключовете. Избилата пот няма нищо общо с горещината на деня.

В багажника държи кутия с инструменти. Там има също платнище, няколко чисти гюдерии, руло хартиени кърпи и бутилки с вода.

Запушва раната с една от гюдериите, увива я около ръката, а самата ръка притиска към тялото, за да задържи импровизирания тампон на място.

След като измива омазаната ръка с вода за пиене, разгръща наполовина платнището и го замята върху шофьорското място.

Минава някакъв шевролет, но Раян не махва на водача — иска само час по-скоро да се махне от това място и да се прибере у дома.

Спомня си гласа на жената: Мога да те убия, когато си поискам.

Както се е настървила при вида на пуснатата кръв, току-виж взела да се върне и си довърши работата.

Старинният форд е оборудван с V-образен двигател 427 конски сили, конструиран предимно за монтиране в състезателни автомобили. Към него е свързана автоматична скоростна кутия от Форд С-6 с хидромуфа.

Като излиза от паркинга, Раян се изкушава да погледне на улиците като на писта за гранпри, но решава да се придържа към ограниченията на скоростта — никак не му се ходи в полицейски участък точно в този момент.

Колата няма много общо с класическия си вариант — почти всяко нещо по нея е пипнато — има и хендсфрий. Мобилният звъни, а Раян отговаря по навик, независимо от състоянието, в което се намира.

— Ало.

Жената, която го поряза, пита:

— Боли ли много?
 — Какво искаш?
 — Абе ти никога ли не слушаш?
 — Какво искаш?
 — Да ти го нарисувам ли?
 — Коя си ти?
 — Аз съм гласът на лилиите.
 Той казва раздразнен:
 — Говори като хората.
 — Не се трудят, нито предат.^[1]
 — Като хората, казах, не като някое куку. Ли там ли е? А Кей?
 — Семейство Тинг ли? — Тя се засмива тихичко. — Сериозно ли мислиш, че имат нещо общо?
 — Но ги познаваш, нали? Познаваш ги, значи.
 — Знам всичко за и около тебе, знам кого уволняваш и кого използваш.
 — Обезщетих ги щедро. Отнесох се добре с тях.
 — Мислиш, че семейство Тинг е замесено, понеже очите ми са дръпнати като техните, така ли? Те нямат нищо общо.
 — Тогава ти ми кажи кое има нещо общо.
 — Сам знаеш, и то много добре.
 — Ако знаех, не би могла да се приближиш дотолкова, че да ме удариш.
 Червената светлина го принуждава да спре. Колата се полюлява, а раната под прогизналата от кръв гюдерия пулсира в такт с двигателя.
 — Бе ти да не си идиот? — интересува се жената.
 — Имам право да знам.
 — Имаш право да умреш — гласи отговорът.
 Тутакси се сеца за Спенсър Баргест и колекцията от препарирани трупове в Лас Вегас. Но той така и не установява никаква връзка между доктор Смърт и което и да било от нещата, които са му се случили преди шестнайсет месеца.
 — Не съм идиот. Разбирам, че искаш нещо. Всеки иска нещо. Имам пари, много пари. Мога да ти дам каквото пожелаеш.
 — Ако не си идиот — казва жената, — значи си абсурдно невеж. В най-добрия случай — абсурдно невеж.
 — Кажи какво искаш — настоява Раян.

— Сърцето ти принадлежи на мен. Искам си го.

Безумието на това заявление лишава Раян от дар слово.

— Сърцето ти. Сърцето ти принадлежи на мен — повтаря жената и се разплаква.

Докато слуша риданията ѝ, Раян си казва, че здравият разум не ще го отърве от нея, че е побъркана и обзета от мания, която той не е в състояние да проумее.

— Сърцето ти принадлежи на мен.

— Добре — казва Раян благо, с желание да я успокои.

— Мое си е, мое. Това е моето сърце, моето скъпоценно сърце и аз си го искам.

Тя прекъсва.

Зад гърба му се чува клаксон. Светофарът е светнал зелено.

Вместо да натисне газта, Раян свърва към бордюра и паркира.

Като използва предоставената му от апарата опция, прави опит да се свърже отново с хлипащата жена. В отговор чува електронен глас, който го съветва или да въведе номер, или да затвори.

Издебва пролука в движението и се шмугва обратно в колоната.

Небето е високо и прозрачно, като обърната кристална купа, но прогнозата съобщава за очакван дъжд в неделя, който ще продължи поне до следващия ден. Когато купата е пълна и прелива, тя ще дойде. В мрак и дъжд, закачулена, ще се появи също като призрак и никаква брава не ще я спре.

---

[1] Как растат: не се трудят, нито предат; но казвам ви, нито Соломон във всичката си слава не се е облякъл тъй, както всеки един от тях. Евангелие от Лука (12:27). Погледни криновете (лилиите). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Раян паркира форда и се измъква от него, доволен от обстоятелството, че заварва гаража пуст. Застанал край шофьорската врата, измъква подгизналата гюдерия изпод ръкава на ризата, пуска я върху карираното платнище, простряно на седалката, и я заменя с нова.

Бързешком прави платнището на вързоп, стисва го под мишница и влиза в къщата. Стига с асансьора до най-горния етаж и спомагателното помещение край спалнята, без да срещне, когото и да било.

Оставя платнището настрана с намерението по-късно да го пъхне в чувал за боклук и да се отърве от него.

В банята промива раната със спирт. След това още един път — с йод.

Парещата болка донякъде го радва — държи мисълта ясна.

Тъй като порязването е плитко, един дебел слой антисептичен крем спира кръвотечението. След малко избърсва излишното количество крем и размазва отгоре антибиотик.

Простите действия по обработване на раната привличат мисълта му върху сегашната опасност, от една страна, а от друга, го карат да помисли за онова, което следва да очаква оттук нататък.

Покрива намазаната рана с парче марля. Залепя ивици лейкопласт направо на разреза, с цел да събере ръбовете му, а след това укрепва краищата на тези парчета с дълги ленти успоредно на раната.

Болката е намаляла до слабо пулсиране.

Преоблича се в черни джинси от мека материя и черна блуза с отворена яка.

Тукашното барче може да се похвали с неголяма винена колекция. Отваря бутилка десетгодишно американско бордо и си налива почти до ръба чаша от скъп австрийски кристал.

Съобщава по интеркома на госпожа Амори, че днес ще си оправи леглото за нощуване самичък и че ще вечеря в апартамента. Поръчва стек и сервизната количка да бъде оставена на площадката в седем часа.

В пет без четвърт звъни на номера, оставен му от доктор Дугал Хоб. Той разчита на медицинско обслужване и през уикендите. И го получава. Остава името и телефонния си номер, като подчертава, че е пациент след трансплантация и случаят е спешен.

Седнал зад скъпото бюро, Раян включва плазмения телевизор към конзолата с електронни игри и изключва звука, гледа как гангстери от трийсетте години пердашат без звук с картечници от смълчани, бързо движещи се черни автомобили, завиват остро край ъглите, без вой на спирачки или свистене на гуми.

Изпил около една трета от чашата, Раян вдига дясната ръка пред лицето си. Тя почти не трепери.

Сменя канала и гледа необичайно смълчан филм с Ръсел Кроу, който е капитан на безмълвно борец се с вълните платноход в страховита, но абсолютно безшумна буря.

Единайсет минути след обаждането в клиниката на доктор Хоб лекарят звъни.

— Съжалявам, че ви безпокоя, докторе. Не става дума за здравословен проблем. Но от това той не е по-малко важен за мен и аз разчитам на помощта ви.

Загрижен, както обикновено, без какъвто и да било признак на недоволство, Хоб отговаря:

— Винаги съм насреща, Раян. Никога не се двоуми, а направо звъни. Както съм те предупредил, колкото и добре да протича възстановителният процес, проблеми от емоционален характер могат да възникнат във всеки момент.

— Де да беше толкова просто.

— Номерата на психотерапевтите, които ти дадох преди година, са все още актуални. Ако си ги загубил, мога да...

— Проблемът не е от емоционално естество, докторе. Той е... не знам как да го определя.

— Разкажи ми.

— Предпочитам да не е точно сега. Искам да узная кой бе донор на моето сърце.

— Но това ти е добре известно, Раян. Учителка, която загина от черепна травма при катастрофа.

— Да, това го знам. Беше на двайсет и шест години, днес щеше да е на двайсет и седем с перспектива да навърши двайсет и осем.

Трябва ми обаче една качествена нейна снимка.

За миг доктор Хоб остава така смълчан, както е корабът на Ръсел Кроу в притихналите буреносни вълни, заблъскали с такава сила, че онемелите моряци са принудени да се привържат с въжета към палубата, за да не ги завлече морето.

След това хирургът проговаря:

— Раян, най-добрият в твоя списък е Сидни...

— Не ми трябва терапевт, доктор Хоб, а снимка.

— Ама, виж...

— Снимка, а също така име, доктор Хоб, много ви моля. Страшно е важно.

— Раян, някои семейства предпочитат реципиентите на органи, взети от починали близки, да знаят кой им е дарил нов живот.

— Ето, това искам.

— Но много други семейства желаят те — както и донорът — да останат анонимни. Не им трябва благодарности, а мъката им е чисто личен проблем.

— Разбирам, докторе. И най-вероятно бих подкрепил подобна позиция... В повечето случаи. Но сега ситуацията е по-особена.

— Да, но при всички положения, не е разумно да...

— Обстоятелствата ме притискат по начин, който не допуска алтернативи. Наистина. Просто няма друга възможност.

— Раян, аз съм хирургът, който изряза нейното сърце и го присади на теб, но дори аз не съм осведомен за нейната самоличност — даже името не знам. Такава е волята на близките й.

— Все някой от системата знае името и може да открие най-близките роднини. Искам да ги помоля да преосмислят нещата.

— Възможно е тайната на името да е включена като неотменимо условие в декларацията за съгласие, подписана от донора. В този случай близките се чувстват морално задължени да уважат волята на покойната.

Раян поема дълбоко въздух.

— Не искам да бъда груб, докторе, но като включим разходите по транспортиране и всичко останало, досега съм похарчил милион и шестстотин хиляди, а до края на живота си ще се нуждая от скъпо медицинско обслужване.

— Раян, цялата работа е крайно шантава — направо не мога да те позная.

— Не, не, почакайте. Искам да ме разберете правилно. Всеки цент от тази сума си заслужава да бъде похарчен, никой разход не е бил раздут. Жив съм, в края на краищата. Искам обаче да видим нещата в перспектива. Независимо от всички разходи и липсата на медицинска застраховка, аз все пак съм готов да заплатя половин милион на близките срещу нейното име и снимката ѝ.

— Господи — въздъхва Хоб.

— Това може да ги засегне — продължава Раян. — Както мисля, че засяга и вас. Може да ме пратят по дяволите. Или пък вие. Но тук не става дума за това, че съм някакво разглезено богаташче, което си въобразява, че може да купи всичко на този свят. Просто съм... поставен в безизходица. Ще бъда дълбоко благодарен на всеки, който ми помогне, който прояви достатъчно милост и почтеност, за да го направи.

Дугал Хоб, подмятаният от бурята платноход и Раян потъват в продължително мълчание, сякаш хирургът разрязва в ума си създалото се положение, за да го изучи отвътре.

Най-накрая проговаря:

— Може би ще се опитам да ти помогна, Раян. Но не мога да го направя с вързани очи. Трябва да науча поне нещичко във връзка с твоя проблем...

Раян търси обяснение, което може и да не се приеме като задоволително от страна на хирурга, но което ще го накара да предпочете каузата му пред абсолютния приоритет на близките по въпросите, свързани с трансплантацията.

— Да го назовем криза на духа, докторе. Тя загива, аз живея, макар определено по-добрият човек от двамата ни да е тя. Познавам се достатъчно добре, за да не питая съмнения по въпроса. Това не ми дава мира. Не мога да спя. Изчерпан съм до краен предел. Имам нужда от... възможност да ѝ отдам дължимото.

След поредната мъчителна тишина докторът проговаря:

— Нямаш предвид да я почетеш по начин, който да стане обществено достояние, нали?

— Не, сър. В никакъв случай. Медиите така и не разбраха за трансплантацията. Не мисля, че здравословното ми състояние е

известно на външни лица.

— Имаш предвид да я почетеш като... както например един католик би поръчал да се отслужи меса?

— Да. Точно такова нещо имам предвид.

— Ти католик ли си, Раян?

— Не, докторе. Но нещо от този род имам предвид.

— Бих могъл да поговоря с един човек — признава най-накрая Хоб. — Той разполага с цялото досие на донора. Би могъл да им постави въпроса. На близките.

— Ще бъда безкрайно благодарен. Представа нямате колко много.

— Може би ще приемат да изпратят снимка. Дори да съобщят малкото име. Но ако близките не пожелаят да споделят фамилното име или откажат контакт с теб, това ще ти бъде ли достатъчно?

— Снимката би донесла невероятно... облекчение. Каквото могат да направят. Ще бъда благодарен за всичко.

— Цялата работа е крайно необичайна — отбелязва Хоб. — Но трябва да призная, че не се случва за първи път. Тогава се получи. Всичко е в ръцете на близките.

Жената с лилиите иска да тормози Раян, да опъне нервите му като струни, преди да забие острието в сърцето му. Преди следващата проява на насилие може би ще му отпусне поне денонощие време, за да осмисли плитката рана в очакване на следващата.

Мракът и дъждът са й съюзници. Само след двацет и четири часа те ще бъдат отново на линия.

— Още нещо, докторе. Снимката и каквото още близките са готови да споделят с мен — трябва ми колкото е възможно по-бързо. Дванацет часа или още по-бързо — това би било идеално.

Ако последното е подразнило по някакъв начин Дугъл Хоб, той не го показва. След кратка пауза отговаря:

— Тези кризи на духа траят с години, понякога цял живот. Обикновено не налагат подобна спешност.

— Този случай е различен — заявява Раян. — Благодаря за помощта и разбирането, докторе.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Филето миньон се реже като масло.

Докато дъвче, Раян разсъждава върху необикновената сръчност, проявена от жената с джобното ножче. Заблуди го с лилиите и нанесе удара точно там, където бе желала.

Ако раната беше по-дълбока, щеше да се наложи лекарска намеса. А тя се прицели така, че да остави възможност на Раян да се оправи сам — и очевидно е очаквала да стане именно така.

Макар да е напълно възможно да се изяви като убиец, когато настъпи часът, засега само го дразни, показва му смъртта отдалече. Исква й се тази игра да продължи, да му нанесе максимално възможните психически травми, преди да го изкорми — ако си е набелязала само това като крайна цел.

Уверената вещица, с която върти ножа, може да е придобита на улицата, но Раян подозира, че тази жена не е толкова елементарна, каквито са момиченцата от уличните банди. Кървавата сцена в паркинга на мола не прилича на касапско изпълнение, а по-скоро наподобява танц със саби.

Колкото и да го тревожи тази среща, той е благодарен за нея.

Едва снощи си бе наложил да вземе под внимание възможността тези нови инциденти — качулатият наблюдател в дъжда, когото не улавят наблюдателните камери, мъничките бонбонени сърца и гравираното златно украшение, които вече не са на негово разположение — да са плод на изкривено възприятие, също като чудатите случки отпреди над година, които са очевидно такива, или страничен ефект от торбата с двайсет и осем вида медикаменти.

Той отхвърли тази възможност като субективно и напълно ненадеждно становище. Сегашната рана е обективно доказателство, напълно достатъчно, за да сложи край на съмненията по въпроса.

След вечеря избутва сервизната количка с мръсни съдове и прибори на площадката и звъни на госпожа Амори да я вземе.

В продължение на час ближе втората чаша вино, докато прелиства романа на Саманта и зачита един или втори пасаж, също

както друг на негово място би разгърнал Библията, за да потърси в произволно избрани стихове утеха и божествено напътствие.

В девет часа отива при контролния панел, вграден в стената на фойето, и го активира. Прехвърля наблюдателните камери в коридорите една по една и след като установява, че навсякъде е спокойно, приема, че семейство Амори се е оттеглили за през нощта в своята част от къщата.

Слиза на най-долния етаж, в коридора водещ към пералнята, отключва вратата на складовото помещение, което е посетил предната нощ, и внимателно я затваря зад себе си. Отключва високия метален шкаф с рекордерите и пуска монитора.

Преди, при първия преглед на записите, които би следвало да запечатат образа на качулатата фигура в дъжда, нейното отсъствие го извади напълно от релси. Тогава, разбира се, още не се беше срещнал с дивата на саблени танц и съществуваха известни основания да свърже ексцентричните преживявания с шегите на фармацевтиката.

В онова състояние на духа не може да бъде окачествен като акуратен и обективен наблюдател на един видеозапис. Търси нещо, което очевидно го няма, докато би следвало да съсредоточи внимание си върху онова, което е налице.

И сега отново се захваща със записите от първата камера, направени привечер, преди повече от две денонощия. Извършва прегледа в реално време, защото иначе съществува възможността да не забележи някоя подробност.

Отново дъждец, ивичеста мъглица, кедри и сумрак, който осигурява нужния фон, но върху него не се откроява никаква закачулена фигура, макар Раян да я видя на два пъти със собствените си очи онази вечер.

Нещо в ленивото въртене и преплитане на серпантините мъгла привлича вниманието му. Когато връща назад и внимателно гледа отново, усеща едва забележимо трепване в кадъра. Спира го и установява, че ръбовете на мъгливите ленти се разминават. Повтаря операцията и картината се изяснява: част от записа е изтрита и на нейно място са поставени предишни кадри. Малко по-нататък манипулацията е повторена — там, където би следвало закачулената фигура да излезе изпод клоните.

В долния десен ъгъл електронният часовник отброява секундите в строга последователност, без да повтори показанията от насложените кадри. Хакерът, който е свършил цялата работа, е безспорен цар на компютрите и абсолютен перфекционист по отношение на детайла.

Известно време Раян връща и връща клонираните сектори — първият дълъг четирийсет и девет, а следващият, трийсет и една секунди — и разсъждава върху смисъла на своето откритие.

От момента, в който съзира качулатия натрапник, до първия преглед на видеозаписите е изтекло едно денонощие. Съществува възможност някой да ги е обработил през това време.

Снощи обаче, преди да се заеме с тези записи, той дотича тук по пижама и хавлия, за да види кой би могъл да влезе и да напусне апартамента, като междувременно остави златното украшение върху възглавниците. Отстраняването на тези записи би следвало да е направено светкавично, в хода на събитията, докато противникът е бил още в къщата.

Това показва, че жената с лилиите работи в съдружие поне с един партньор. Ако приеме, че тя е действащото лице, което влиза и излиза от жилището му, когато си поиска, то съучастникът ѝ следва през това време да е бил вътре в системата — като работи най-вероятно някъде в самата сграда, — за да изтрива образа ѝ от записа миг след появяването му.

Значи не става дума за ненормален самодеец. Хипотезата за съзаклатие — чиста химера навремето — сега се налива с плът и кръв.

Нещо повече: възможностите на обединилите се срещу Раян сили са силно впечатляващи и предполагат подкрепа в дълбочина.

Най-после разполага с доказателства. При липсата на свидетели на случилото се в паркинга, той не може да докаже с положителност, че раната му не е резултат от нещастна случайност. Но в манипулирането на видеозапис не може да има нищо случайно.

Това не са кой знае какви доказателства от гледна точка на полицията, но на него през ум не му минава да се обърне към нея, преди да е научил мотивите на тези съзаклятници, а вероятно и тогава няма да го стори.

Танцърката със саби заяви, че го иска мъртъв и той не се съмнява в сериозността на крайните ѝ намерения. Мотивировката обаче си остава загадка.

Кети Сиена, сътрудничката на Уилсън Мот, му изброи пет причини за проява на насилие: похот, завист, гняв, алчност, мъст. Тя ги разглежда по-скоро като слабост, а не като мотив, но са си мотиви, та дрънкат. Както при всички убийци, мотивите могат да се окажат повече от един.

Раян понечва да изключи монитора, когато образът трепва и се променя. Вместо картина от някоя част на къщата или околността, екранът се изпълва с някаква лъскава и лепкава маса, с мраморни шарки и синкави вени. Тя пулсира заплашително, също като в разцепено при сблъсъка със Земята космическо тяло от стар научнофантастичен филм.

За миг Раян не може да разбере що за чудо е това, но бързо установява, че е видеозапис на живо човешко сърце в отворен гръден кош.

Макар да не помръдва, екранът се разделя сам на квадрати — по един за всяка от наблюдателните камери — и всеки от тях се запълва със същия отвратителен образ. Миг по-късно върху него светват още четири такива квадрата, и още четири, и още...

Това няма нищо общо с реалното време, нито с извършвано в района на имението престъпление — това е образователен филм за провеждане на сърдечна операция. Ръцете на хирурга се появяват в кадър, а камерата се отдръпва, за да покаже операционния екип.

Системата започва да обхожда отделните камери все по-бързо и по-бързо, докато образите се завъртат във вихър, който не позволява да се проследят действията на екипа. Мониторът потъмнява.

Всички подредени в шкафа рекордери изпускат предсмъртен електронен вопъл. Сетне — тишина. Индикаторите на всички апарати угасват.

Раян няма нужда да вика техник, за да разбере, че цялата система е отишла на кино, че запазените по инструкция записи от последните трийсет денонощия са изтрити и той вече не разполага с каквото и да било доказателство за чужда намеса.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Отново в апартамента, Раян отива в спомагателното помещение, отваря един шкаф и прехвърля окачените вертикално в редици папки, докато открие тази със снимката на Тереса Рич, задигната от албума на Спенсър Баргест в неговия кабинет.

Преди шестнайсет месеца, преди още да узнае диагнозата, поставена му от доктор Гупта, той е убеден, че в тази снимка ще открие ключа към разшифроване на загадъчните събития, случили се тогава.

В крайна сметка проведените с почти маниакална настойчивост проучвания не довеждат до нищо положително и той приема, че няма съзаклатие срещу него, няма отравяне, а просто невинни съвпадения, които му се виждат изпълнени със скрит смисъл и загадки, единствено защото е подозрителен по природа и здравословното състояние не му позволява да мисли трезво.

Може би е настъпил моментът отново да се заеме с Тереса.

Сега не разполага с осигурената му от Мот апаратура за анализ на снимков материал. Ще трябва да се задоволи със собственото си невъоръжено око.

Внезапно звънва телефонът: спешната му линия. Дисплеят не разкрива кой е абонатът. Когато вдига слушалката, жената с лилиите проговаря:

— Виж движението по разплащателната си сметка. Ще установиш, че си дарил сто хиляди долара за изследвания в областта на сърдечносъдовата хирургия. Предполагам, че едно финансово ужилване е за теб по-болезнено от порязване с нож.

Той не се хваща на въдицата и пита:

— Кои сте вие в крайна сметка?

— Не сме „ние“, а „аз“.

— Лъжеш. Разполагаш с възможности, които са по силите единствено на организация. Много широк гръб.

— Която и да съм, ти си мъртъв.

— Още не съм — отвърща Раян и затваря.

Живей за действие. Не: живей, за да те действат. Улови мига. Действай, а не противодействай. Яхни вълната, забий кила в нея, овладей я ти — не тя тебе, съществувай, за да живееш, а не заради самото съществуване. Съществуването е вход, а не изход. Да бъдеш, или да не бъдеш — не е в това въпросът.

Раян обикаля из огромната къща, пали лампите отпред и ги гаси зад гърба си, като не забелязва почти нищо в помещенията, които прекосява, задържал в съзнанието си само образи от миналото: плъзнали хлебарки, а други — смачкани в пепелници, туристически плакати от Катманду и Хартум, все места, където не е ходил, понеже татко има нужда от предназначения за пътешествия пари за всекидневни визити в едни по-екзотични места, както и от парите за наема, затова понякога му се реваншират с визити в Лас Вегас, с колата и мама и с мъжа, мъжа, изпълняващ в дадения момент ролята на оня, който нейният собствен мъж никога не може да бъде, приповдигнато настроение от устрема на изток, режеща светлина на огромна пустиня и блазнещи приказки за големи пари, системи за залагане и системи за следене на карти, мексиканска бира за из път, опипване отпред, докато ти се правиш на глух отзад, правиш се на заспал, преструваш се на умрял, на никога нероден; понякога те зарязват в колата на паркинга пред някое казино за през цялата нощ, сгушен върху задната седалка, защото ако седнеш отпред, където се виждаш, някакви непознати започват да чукат по стъклото и ти говорят сладки приказки — вампири, казваш си ти, — убеждават те да им отвориш, а после отново евтин мотел, и ти пак чакаш в колата отпред, докато мама и мъжът „си прекарват приятно“ двамката; ден или два по-късно обратно на запад, безнадеждни приказки за пари, горчиви обвинения, спиране за отмора, когато поредният ѝ зашива шамар, а тя му отвърща, а ти се мъчиш да ги спреш, но си много малък и слаб, и тогава той ѝ прави нещо там, на откритото, и ти трябва да се отдалечиш, да крачиш надалече по сухата, сгорещена земя, да тръгнеш към дома, защото не можеш да ги гледаш, но няма как да изминеш пеша стотиците километри, така че, когато те спрат с колата край теб, ще трябва да се качиш отзад, а те си седят отпред и се смеят, все едно нищо не е било, а после целият път назад, и няма нищо красиво в пустинята по пътя назад, Мохаве прилича на

мръсен пепелник, а мама и поредният разговарят за следващия път, когато ще ударят къоравото, защото ще усъвършенстват системата, ще се упражняват на карти и така — през целия път до вкъщи, и татко, и Катманду, и Хартум, при хлебарките и другите хлебарки, до следващия мъж на момента.

Обходил къщата два пъти, Раян се прибира в апартамента, без да си дава труд да заключва.

Убеден, че преди следващата атака ще има други мъчителни прелюдии, той не скрива нож под възглавницата.

Доктор Хоб го е предупредил да пие съвсем умерено, понеже алкохолът има свойството да ограничава абсорбирането на някои от неговите двайсет и осем препарата. Налива си трета чаша вино.

Раян седи в леглото с книгата на Саманта в ръка. Заспива, докато чете, и сънува описваните в романа събития, изживява моменти от повествованието.

Чудни сънища са тези, тъй като сам не се появява сред действащите лица и през цялото време очаква образите да затрептят като отразени върху водна повърхност, да затрептят и да се разкъсат, когато скритият до момента дух ще се надигне отдолу, откъм глъбините на подтекста, за да втрени в него празен и безмилостен поглед.

В осем часа и четиринайсет минути го събужда телефонът — обажда се доктор Хоб. Лекарят е получил от родителите по имейла снимка на дъщерята, чието сърце тупти в гърдите на Раян.

— Както и предполагах, готови са да съобщят малкото име, но не и фамилното — казва Хоб. — А след като им обясних състоянието ти, душевните ти терзания, те се отказаха от компенсация.

— Това е... неочаквано — казва Раян. — Много благодаря.

— Те са добри хорица, Раян. Добри, почтени хора. Поради което искам да ми се закълнеш, че няма да публикуваш нищо, нито да говориш пред някого за това бедно момиче, няма да използваш в този смисъл нито снимката, нито името. Колкото и добри да са тези хора, не бих се изненадал — а и не бих ги укорил, — ако те дадат под съд заради погазване на човешките им права.

— Снимката, а също така името — те са само за мен.

— Пращам ти ги с имейл в момента.

— И, докторе... благодаря за това, че взехте моя случай толкова присърце и реагирахте така експедитивно.

Вместо да слезе в кабинета на втория етаж, Раян използва лаптопа и портативния принтер в апартамента, за да разпечата имейла на доктора.

Като се изключи малко по-различната прическа, неговият донор се оказва точно копие на жената от танца със саби.

Казва се Лили.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вирнатата брадичка, стиснатите устни и прямият поглед говорят за нещо повече от обикновено самочувствие — може би дори за предизвикателност.

Седнал зад бюрото в спомагателното помещение, вперил поглед в снимката на Лили, Раян е сигурен, че това е близначка на жената, която го нападна.

Аз съм гласът на лилиите.

Оставя снимката на Лили Х до тази на Тереса Рич. Чернокоса евразийска красота, златокоса красота, първата изпълнена с жизненост на снимката, а сега мъртва, втората — мъртва още при фотографирането, и двете жертви на автомобилни катастрофи, и двете с диагностицирана мозъчна смърт, едната с подпомогната от Спенсър Баргест кончина, другата — от доктор Хоб, който изрязва сърцето ѝ, и двете с надживели ги близначки.

Колкото по-дълго Раян гледа двете снимки, толкова по-голямо неудобство започва да изпитва, понеже му се струва, че пред неговите очи е изложена някаква ужасяваща истина, която продължава да му убягва и която в някой най-малко очакван момент ще се стовари отгоре му със силата на цунами.

Немного след запознанството със Саманта Раян изчита сума неща във връзка с еднотайчните близнаци. В съзнанието му се е забило с особена сила сведението, че останалият жив след трагичната кончина на другия често пъти съчетава дълбоката си скръб с неоправдано чувство за вина.

Дали пък сестрата на тази Лили не е шофирала колата, станала причина за нейната смърт? В такъв случай чувството за вина би било оправдано в известна степен, а скръбта би станала по-силна.

Раян продължава да сравнява двете снимки, като все по-ясно си спомня колко сигурен е бил тогава, преди шестнайсет месеца, че образът на Тереса крие ключа към всички гнетящи го загадки. Същото усещане кара по гръбнака му отново да полазят тръпки, обзема го

увереност, че тази истина е валидна не само за тогава, но и за всичко, което се случва сега.

Раян е изучавал снимката на Тереса по всички възможни начини, без това да доведе до някакъв положителен резултат. И да повтори всичко това най-съвестно, надали ще стигне до нови драматични разкрития.

Ами ако откровението не е в самата снимка? Може би е по-важно кой я е правил или къде е намерена, или как именно е улеснен нейният преход в отвъдното, с какви средства и при какви именно обстоятелства — все подробности, които може би са запазени в писмен вид от самия Баргест под формата на протоколи за случаите на самоубийства, които е улеснил.

В девет часа и четирийсет и пет минути Раян звъни на Уилсън Мот, а той е приятно изненадан от обаждането, както всеки път.

— Следобед летя за Лас Вегас — съобщава Раян. — Хората, които работиха там с мене миналата година — Джордж Зейн и Кети Сиена, — дали са подръка в момента?

— Да, на разположение са. Но никой от тях не е в Лас Вегас — и двамата работят в района на Лос Анджелис.

— Можем да летим заедно — отвърща Раян.

— Мисля, че е по-разумно да не го правят. Разполагаме със собствен транспорт. Освен това, ако е необходимо да се извърши някаква подготвителна работа, ще имат нужда от поне няколко часа преднина.

— Да, така би било по-добре, наистина. Хубаво. Ако си спомняте, последния път имах две посещения.

— Папката е пред мен — казва Мот. — Имали сте вземане-даване с две лица на два отделни адреса.

— Искам да повторя срещата с мъжа — казва Раян. — И то час по-скоро.

— Ще направим всичко според силите си.

Раян затваря.

Прибира снимките на двете мъртви жени в плика.

В съзнанието му изниква неканен образ: болничната стая, в която прекарва нощта преди трансплантацията, таванът, подът и стените, мебелировката, полирани не от нечия ръка, а от действието на приспивателното, което са му дали, даже сенките блестят, Уоли

Дънаман край прозореца, хромирано жълтата нощ на града отвън, разцепеният от биещите камбани въздух.

Застанал в затопленото спомагателно помещение, край изисканото, скъпо бюро, Раян потръпва, след това започва да се тресе, а в душата му пъпли леден ужас. Пита се от какво го е страх и не може да си отговори, макар да подозира, че развързката не е далеч.

ТРЕТА ЧАСТ

Тя дважд умря.

Затуй че тя умря на младини.^[1]

Едгар Алан По, „Ленора“.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Късен неделен следобед в Лас Вегас. Небето е снижило образ, сив като на заклет комарджия, който се надига от масата за бакара, след като е профукал и последния долар.

Високите части на Мохаве са сковани от студ. Надолу по голото лице на планината, надалеч от зарязаните и отдавна забравени мини за оловна и желязна руда, далеч от разровените склонове на пиритни каньони и фелдшпатово пустош, през изсъхнали като прахан равнини, над яловите светлини на казината се понася влажен вятър, все още недостатъчно силен, за да вдигне облаци прах от паркинги и празни парцели във въздуха, или да смути покоя на гнездящи в дървесните корони плъхове, но с ясно обещание да набере мощ, докато денят губи своята.

Джордж Зейн чака пред терминала за частни полети с дванайсетцилиндров мерцедес седан. Видът му е по-могъщ и от този на колата.

Докато отваря задната врата за Раян, казва:

— Добър ден, господин Пери.

— Радвам се да ви видя отново, Джордж. Май времето се разваля.

— То не пита — отвърща здравенякът.

Вече в колата, поела от летището към магистралата, Раян проговаря:

— Знаете ли дали Баргест ще излиза довечера? Ще имаме ли възможност да го посетим?

— Право там отиваме — отвърща Джордж. — Заминал е за Рино на някакво кукувско сбирание. Ще остане до сряда.

— Кукувско сбирание ли?

— Така им викам. Най-умните и прозорливи представители на човешкия род се събират за обсъждане на методика, която да сведе цялата човешка популация до максимум петстотин милиона.

— Тоест, другите шест милиарда — аут? И как смятат да стане?

— Е — отвръща Зейн, — доколкото съм чел, измислили са цял куп начини да се свърши работата. Проблемът им се състои в това, да убедят в правотата си останалите от нас.

На една от пресечките няколко листа от вестник са вдигнати във въздуха от внезапен порив на вятъра, извисяват се в цялото си великолепие, пикират в широка спирала, а полетът им е величествен като на албатрос, литнал да търси осъдена на смърт овца.

— Не ли по-добре да изчакаме няколко часа, докато се стъмни? — пита Раян.

— Винаги е за предпочитане да се прониква денем, стига да е възможно — отвръща Зейн. — По-малко подозрително изглежда. С рогата напред, и без да ти пука.

Видът на квартала денем е дори още по-обикновен, отколкото през нощта: обикновени фермерски къщи, градински мебели и въжени люлки по верандите, добре поддържани дворове, баскетболни кошове над гаражни врати, тук-там — американското знаме.

Къщата на доктор Смърт изглежда обикновена, като всяка друга от тази улица, което навява на Раян мисълта за това, какво ли пък е скрито в останалите.

Когато Зейн вкарва колата в алейката за автомобили, вратата на гаража се вдига. Той влиза вътре, където преди това е оставил Кети Сиена и където сега стои тя, изправена край входа към вътрешността на къщата.

Докато гаражната врата се спуска надолу, тя отправя към Раян професионална усмивка и се ръкува с него. Забравил е прямотата на нейния поглед: гранитно сивите очи са така твърди, сякаш предизвикват целия свят да им покаже нещо, което би ги накарало да трепнат.

— Нямах представа, че толкова много сте се забавлявали миналия път.

— Е, не е чак като в Дисниленд, но има какво да се запомни.

— Покрай тоя Баргест — намесва се Джордж Зейн — на лудите може да им излезе лошо име.

В кухнята Раян съобщава, че го интересуват евентуално скритите тук някъде записки на доктор Смърт, свързани със случаите, в които е съдействал при самоубийства. Скрити под килим стълбища, фалшиви гърбове на шкафове — от такъв род неща.

Междувременно той отново ще разгледа албумите с портрети на мъртъвци.

Ако се съди по онази част на къщата, през която преминава Раян, ценителят на човешката смърт не е попълвал безценната си колекция. С облекчение установява, че кабинетът все още остава лишен от присъствието на труп.

Очевидно сам Баргест изпитва нужда от уединение на място, където няма да се намира постоянно под погледа на мъртви очи.

До двата албума, които намери на лавицата преди шестнайсет месеца, се мъдри трети. Раян посяга най-напред към него и започва да разлиства страниците прав, като почти очаква всеки миг да се натъкне на позната физиономия.

Сред единайсетте нови портрета в този албум най-старият модел е някакъв мъж, прехвърлил седемдесетте. Най-младият е представен от русокосо момче с фини черти и залепени с тиксо горни клепачи. Няма повече от седем–осем години.

Тихо подрънква стъклото на прозореца, вятър зашепва в стрехите. Нещо пърха на тавана — вероятно приютила се там птица.

Единайсет асистирания при самоубийство само за шестнайсет месеца. Този лодкар явно превозва през река Стикс към селенията на мъртвите по доста натоварено разписание.

Раян връща албума на мястото му, взема старите два и се упътва с тях към бюрото.

Понеже от вратата се насочва право към познатата лавица, той не е забелязал книгата, поставена върху това бюро. Екземпляр от романа на Саманта е обърнат с лице надолу.

Загледан в отпечатания върху обложката портрет, той се колебава, преди да провери книгата.

Най-подир я вдига, вижда половината заглавие, отгръща я, за да види цялото, и с облекчение забелязва, че никъде не се вижда посвещение от автора. Няма и автограф.

Прелиства книгата и забелязва бележки по полетата, незначителни критики, но някои достатъчно вулгарни, за да му се догади. Прочита няколко и оставя книгата с отвращение.

Разбираемо е Спенсър Баргест да прояви достатъчно силен интерес към това произведение, за да си го купи. Има връзка с майката на Сам поне от шест години. По някакъв начин е помогнал сестра ѝ

Тереса да си тръгне от този свят, което е или благороден акт на човешко съчувствие, или хладнокръвно убийство — зависи от гледната точка.

Гледната точка, която едничка има значение, е тази на самата Тереса, но предвид недостига на заслужаващи доверие медиуми в наши дни, надали властите ще получат материал от нея.

Раян оставя книгата и взема първия албум. Преди шестнайсет месеца никое от тези лица не му говореше нищо. Любопитно е да узнае дали отново ще бъде така, или ще попадне на нещо, което преди е убягнало от вниманието му.

Изглежда собственият му път през изминалото време е бил доста мъчителен, защото сега тези лица му правят много по-дълбоко впечатление, отколкото преди. Това пак са си портрети на мъртъвци, но при сегашния, втори поглед с особена острота проумява, че те си остават хора — дори в смъртта, всяко лице запазва своята индивидуалност.

Ако първия път е пропуснал нещо съществено в този албум, изпуска го отново — а за трети преглед няма кураж.

Вторият албум е същият, от който е отмъкнал така силно завладялата го снимка на Тереса. Седял бе на същото място, омагьосан от блясъка в нейните очи, докато не бе дошла Кети Сиена да каже, че обстановката ѝ лази по нервите.

Раян се присъедини тогава към нея и решил, че портретът на мъртвата Тереса е магнитът, който го е привлякъл на това място, затвори албума и го върна на мястото му.

Третият прозрачен джоб си е все така празен. Вероятно Баргест не е открил липсата на Тересината снимка.

Дванайсет листа по-нататък попада на позната физиономия. Чак затваря очи от изненада.

Ако изобщо му е тук мястото, в тази психопатска сбирка, това лице с положителност би следвало да се намира в третия, полупразен все още албум, сред онези, на които Баргест е асистирал след първото посещение на Раян тук. Няма начин да принадлежи към ония, които са имали нещастieto да попаднат под грижите на ненормалника преди години.

Сърцето му бие по-тежко, отколкото в мига, когато сестрата на Лили го поряза на паркинга. Раян отваря очи, за да се увери, че не се е

припознал в жената от снимката.

Нали съм тук. Ще те наблюдавам. Всичко ще бъде наред.

Гладката тъмна кожа.

Не задържай дъха си, миличък.

Смарагдовозелените очи.

Чуваш го, нали, момче?

Дванайсет листа след Тереса, която е мъртва от шест години, е разположена снимката на Изми Клем — една от двете кардиологични сестри, асистирали на доктор Гупта по време на миокардната биопсия.

---

[1] Превод София Бранц. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Засилилият се вятър се дави и свисти под стрехите, сякаш някакви слова са затъкнати в гърлото му и от яд кърши клоните на дърветата отвъд прозореца на кабинета.

Преди шестнайсет месеца, седнал на това място, Раян е убеден, че е пред прага на откритие, което ще му покаже в най-отвратителни подробности организирания срещу него заговор. И сега е обзет от същото усещане.

Предишния път, когато открива снимката на Тереса, решава, че е попаднал на ключови елементи от пъзела. Завладян напълно от съвършенството на Самантината красота, той въпреки това остава запленил от нейното копие. Съзрял направения преди шест години мъртвешки портрет, буквално часове след като се е надигнал от любовното ложе на жената, чиято външност докато спи съвпада с мъртвото лице до най-последната подробност, Раян е поразен от остро усещане за повсеместното присъствие на смъртта в живота, което отначало го обърква, но след това го кара да види Тереса като източник на всички чудати неща, които му се случват напоследък.

Тереса Рич, както се оказва, нито е в състояние да завърши пъзела, нито дори да допринесе с нещо за напредъка при неговото запълване. Тя не е брънка от мрежата, която някакви непознати се мъчат да метнат отгоре му.

Няма право да я характеризира като „зелен хайвер“, понеже никой не е поставял снимката ѝ в този албум с цел да го заблуди по някакъв начин. Увлечен от собствения си порив да улови мига, да действа, той прибързано стига до извода, че самото ѝ присъствие в тази сбирка е онзи светъл лъч, който е дошъл да дири в Лас Вегас.

И ето сега, шестнайсет месеца по-късно и дванайсет листа по-навътре в албума, той открива истинския ключ: Изми Клем, петдесет и няколко годишната кардиологична сестра, която не само асистира при миокардната биопсия, но и редовно проверява състоянието му след процедурата, докато лежи върху кушетка в предоперационната, все още сънлив от анестезията.

Там сънува за първи път виденията, които ще го преследват известно време след това: черното езеро, демонския палат, града под морето. Тези повтарящи се кошмари не по-малко от всичко останало — заедно с подклажданата от тях параноя, подозрението, че го упояват или отравят, което те засилват — са мотивът да предприеме първото пътуване до Лас Вегас, докато чака доктор Гупта да му каже окончателните резултати от своето изследване.

Макар Раян да е уверен, че Изми Клем бележи повратната точка, от която ще тръгне към изясняване на нещата, той прелиства албума до самия край, изучава събраните в него лица. Исква да се убеди напълно, че този път няма да повтори същата грешка, както тогава, когато реши, че именно Тереса е ключът от вратата към истината.

Останалите лица са на непознати. Връща се към сестрата. Не е Изми, няма как. Изми е друга.

Ако в цялата тази работа може да се намери свързващо звено, обща тема, това е темата за еднояйчните близначки. Лили и откачената ѝ сестра от танца със саби.

Раян долавя почуквания, но това са Зейн и Сиена в съседното помещение — търсят евентуални кухни в стените.

Няма представа в кой град живее Изми Клем. Но понеже името ѝ е необичайно, Раян се заема с мобилния телефон, за да се възползва от нова услуга, която предоставя информация за телефонните абонати не по селища, а по код. Няма Изми нито при 949, нито при 174, което може да означава единствено, че телефонният ѝ номер не е вписан в указателя.

Да търси сестра Клем в кабинета на доктор Гупта в четири часа следобед в неделя е малко несериозно. Но и в делник няма да е полесно.

Преди година, установил, че пациентът му е преминал под грижите на доктор Хоб вече от месец, Гупта изпрати на последния медицинското досие на Раян, а на самия него — възмутено писмо, в което изказваше учудване от обстоятелството, че не е бил своевременно уведомен за важното му решение. Сега надали ще поиска да разговарят.

В резултат от цялата каша Раян е принуден да смени и личния си лекар. Вместо Фори Стафорд, започва да посещава доктор Лари Клайнман, който също работи като интернист.

Минава му през ума да позвъни на неговия номер за връзка по всяко време на денонощието и седмицата, с молба да издири в болницата координатите на втората кардиологична сестра, асистирала при извършената от доктор Гупта биопсия в този ден. Но докато съзерцава мъртвия портрет на близначката, той се сеца за кльошавата сестра, чиито телесни мазнини са по-малко, отколкото на щурец. Уипит. Не. Уипсет. Малко име — Кара или Карла.

Една от намерените под код 949 Уипсет има сходно малко име, което той разпознава веднага — Кийра.

Позвънява и жената вдига слушалката след третия сигнал.

Той се представя и моли за извинение, че я безпокои в неделя следобед. Сетне продължава:

— Силно се надявам, че можете да ми помогнете да се свържа с Изми Клем.

— Моля? С кого?

— Другата сестра, която асистираше по време на моята процедура.

— Друга сестра? — повтаря като папагал Кийра Уипсет.

— Изми Клем. Много ми трябва — искам да говоря с нея.

— Не познавам никого с подобно име.

— Но тя асистира при биопсията.

— Аз бях единствената сестра тогава, господин Пери.

— Чернокожа. С много приятна физиономия. Необикновени, тъмнозелени очи.

— Описанието ви не пасва на никоя сред моите познати.

— Възможно ли е да е асистирала... неофициално?

— Бих го запомнила. Само че такива неща не се правят.

— Но тя бе там — настоява Раян.

Неговата убеденост разколебава сестра Уипсет.

— А по какъв начин е асистирала тази жена? Какво е правила?

— Когато извадиха първата проба, тя ми каза да не задържам дъха си.

— Само толкоз?

— Не. Освен това... следеше ми пулса.

— Как например?

— Ами, стоеше до операционната маса и държеше китката ми, проверяваше пулса.

С нотка на объркване Кийра Уипсет казва:

— Но вие бяхте свързан с електрокардиограф по време на цялата процедура.

Мъчи се да се сети. Няма спомен.

Сестра Уипсет повтаря:

— Електрокардиограф с видеодисплей. През цялото време дейността на сърцето ви бе следена от апаратура, господин Пери.

Раян си спомня флуороскопа, върху чийто екран наблюдаваше мъчителния напредък на катетъра през вратната вена към сърцето.

Не може да си спомни за електрокардиограф. Не е сигурен в това, дали жената греши, или не, но няма причини да я подозира в лъжа. Само че самият той си спомня не ЕКГ, а Изми Клем.

— След процедурата се наложи да остана известно време на кушетката в подготвителното, докато отшуми действието на успокоителното. Тя дойде при мене на няколко пъти и бе много мила.

— Аз ви нагледах на няколко пъти, господин Пери. Вие бяхте задрямал.

Загледан в портрета от албума, той казва:

— Но аз си я спомням съвсем ясно. Виждам лицето ѝ дори в този момент.

— Бихте ли казали името по букви, моля?

Той го прави, а тя повтаря, за да не стане грешка.

— Вижте какво — казва сестрата, — допускам възможността да е посетила за кратко лабораторията по време на вашата процедура — бях твърде заета, за да помня какво се случва наоколо — и да ви е направила впечатление.

— Определено ми направи — уверява той сестра Кийра Уипсет.

— Поради действието на медикамента е възможно спомените ви да не са напълно ясни и свързани. Може паметта ви да удължава нейния престой, както и степента на участие.

Той не възразява, макар да е уверен, че нещата изобщо не стоят така. Изобщо не стоят така.

— Дайте ми телефонния си номер. Ще се обадя на тоя-оня в болницата, да видим дали някой познава тази жена. Може пък да ви помогна.

— Ще ви бъда особено благодарен — отвръща Раян и съобщава номера на мобилния си телефон.

Чук—чук—чук — Джон Зейн и Кети Сиена търсят скрити кухни в стени и мебели.

Раян изважда снимката на мъртвата Изми Клем от албума и я оставя върху бюрото.

Вятърът отвън вече реже като бръснач, остъргва всяко късче гола земя, до което успее да се докопа. Отвъд прозорците жълти облаци от пясък карат дърветата да потръпват в отровнажълтата следобедна светлина.

Раян измъква снимките на Тереса Рич и Лили Х от кафеникавия плик, който е донесъл със себе си. Подрежда ги в една линия с портрета на жената, която прилича на Изми Клем.

Обзема го тревожно чувство, което се различава от всяко друго до момента.

Тези събития го извеждат от вътрешните сфери във владенията на здравия разум, където е прекарал целия си живот, до неговите най-външни слоеве, където атмосферата е разреждана, а светлината — оскъдна. Стъпил е върху разграничителната черта между онова, което е бил, и един нов вид битност, върху която не смее да разсъждава.

Минава му през ума да върне по местата им извадените от албума снимки, за да си тръгне моментално само с тази на Лили.

Проблемът обаче се състои в следното: той няма къде другаде да отиде, освен в собствения си дом, а там рано или късно ще го разпорят като шаран и ще отрежат сърцето му, само че този път без упойка.

След известно време въздухът добива възкисел вкус от пясъка, понесен върху крилете на вятъра, не спрял нито за миг да блъска и вие срещу прозорците.

Когато най-накрая мобифонът на Раян иззвънява, се обаждат не Кийра Уипсет, а някаква жена на име Уанда Джун Сийдъл, която заявява, че звъни по поръка на сестра Уипсет.

— Каза ми, че се интересувате от Изми Клем.

— Да — отвърща Раян. — Тя бе... много мила към мен в един твърде тежък момент.

— Такава си е тя, няма спор. Бяхме неразделни в продължение на осем години и не вярвам някога да срещна по-добро същество.

— Госпожице Сийдъл, много бих желал да разговарям със сестра Клем.

— Наричайте ме Уанда Джун, синко. Аз също много бих желала да разговарям с нея, но трябва да ви кажа със съжаление, че тя почина.

Вперил поглед в снимката на сестрата върху бюрото, Раян забавя известно време своя най-важен въпрос. Вместо него задава друг:

— Какво се случи?

— Ако мога да бъда съвсем пряма, не й потръгна в брака. Първият ѝ съпруг, Реджи, бил светец според собствените ѝ думи. Най-вероятно е така, ако поне половината от онова, което разказваше за него, е истина. Само че този Реджи умира, когато тя е само на четирийсет. Седем години след това се омъжва повторно, този път за Алвън, и това е причината, поради която дойде тук и се запознахме. Тя обичаше Алвън, независимо от всичко онова, което той бе, но ние двамата с него така и не успяхме да намерим общ език. Изкараха криво-ляво осем години и половина, докато един ден тя падна назад от една твърде удобна домашна стълба и счупи основата на тила си в някаква удобна бетонова издатина.

Уанда Джун замлъква и Раян се обажда:

— Удобна издатина ли?

— Не искам да ме разбирате погрешно — никого не обвинявам, нито имам намерение да петня нечия репутация. Бог вижда, не съм полицайка, даже не им гледам тъпите предавания по телевизията, пък и по нейния случай имаше цял куп полицаи — би трябвало да знаят какво правят, когато го определят като нещастен. Навярно самотата и дълбоката скръб са принудили Алвън да се хване с друга жена само месец след като Изми си отиде от този свят. Самотата, дълбоката скръб, парите от къщата и застраховката за живот, бедният смазан и нещастен Алвън.

— Падането ли бе причина за смъртта, госпожице Уанда Джун?

— Не, не, моето момче. Правиха ѝ куп операции, известно време имаше мозъчен оток, не знаеше коя е, но после дойде на себе си, възстанови силата на духа и вярата си в Бога, без да си спомня каквото и да било за удобната стълба и удобната издатина, започна да идва на себе си, отново ставаше познатата Изми. Настанена бе в специализирана болница за рехабилитация, където работеха върху една не особено сериозна пареза на лявата ѝ ръка и която се бе почти

оправила, когато един внезапен и много удобен инфаркт я застигна тъкмо по времето, когато бедничкият Алвън и някакви негови хора са били на посещение, останали сами с нея в болничната стая. Вратата била, естествено, затворена и това последно удобство дошло прекалено много за бедничката Изми, Бог да я благослови и даде мир на душата ѝ.

— Много съжалявам за вашата загуба, Уанда Джун. От тона ви разбирам колко близки сте били. — И сега задава своя най-важен въпрос: — Кога почина тя?

— По Коледа станаха три години. А оня, Алвън — донесъл ѝ бил подарък, красив шал, толкова красив, че ѝ докарал инфаркт, което е твърде успокояващо — смъртта ѝ е причинена от красота, — щото не би имало нищо удобно, ако инфарктът не се беше състоял и се бе наложило някому да я удуши, без да иска, с помощта на същия този красив шал.

Ако може да се вярва на Уанда Джун Сийдъл, Изми Клем умира двайсет и един месеца преди миокардната биопсия, по време на която Раян се запознава с нея.

Седи заслушан в дивия жълт вятър, а колелцата на разума му спират със зловещо скърцане, заклещени от несмилаемия факт, който току-що е хвърлен между тях.

Уанда Джун не се нуждае от подканване, за да продължи:

— Изми се запознава с Алвън в някаква коледна уебстраница от Интернет, което само по себе си е чудовищно противоречие — та нали Интернет е игрална площадка на Сатаната. Ако Изми не бе влязла в тази страница, никога не би срещнала Алвън, щеше да си е все още в Денвър, при сестра си, което означава, че нямаше никога да станем приятелки, но аз при всички случаи предпочитам да не я бях познавала, стига тя да не си бе отишла без време.

— Денвър — промълвява Раян.

— Там е родена, там е порасла и там се омъжва за Реджи. Идва в Ню Порт, всъщност в Коста Меса, на четирийсет и седем години, защото Алвън работи тук — хич не искам да знам какво, — а тя започва работа в болницата.

— Ами сестрата... още ли е жива?

— Сестрата, Измена, тя не се е омъжвала за Алвън, не използва имейл — за Интернет да не говорим, — така че още не е падала от

стълба, нито се е задушавала с копринен шал, жива и здрава си е и е същата душа — човек, каквато бе Изми.

Здравият разум май се завръща в нашия свят. Щом съществува сестра, може би ще се намери и обяснение, което се подчинява на логическите и земните закони, с които е свикнал Раян.

— Значи поддържате връзки с Измена.

— Измена Мун, това ѝ е моминското име — Алвън е Клем. Двете с Измена си пишем от време на време, говорим по телефона понякога.

— Още ли живее в Денвър?

— Да, там е, обитава същата къща, която бе на Изми и Реджи — купи я от Изми, когато тя реши да се омъжи за уж християнина Алвън, не че ми е работа да поставям под съмнение, чиято и да било вяра, със или без стълба.

— Уанда Джун, какво ви каза Кийра Уипсет за мене?

— Не съм ѝ чувала гласа. Просто излиза, че има позната, която е и моя позната, а тя пък знае, че с Изми бяхме приятелки. Каза, че много държите да ви се обади човек като мен.

— Както вече казах, Изми бе много внимателна към мен в един ужасен момент от живота ми. Искях да... се отплатя някак си за нейната доброта. Но не знаех, че е починала.

— Моето момче, много бих се радвала да чуя всичко за тази доброта, да науча какво е направила за теб, та да го запиша в споменника, който съм ѝ посветила.

— Ще ви разкажа всичко някой ден, Уанда Джун, обещавам. Но точно сега се надявам да ме свържете със сестрата, с Измена.

— Измена толкова страда по покойната си сестра. С положителност ще се зарадва да чуе нещо хубаво за непрежалимата от такъв възпитан младеж като теб. Ще ти дам номера.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Джон Зейн кара мерцедеса по обратния път към летището, а Кети Сиена бди от мястото до него, докато Раян се е отпуснал отзад и бавно прехвърля трите снимки — на Тереса, Лили, Изми, — всяка от тях представлява половината от двойка близнаци, всяка от тях е оставила жива сестра.

Според Саманта добрият разказ се нуждае от сериозна основа. Тя се изгражда по различни начини. После идва ред на положителните и отрицателните черти на образите, на противоречието между намерение и действия, на авторовата житейска философия, поднесена иносказателно, на привички и маниери, на контрасти и противоречия, на привично и чудато, на гледни точки и свойства на изказа. Материята на живите образи, на ароматите, които лъхат от страниците, на отразените в съзнанието техни звуци, на метафорите и хумора. Тя е в състояние да назове десетки източници на литературна основа. Раян дори не може да ги запомни всичките.

На техния фон започват да се открояват водещи линии. Част от тях имат отношение към интригата — те могат да се сравнят с осовите линии на магистрала, с проточилите се по краищата ѝ мантинели, които не позволяват на мисълта да губи време из разклонения и безсмислени интермедии по пътя към крайната цел. Други линии очертават основната тема, която дава на повествованието смисъл, отчасти както правилата за изграждане на един сонет му придават значение, отчасти както истината за човешката мъка в един блус оправдава неговото изпълнение.

Най-трудни за разбиране, най-интригуващи и в повечето случаи най-плашещи са онези, които произтичат от подтекста, не от повърхностната история, а от смисъла, който тя крие. Колкото по-малко мисли човек за всички тези линии, толкова по-близки ги усеща и по-добре ги разбира, тъй като те са характеристики на първичната истина, част от която съвременният начин на мислене отказва да възприеме на съзнателно равнище.

Докато разглежда снимките на трите мъртви жени и мисли за живите им сестри, Раян започва да подозира, че тази доминанта на близначки, макар да изглежда като ключ към интригата, произтича най-вече от подтекста, така че колкото по-упорито се хваща за нея, толкова повече се отдалечава от прозрението, към което се стреми.

Жълтият вятър разклаща като махала провесените над кръстовищата светофари, кърши мъртви клони от палмите, подгонва трънаци от незастроени места по оживени улици, блъска колите, съска пред прозорците и въобще прави всичко възможно да демонстрира безгранична мощ и да накара всеки езичник да хвърли върху крилете му кошници току-що набрани цветя като жертвоприношение, за да измоли собственото си спасение пред лицето на непредсказуеми опасности, скрити в сърцето на настъпващата буря.

Прибира снимките в плика и проговаря:

— Оттук излитам за Денвър. Не знам дали наистина ще имам нужда от вас там, но в по-далечна перспектива е възможно да възникне проблем от вашата компетенция. Бих се чувствал много по-уютно в компанията на човек, който има разрешително.

— И двамата сме лицензирани за работа в Колорадо — отвърща Зейн, — а Кети по нищо не ми отстъпва в боравенето с оръжие. Даже бих казал, че стреля по-точно от мене.

— Залагам двайсет срещу едно за това — обажда се Кети.

— Готова ли сте да дойдете в Колорадо, Кети? — пита Раян.

— Имам само една смяна бельо в чантата.

— Няма да ви трябва повече — утре се прибираме в Калифорния.

Всъщност петдесет и осем годишната Измена Мун, описвана като пълен сладур, надали би представлявала заплаха за физическата сигурност на Раян.

Той се нуждае по-скоро от компания, отколкото от закрила. Цяла година е прекарал в самота и този фактор е взел своята дан.

Специално Денвър не е най-подходящото за него място, където да остане в самота. При първото пътуване там мислите му са доста объркани, каквито са и сега, а си тръгва изпаднал в състояние, близко до отчаянието.

Освен това, още щом вижда Кети в гаража на Спенсър Баргест, в съзнанието му се загнездва мисълта, че трябва да я пита нещо.

Непременно трябва. Въпросът е от първостепенно значение. Само дето не знае какъв е точно. Усеща го полуоформен някъде в по-дълбоките пластове на съзнанието си. Може пък да изплува, докато стигнат до Денвър.

Четирийсет минути след излитането от Лас Вегас, високо над Юта, високо над бурята и на път към Колорадо, Раян моли за извинение и се затваря в тоалетната.

Отпуска се на колене и повръща в чинията. Стомахът му започва да се бунтува, докато очакват излитането, а след това нещата се влошават.

Сетне изплаква два пъти устата и измива ръцете си. Остава поразен от бледността на пръстите, побелели като кости.

Като поглежда лицето си в огледалото, установява, че то е дори по-бледо от пръстите на ръцете му — устните са напълно лишени от цвят.

Поглежда се неохотно в очите и неизвестно поради каква причина се сеца за Алвън Клем и удобната стълба, за удобния бетон, за копринения шал и удобния инфаркт.

Коленете му омекват и той присяда върху тоалетната чиния. Допира ги, с надеждата едното да даде сила на другото.

Не си дава сметка за това, че става и започва отново да си мие ръцете — усеща се, едва когато вече ги търка със сапун.

Отново е седнал върху тоалетната, когато някакво почукване кара сърцето му да подскочи, преди да е осъзнал, че този път ръката от другата страна на вратата си е напълно истинска.

— Да не ви е зле? — обажда се Кети Сиена.

— Съжалявам — отвръща той, — наистина съжалявам.

— Лошо ли ви е?

— Призля ми от височината — обяснява той.

— Да ви помогна с нещо?

— Минутка само. Дайте ми една минута.

Тя се маха от вратата.

Посочената от него диагноза е неправилна — гади му се от страх. Страх го е от онова, което може би ще открие в Денвър, в дома на Измена Мун и някогашен дом на Изми.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Оставили зад себе си звезди и луна, те се спускат през гъсти облаци — бял въртоп зад илюминаторите, — за да съзрат след малко Денвър, блеснал в прозрачния нощен въздух.

По време на полета Раян е позвънил на Измена, за да каже само, че покойната ѝ сестра му е сторила добро, което няма да забрави никога, и понеже така и така е в Денвър, би искал да намине, за да научи нещо повече за своята благодетелка. Получил въодушевеното съгласие на Измена, той поръчва кола под наем — кадилак ескалада — да ги чака на летището.

Януарската вечер е така мразовита, че ледените му ръце изглеждат топли в сравнение с нея. Дъхът излиза във форма на петльови опашки от устата, увисва за миг на студа, преди да се стопи и изчезне.

Стомахът му се е успокоил, но не и нервите и след като прибират малките пътни чанти в багажника, той моли Кети да кара. Седнал до нея, прочита отново адреса на Измена от бележника, в който го е надраскал, а Кети го въвежда в навигационната система.

Тя кара уверено, оправя се с големия СУ В, все едно е минала с него стотина хиляди километра. Раян си казва, че тя е добра не само с оръжие и коли, но също и с който да било механизъм или инструмент, просто защото предпочита предметите пред хората.

Самото каране извиква на устата ѝ едва забележима несъзнателна усмивка. Макар обикновено да внимава много за изражението си, в дадения момент лицето ѝ не представлява маска, а е с отпуснати черти — такова, каквото Раян не е виждал до този момент.

— Трябва ли да знам нещо за жената, при която отиваме? — пита тя.

Той разказва за Изми Клем и нейното внимание по време на биопсията, а сетне за наученото днес, за обстоятелството, че тя е умряла двайсет и един месеца преди описаните от него събития.

Каквато и реакция да е очаквал от страна на Кети, не следва никаква. Леката усмивка си остава върху устните, а погледът ѝ не се

отделя от платното, сякаш казаното от него не е по-стряскащо от информацията за предстоящ снеговалеж.

— Двайсет и един месеца. Какво ви говори това? — пита тя.

— Измена и Изми са еднояйчни близначки.

— Тоест — какво? Мислите, че в лабораторията е била Измена?

— Може би. Най-вероятно.

— Но е използвала името на Изми. За какъв дявол?

— Това е нещото, което искам да изясня.

— Не се и съмнявам.

Очаква от нея да продължи, но жената кара в мълчание, като при всяка произнесена от навигационната система инструкция отронва по едно „да, мадам“.

Професията е приучила Кети да изслушва внимателно онова, което клиентът иска да ѝ каже във връзка със своя проблем, без да проявява любопитство по отношение на онази част от него, за която той не казва нищо. Но способността ѝ да симулира пълна липса на интерес в дадения случай изглежда направо свръхестествена.

Когато системата оповестява последен завой вляво след триста метра, Раян разпознава парка с трепетликите и черквицата в неговия край.

— Спрете — обажда се той. — Знам това място. Щом къщата е зад ъгъла, можем да стигнем дотам и пеша.

Палтата им не са предвидени за външната температура, но въздухът остава неподвижен — няма пронизващ вятър. С ръце в джобовете двамата влизат в парка.

Трепетликите са се отърсили от листата си за през зимата. Гладките голи клони чертаят неясни геометрични фигури на фона на вечерното небе.

Пресен сняг, още ненагазен от детски ботушки, повива тревата, а павираните алейки се вият като черни поточета из околната белота.

— Бил съм вече тук — казва той на Кети. — Преди шестнайсет месеца.

Тя крачи редом и чака.

— Тогава имах изключително ярко дежа ву. Въздухът бе също така неподвижен, както е сега, само дето трепетликите шепнеха нещо, както правят винаги, стига да имат листа. Тогава си помислих, че

страшно много обичам този звук, а в същото време си давах сметка за това, че никога по-рано не съм го чувал.

Една лампа хвърля светъл кръг върху монтирана под нея пейка. Ръбът ѝ е настръхнал от скреж, а паважът точно под нея е блеснал заледен.

— Отпуснат върху тази пейка, аз бях убеден, че съм сядал тук много пъти в миналото, по всяко време на годината и при всякакви климатични условия. Обзет бях от... неописуемо дълбока носталгия по това място. От любов към него. Странна работа, не мислите ли?

Отговорът е отново изненадващ:

— Не мисля.

Раян я поглежда. Тя усеща това, но не отвръща на погледа му.

— И сега ли изпитвате същото? — пита тя, отправила поглед към трепетликите.

Раян потръпва и отвръща:

— Този път си е най-обикновено място.

Приближават черквата „Света Джема“, където оформена като камбана бронзова лампа осветява дъбовите двери.

— Знаех как ще изглежда черквата отвътре, преди да вляза. А когато влязох... усетих, че съм се завърнал в любимо място.

— Да влезем ли?

Макар да му е ясно, че няма как да го проследят и открият толкова бързо в Колорадо, Раян е обзет от предчувствие, че ако влезе сега в тази черква, там неминуемо го очаква жената с лилиите и ножа, само че този път без лилии.

— Не — отвръща той. — Сега няма да има нищо особено просто място, каквото са паркът и всички останали.

Меките части на ушите му премръзват, очите се навлажняват, а леденият въздух започва леко да намирисва на амоняк, което дразни ноздрите му.

От другата страна на черквата е разположено голямо гробище. То не е оградено, а централната алея е обточена с електрически фенери.

— Не го забелязах миналия път — казва Раян. — Не успях да стигна чак до това място. Излязох от черквата... така уплашен, че май нямах никакво друго желание, освен веднага да се прибера в хотела. Мислех, че съм отровен.

Казаното сега сякаш прави на Кети Сиена по-силно впечатление от всичко останало. Докато прекосяват гробището, тя мълчи известно време, а сетне повтаря.

— Отровен ли?

— Отровен или наблъскан с халюциногени. Тя е дълга история.

— Дълга или не, струва ми се, че отрова или халюциноген са предположения, по-смели от всяко друго.

— Какво друго?

Тя свива рамене.

— От всяко друго, което не сте пожелали да вземете предвид.

Неизвестно защо казаното смущава Раян, а самото гробище го кара да се чувства по същия начин.

— Обзалагам се, че е погребана тук — казва той.

— Изми Клем ли?

— Да.

— Искате ли да я потърсим?

Раян поглежда накриво заснежените надгробни плочи и казва:

— Не, не точно сега.

По протежение на първата успоредна улица всички къщи се издигат само откъм едната страна, обърнати с лице към гробището.

Шестата по ред, викторианска постройка с претрупани корнизи и отлети в калъп прозоречни рамки, принадлежи на Измена. Верандата е гостоприемно осветена.

Дантелени пердета на разделените по средата прозорци, както и бронзово чукче на входа, оформено като увенчан херувим, хванал в две ръце диадема, подсказват какъв интериор следва да се очаква.

Стройна, красива жена на около шейсет и пет години отваря парадната врата. Тя е белокоса, със светлокафява кожа и огромни, ясни, кафяви очи. Строги черни обувки с квадратни токове, синя тафтена рокля, изрязана по шията, с тясна бяла якичка и бели маншети на тесните ръкави показват, че току-що се е върнала от вечерня.

— Добър вечер, госпожо. Аз съм Раян Пери, а това е моята сътрудничка, Кети Сиена. Имаме насрочена среща с Измена Мун.

— Това съм аз — отвърща жената. — Много ми е приятно да се запознаем. Влизайте, влизайте, облеклото ви е сякаш специално предназначено да ви осигури някоя пневмония в това време.

Измена и Изми не са еднoяйчни близначки, нито са близначки въобще.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Дневната е обзаведена в подчертан викториански стил: тъмнокафяви завеси от кадифе, надиплени и с пискюли, тапети на цветя, дантелени пердета под завесите, чугунена камина, снабдена с тринога за чайник, както и с рамка от златисто-черен мрамор, шкаф със скъпи чаши, два щедро тапицирани дивана, цветни кашпи с папрат, поставени върху пиедестали скулптури, разположена край стената маса, застлана от тъмнокафява покривка с плетено на една кука мильо отгоре, и навсякъде фантастични, внимателно подредени бюстове и птици от порцелан, фотографии в претенциозни рамки и всякакви други небивалици.

Измена Мун приготвя кафе, което сервира във викториански сребърен кафеник, придружено с изобилие от екзотични сладки, които сама определя като бисквити.

Докато Раян очаква посещението им да не трае повече от четвърт час, в рамките на който да изясни вълнуващия го въпрос, свързан с деня, в който доктор Гупта му направи биопсия, Измена разглежда случая като светско събитие, при което нейната любима тема — сестрата Изми — играе ролята на повод за запознанство и централен обединителен фактор. Тя е толкова приятна и мила жена, че Раян не би искал да я разочарова.

Освен това неговата теория за двойките близначки се е спускала като нанизан на черковен шпил балон с горещ въздух. Нужно му е разумно обяснение на факта, че отдавна починала жена може да е разговаряла с него в оня съдбоносен ден. За момент се обнадеждава, когато научава за съществуването на трета сестра — Измана, — която би могла да се окаже търсената близначка, но тя е най-възрастна от трите и също така отдавна е напуснала този свят.

— Разбирам, че сходството в малките имена ви е заблудило да мислите, че сме близначки, но всъщност те представляват различни форми на Ами — често срещано през владичеството на кралица Виктория име: Амиа, Амис, Есме и прочее.

Свързаното с викторианската епоха въодушевление в семейството води началото си от техния дядо, доктор Уилард Мун, който е първият чернокож зъболекар западно от Мисисипи, със съставена предимно от бяла клиентела. Изми проявява по-малко ентусиазъм на тази тема, отколкото Измена, но също като всички останали членове на това семейство чете много, като предпочитаните от нея автори са предимно от деветнайсети век и най-вече — от епохата на прочутата кралица.

Измена посочва обзаведена с две кресла и лампа прилежаща към дневната ниша, чиито стени са цели в лавици с книги, и казва:

— Най-щастлива се чувстваше в някое от онези кресла и с книга в ръка.

Докато Измена разказва, Раян отива да хвърли един поглед върху събраните заглавия, за да открие пълни издания на Дикенс и Уилки Колинс.

Започва да разглежда книгите и се натъква на неголям мраморен бюст върху подставка.

Измена обяснява:

— Това й бе любимецът. Разбира се, би трябвало да го закрепим над вратата към дневната, също както е в онова стихотворение, но аз не можех да живея постоянно с мисълта, че над главата ми виси подобен тежък предмет.

— Като в кое стихотворение? — пита Кети.

— Гарванът — отвръща Измена. — По бе неин любим автор, макар да го харесваше предимно като поет.

Докато още говори, Раян съзира събраните съчинения на Едгар Алън По.

Измена рецитира по памет:

— ... и във мойта стая пуста, тъкмо над вратата тук върху бюста на Попада, кръг изви и кацна тук гарванът — и никой друг!^[1]

Метриката на тези стихове, ритъмът и алитерацията карат Раян да затаи за миг дъх, не защото ги чува за първи път — това не е така — и не само защото са гениални, но най-вече заради това, че невъзможният да бъде объркан с друг стил на По, неговият глас, се вписват по някакъв неуловим начин в необикновените събития от последните шестнайсет месеца.

Той измъква едно от томчетата с поезия на По, при което странното усещане го завладява изцяло, а Кети рецитира на свой ред:

— *В късна нощ — преди години — сам над книгите старинни, безотраден, вниквах, жаден, в знания незнайни тук...*

— *... скръбен, търсех без сполука мир във тайната наука — но оборен в сънна скука, чух внезапно бавен звук —* продължава Измена с очевидна наслада.

— Не съм сигурна дали си спомням правилно — обажда се Кети, — но може би... *Някой гост навярно чука — казах, вслушан в тихия звук. — Някой гост — и никой друг!*

— Но надали става дума единствено за гост, нали така? — пита Измена. — Не и в произведение на господин По.

Почукването.

Изми е знаела за него.

След биопсията, докато още дреме в предоперационната тя казва на Раян: *Чуваш го, нали, момче. Даа, чуваш го.*

Не му е ясно откъде тя би могла да знае за онова почукване, но, разбира се, това е много по-незначителна загадка в сравнение с обстоятелството, че му е говорила близо две години след смъртта си.

Не трябва да слушаш, момче.

Сега Раян отгръща томчето на произволна страница и съзира заглавие: „Град в морето“.

— Изми знаеше всички стихове на господин По наизуст, с изключение на „Ал Арааф“ — това така й не може да хареса.

Раян чете началните стихове от „Град в морето“ и мигом се изпълва с усещането, че трябва да ги произнесе на глас:

*Само лъч на червено от кърви море
над дворците ту пламва, ту мре
и разискрен лети, без да спре,
над храм, над купол, над стени,
над вавилонски твърдини...*

Навярно гласът му потреперва или издава вътрешното напрежение по някакъв друг начин, защото Измена пита:

— Да не ви е зле, господин Пери?

— Сънувал съм това — отвърща той. — Не един път.

Той преглежда още няколко стиха, усетил върху себе си погледите на двете жени. Очакват обяснение. Но вместо да им го даде, Раян отбелязва:

— Виждам, че разполагате с няколко екземпляра от събраната поезия на По, госпожо Мун.

— Изми непрекъснато ги купуваше: щом види някъде издание, което не притежава, особено когато е с нови илюстрации.

— Мога ли да купя от вас едно от тях... като спомен за Изми.

— Ще приема десет цента, за което си изберете — отвърща жената. — Само че още не сте ми казали каква именно добрина ви е сторила моята сестра, та е оставила у вас толкова дълбоко впечатление.

Взел книгата, Раян се връща и сяда върху дивана до Кети, за да разкаже една история, която е успял да скалпи с помощта на неголяма част от истината. Премества датата на оперативната намеса преди смъртта на Изми, но не споменава нищо за сърдечна трансплантация, а си предписва няколко байпаса. Разказва колко го било страх, че ще умре, за професионалното и така мило отношение на Изми към него в продължение на предходната нощ, на няколкото часа след операцията и как е поддържала контакт с него след това, за да укрепи духа му в един период от живота, през който би затънал неминуемо в дълбока депресия.

Сигурно е разказал сполучливо тази история, защото Измена остава разчувствана до сълзи.

— Такава си бе тя, точно такава, имате право — вечно се раздаваше.

Кети Сиена го наблюдава със сух поглед.

Измена обува високи до глезена боти, облича палто и тръгва с Раян и Кети към гробището. Завежда ги до плочата на Изми и насочва лъча на фенерчето си към нея.

Раян си мисли за това, колко по-различни щяха да са нещата, ако бе открил това гробище и тази плоча при своето първо идване в Денвър, преди трансплантацията.

---

[1] Превод Георги Михайлов. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В ескаладата по пътя назад Раян нито е в състояние да каже нещо, нито пък да измисли какво да бъде то. Кети запазва професионално мълчание и не пита за нищо.

Боядисано в отразените цветове на нощния град, отпуснало ниско жълто–черен свод, небето е сякаш разтопено. Също като едри частици пепел, снежни вихри се завъртат пред предното стъкло.

Хотелската стая на Кети се намира четири етажа под неговия апартамент. Докато излиза от асансьора, тя проговаря:

— Приятни сънища. — Вратите между тях се затварят.

Тъй като багажът му се състои само от една ръчна чанта, Раян няма нужда от помощта на пиколо. След като Кети го оставя сам в кабината, стомахът му се преобръща и той е убеден, че ей сега ще се устреми с нея към мазето.

Но нищо такова не се случва, асансьорът го издига до правилния етаж и той бързо намира своя апартамент.

Зад прозорците Денвър бушува в ярки светлини, сякаш Раян е донесъл тук своя град от морското дъно.

Седнал зад бюрото, той изпива лекарствата си с помощта на шише бира от минибара.

След като изгълтва последните две хапчета и пет капсули, се заема с томчето на По, като го започва от самото начало.

Открива стихотворение, озаглавено „Езерото“, и то се оказва самотното езеро от неговия сън, прекрасно в своето уединение, отвсякъде оградено с черни скали и високи борове. Когато отново стига до „Град в морето“, той го прочита два пъти наум, а сетне последните четири стиха — на глас:

*... а когато сред вопли от друг някой свят
от основи там грохне загадъчни град,
сам адът, прав от своя трон,
ще го срещне със поклон.^[1]*

Още по-нататък в книгата попада на стихотворение със следното заглавие: „Палат на духовете“.

Колкото и да се опитва, не е в състояние да измисли каквото и да било разумно обяснение за появата на Изми Клем в неговия живот, нито за своите сънища, вдъхновени от стихове на нейния любим поет.

Що се отнася до възможността да се впусне в пределите на лишени от логика и здрав разум светове, Раян няма никакъв опит в боравенето със суеверия. А настоящият момент не му изглежда особено подходящ и безопасен, за да започне.

Той не вярва в духове, но ако Изми е била дух натоварен със задачата да предаде определено послание, той не може да омаловажава случилото се.

Понечва да остави томчето стихове, без да го е прелистил до края, но в същия миг си спомня как затвори албума на Баргест, след като откри снимката на Тереса, и така отложи с шестнайсет месеца деня, в който откри тази на Изми.

Предпоследното стихотворение в сборника, озаглавено „Камбаните“, извиква в паметта му още нещо, казано от Изми. Чува съвета ѝ така ясно, сякаш го е повторила ей сега, в неговия хотелски апартамент.

Ако чуеш железните камбани, ела при мене.

Поемата на По „Камбаните“ е разделена в четири части и Раян ги прочита с нарастващо безпокойство.

Първата слави веселите звънчета, украсили шейните по Коледа. Втората е посветена на хармонията в сватбения камбанен звън. Третата част прави неочакван завой към мрачни теми, говори за камбаните от пожарните кули и злощастните събития, които често пъти те вещаят.

Четвъртата част от поемата е посветена на железните камбани, които духове бият високо в черковни кули, на скритата в тяхната меланхолична мелодия заплаха.

*И неволно ний тъжим:
поглед в сълзи потопим
и ридаем в скръб, че знаем:
сън навеки ще заспим!*

Чул стиховете, произнесени на глас, Раян изпитва значително посилен смут, отколкото докато ги чете, и мигом замлъква.

Необичайните ритми и рими, включените до края на поемата повторения, всички те му напомнят какофонията и хаоса на биещите камбани, които го изтръгват от обятията на съня в предшестващата трансплантацията нощ.

Той вижда, помирисва, чува всеки шум в онази стая, сякаш и в момента е там, при Уоли и прозореца, вперва взор надолу, надолу, надолу, към могъщи вълни надигащ се към него звук, а всяка повърхност наоколо лъщи, дори сенките лъщят, а тътенът от тези камбани отеква в костите, носи се заедно с кръвта, кънти и там, а миризма на ръжда, червена и възгорчива, напират и се отдръпват, напират и се отдръпват на вълни.

Най-накрая оставя книгата.

Не знае какво да мисли за всичко това. Нито пък има желание да разбере.

Знае само, че няма да заспи. Не и в това състояние.

А страшно му се иска да се унесе в сън. В лишен от съновидения, дълбок сън. Мисълта да остане буден му е противна.

И тогава прави нещо, което не би получило одобрението на доктор Хоб нито в неговия конкретен случай, нито за когото и да било друго след трансплантация на сърце — налита върху минибара и се занитва с помощта на джин и тоник.

---

[1] Превод Георги Михайлов. ↑

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

В лиърджета Раян се настанява първоначално далеч от Кети Сиена. Тъй като се събужда с натежала глава и му трябва време да прогони болката от нея, както и да нормализира стомаха си с помощта на неутрални храни, да се приведе в що-годе приемлив вид, закъсняват доста с излитането от Денвър. Засилването по пистата, рязкото издигане и острият завой над Скалистите планини са все добра предпоставка да подгонят закуската му по обратния на приемането ѝ път. Поради тази причина Раян решава да се уедини.

Когато достигат височината на полета, той отива при Кети. Обзавеждането на средната част от самолета наподобява това в конферентна зала, така че Раян се настанява срещу младата жена. Тя дочита пасажа и вдига поглед от списанието си.

— Владеете се до съвършенство — отбелязва Раян.

— Какво имате предвид? Това, че ви забавих десет секунди, докато си довърша четенето ли?

— Не. Самоконтролът ви личи във всичко. Особено силно впечатление прави симулираната от вас пълна липса на любопитство.

— Господин Пери, всеки Божи ден животът ни сервира неща, които не сме в състояние да проумеем. Ако тръгна да изяснявам всяко едно от тях, всяко, по чиито следи ме запрати собственото ми любопитство, няма да остане време за онази част от живота, която разбирам.

Появява се стюардесата с въпрос дали искат нещо за ядене или пиене. Раян спазва максимата „клин клин избива“ и си поръчва водка с доматиен сок, сол и черен пипер, докато Кети се задоволява с кафе без захар.

— Както и да е — продължава тя, след като стюардесата излиза, — важните неща така или иначе стават обясними с времето, стига човек да има търпение.

— А кои са важните за вас неща, Кети?

Тя държи списанието в ръка, пхнала показалец в него, за да отбележи страницата, която чете, сякаш ще я продължи всеки миг. Сега

го оставя.

— Не искам да ви обиждам, но никое от важните за мен неща не е от такова естество, че да го обсъждам с непознат по време на полет, просто за да убием времето.

— Ние непознати ли сме?

— Не напълно. — Това е най-много, до което е съгласна да отстъпи.

Раян я наблюдава с неприкрит интерес: лъскава черна коса, високо чело, раздалечени очи, привлекателна лека извивка на носа, чувствени устни, горда брадичка, силна, но все пак женствена челюст и отново погледът на тези гранитно сиви очи, които те карат да се почувстваш като тънко разточена тестена кора върху гладка плоча. Макар привлекателна, тя е лишена от физическото свършенство на Саманта, но нещо в излъчването ѝ все пак го убеждава, че дълбоко в своята същност прилича на нея в достатъчно голяма степен, за да бъде нещо като близначка на Сам, а това го кара да се чувства уютно в нейната компания.

— Преди година ми правиха трансплантация на сърцето — съобщава Раян.

Тя чака.

— Сега се радвам за това, че съм жив. Благодарен съм... Но...

Той се колебава и мълчанието му продължава така дълго, че стюардесата се появява с поръчаното, преди да е проговорил.

Хванал веднъж чашата с коктейла, вече не го иска. Оставя я в специално направено за целта място върху облегалката за лакътя.

Кети отпива от кафето, а Раян промълвява:

— Сърцето, което ми присадиха, бе взето от млада жена, загинала от тежка мозъчна травма в резултат от автомобилна катастрофа.

Кети знае, че Изми — или някой, който се представя за нея — го е посетила преди трансплантацията, знае също така, че е сънувал нещо — може би дори много пъти, — свързано с тази жена. Раян усеща, че в момента тя свързва чутото с неща, които знае от по-рано, и такива, които е разгадала с помощта на интуицията си, но продължава да не пита за каквото и да било.

— Казвала се Лили — съобщава Раян. — Сега излиза, че има сестра, еднояйчна близначка.

— Бяхте сигурен, че Изми също е такава.

— Мислех, че еднотайчните близначки са нещо като обединяващо звено в моя случай. Искях да проумея смисъла на това звено. Но, изглежда, темата за близначките остава встрани от същественото.

Начинът му на изразяване явно я озадачава, но тя не казва нищо.

— Но, както и да е — казва Раян. — Мисля, че сестрата на Лили е карала колата при онази катастрофа.

— Това може много лесно да се провери. Но защо му придавате толкова голямо значение?

— Мисля, че я гризе съвестта, че е преизпълнена с чувство за вина и не може да преодолее всичко това. Поради което се залавя за нещо, което психиатрите назовават „проекция“.

— Опитва се да прехвърли вината върху вас.

— Точно така. Тъй като аз живея със сърцето на Лили, нейната сестра ме вини за тази нелепа смърт.

— Това опасно ли е?

— Да.

— Тогава случаят не е от компетенциите на една частна охранителна фирма — обърнете се към съответните органи.

— Не ми се ще да го правя.

Сега сивите очи наподобяват снежния облак, над който летят, и той не е в състояние да проникне зад техния гранитен блясък, както не може да види земята отдолу.

Възползвал се от това мълчание, Раян добавя:

— Сигурно се питате защо не ми се ще, но същото се питам и самият аз. — Хвърля поглед през илюминатора до себе си. След още известно време казва: — Мисля, че е заради съчувствието, което изпитвам към нея, към страданието ѝ.

Машината се плъзга под свирепия лик на слънцето, а Раян добавя:

— Когато преживявах всичко това, не осъзнавах емоционалното напрежение, което... е свързано с необходимостта да живееш с нечие сърце. То представлява великолепен дар... но е и страховит товар едновременно с това...

През цялото време, докато гледа през илюминатора, тя го наблюдава внимателно. Когато я поглежда, тя проговаря:

— Защо трябва да е товар?

— Просто защото е така. То е като да... живееш с мисълта, че си длъжен да го правиш не само за себе си, но и за онзи, който ти е дал това сърце.

Кети мълчи толкова дълго време, вперила поглед в чашата си, че Раян очаква да я допие и да вземе отново списанието.

— Когато се запознахме във Вегас — казва той — преди шестнайсет месеца, спомняте ли си какво ми казахте: че съм обсебен от представата за собствената си смърт, че живея с усещането за размахана над главата ми брадва, но нямам представа кой я държи?

— Помня.

— А помните ли как направихте опит да ми помогнете, като изброихте причините, поради които човек най-често се решава на убийство?

— Разбира се.

— Похот, завист, гняв, алчност и мъст. Според тълковния речник алчността представлява неутолима жажда за забогатяване.

Тя допива кафето, оставя чашата, но не посяга отново към списанието.

Раян продължава:

— Мислите ли, че алчността би могла да се прояви във форма, различна от тази на неутолима жажда за повече пари?

— Синоним на „алчен“ е в определени случаи „завистлив“. Човек е в състояние да завижда другиму заради всякакво притежание — не само на пари и богатства.

Стюардесата се появява и пита дали Кети иска още кафе и да не би нещо в коктейла на Раян да не му е харесало. Прибира двете чаши.

След като тя излиза, Кети Сиена нарушава настъпилото мълчание с думите:

— Господин Пери, налага се да ви задам един ужасен въпрос — право в очите: иска ли ви се да умрете?

— Защо би ми се искало подобно нещо?

— А иска ли ви се?

— Не. Не, по дяволите. Та аз съм едва на трийсет и четири.

— Значи не искате да умрете? — настоява жената.

— Самата мисъл ме кара да се вдървя от страх.

— В такъв случай следва да предприемете определени стъпки и вие знаете какви са те. Само че освен сезирането на властите, мисля,

че трябва да извършите и един... героичен акт.

— Какво имате предвид?

Тя не отговаря, а извърща глава към илюминатора, за да отправи втренчен поглед надолу, към полето от зимни облаци, безплодни бразди, под които земята жъне подобните на налети зърна снежинки.

Кожата на младата жена изглежда прозрачна в светлината на тази височина, а когато притиска стъклото с пръсти, у Раян се поражда необикновеното усещане, че е напълно в състояние да проникне през тази преграда, все едно че не е по-плътна от марля, не е по-твърда от водната повърхност на езеро.

Той не повтаря въпроса, защото усеща, че тази й самовглъбеност е по-различна от досегашните, по дълбока и необходима.

След известно време тя се завръща и казва:

— Може и да не ви остане време за този акт на героизъм. За да имате полза от него, е нужно последващите ви действия да носят удовлетворение.

Прямотата на погледа, тонът на гласа й, дълбоката убеденост в казаното правят очевиден факта, че тя е напълно сигурна в яснотата на своите думи, в тяхната абсолютна еднозначност.

Силно объркан, Раян не моли за разяснения, защото не е забравил казаното от нея преди малко — осмислянето настъпва с времето — и очаква всеки негов въпрос да получи същия отговор.

— Онова, което трябва да направите — продължава жената, — е да приемете ролята на жертва. — Изглежда забелязва обърканото му изражение, защото пояснява: — Да страдате заради намеренията на другите, господин Пери. Ако намерите куража и силите, превърнете се в изкупителна жертва до края на дните си.

Ако сега го накарат да приложи на практика казаното от нея, Раян не би могъл да се справи кой знае колко успешно. Но някъде в дълбините на неговото съзнание, в най-съкровен кът от сърцето се затаява представа за това, че у него е посято зрънце истина и то ще покълне, за да избуи след време и да му се разкрие.

Без да отрони дума повече, Раян се оттегля в креслото, в което е седял по-рано, и двамата остават така, разделени.

Прекосяват Аризона и навлизат в небето на Калифорния, а Раян си казва, че няма защо да се прибира у дома, където най-вероятно го чака сестрата на Лили. Може да отлети, където пожелае: за Рим, Токио,

Париж. Би могъл да прекара остатъка от живота си в бягство при най-луксозни условия, без това да се отрази на огромното му богатство.

Но той се спуска със самолета над Южна Калифорния, където денят е мрачен, а морето бушува в далечината.

На летището, преди да се качи в лимузината, която е поръчал, за да я откара ѝ до Лос Анджелис, Кети Сиена приближава до него и казва:

— Спомняте си какво ви казах относно корените на насилието? Спомняте ли си оня, който е винаги в основата на останалите и винаги изиграва определящата роля?

— Ненавистта към истината — отвръща Раян. — И склонността към безпорядъка, който настъпва като резултат от нея.

За негова изненада, Кети оставя малката си чанта на земята и го прегръща. Не както жена прегръща мъж, а с настървение, което говори за нещо много по-голямо от обикновени чувства. Прошепва нещо в ухото му и се насочва енергично към очакващата я кола.

В собствената си лимузина, поел вече от летището, Раян отново мисли за възможността да избяга. Може да отиде до Сан Франциско. Там ще наеме друга кола, която ще кара сам. Най-напред Портланд, а сетне Солт Лейк, Албакърки и Амарило. Ще прекарва по една-две нощи на всяко следващо място.

Мобилният звъни.

Поглежда дисплея — баща му.

Раян се обажда и старецът казва:

— Какви ги вършиш, момче?

— Защо?

— Доколко си я загазил? Искам да знам. До шия, или повече? И аз ли затъвам с тебе, мама му стара?

— Татко, успокой се. Какво е станало?

— Вайълет — това е станало. Става тук и сега, в този момент, и искам да дойдеш начаса.

За миг Раян не схваща казаното, но бързо се окопитва.

— Вайълет? — повтаря той.

— Какво общо имаш с тази психясала кучка, момче? Да не си се побъркал и ти самият? Веднага да я разкараш оттук. Моментално!

Лили и Вайълет, сестри в живота, сестри завинаги.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Преди близо девет години Раян е купил къщи за майка си и баща си, като поема пълната им издръжка. Поради принципното безразличие, което и двамата демонстрират по отношение на него самия, както и няколкото отделни случая, при които това отношение е подчертавано посредством изблици на жестокост и откровено безумие, той няма усещането, че им дължи каквото и да било. Но е доста известен — поне в деловите среди, — а медиите дават мило и драго да изядат жив някой като него, което неминуемо ще се случи, ако надушат, че родителите му живеят в недоимък. Освен това той изпитва известно удовлетворение от възможността да се отнася към тях по-добре, отколкото са се отнасяли те към него.

Джанис и Джими се развеждат, когато той е на деветнайсет години, затова купува на майка си къща с прекрасен изглед в Лагуна Бийч, а баща си настанява на половин пресечка от плажа в Корона дел Мар. Джанис умира за външен блясък и квадратни метри, но бащата предпочита уютно бунгало с „атмосфера и шик“.

Корона дел Мар, който е част от Нюпорт Бийч, не се слави с особен шик. Раян открива едно бунгало от двеста квадратни метра, с невероятен чар, като е напълно убеден, че Джими ще го насити с достатъчно атмосфера и шик.

Понеже не знае какво точно ще завари сега там, той кара шофьора на лимузината да паркира на известно разстояние от къщата и отива дотам пеша.

Стъпка след стъпка обмисля възможността да направи кръгом и да повика Уилсън Мот с неколцина въоръжени сътрудници.

Съединените щати са сред малкото места по света, където един много богат човек може да живее освободен от постоянния тормоз на личната охрана. За да води колкото е възможно по-близък до нормалния живот, Раян прибегва до охрана само в изключителни случаи.

В дадената ситуация благоразумието настоява за такава, но инстинктът му подсказва да продължи сам. Същият този инстинкт, и

късно осъзнатата истина, че посредством собствените си действия е ограничил възможностите единствено до сегашното ненормално състояние, при което съдбата или ще го изправи пред собствената му кончина, или ще му предостави още един шанс. Единствено той може да спаси сам себе си.

Отваря бялата портичка в бялата дъсчена ограда и минава под арка от декоративни растения, които въпреки не така живописните си зимни одежди, гордо показват по някой яркочервен, като кръв цвят. Павирана алейка води към веранда, по чиито отвесни дървени решетки се вият петунии.

Имотът се поддържа от градинарска фирма. Ако зависеше от самия Джими, моравата щеше да е отдавна мъртва, а всичко наоколо би навявало мисли за първия ден след ядрена катастрофа.

Предната врата е открехната. Раян не звъни, а я блъсва навътре и прекрива прага.

Той идва тук рядко, така че когато се сеца колко време е минало, това винаги го изненадва и потиска. Ерата на Водолея е настъпила според повечето световни капацитети, но тук часовниците са спрели през 1968 година. Сюрреалистични плакати, снимки на рок състави, тук Джанис Джоплин, там Джими Хендрикс, символи на мира и портрети на председателя Мао, бамбукови щори и пердета на размазани цветни петна и, разбира се, наргиле върху масичката за кафе.

Джими е седнал на дивана, а над него бди Вайълет, сестрата на Лили, с пистолет в ръка. На цевта е навит заглушител.

Като вижда Раян, баща му възкликва:

— Мама му стара, момче, къде се помайваш? Положението тук е напечено. Каквото и да си направил до момента, гледай да го оправиш на секундата, щото тая тук си е луда за връзване.

На шейсет и три години, Джими няма коса по темето, но му е останала растителност по-ниско, която е достатъчна да си върже конска опашка. Опасал е чело с лента, пуснал е коцкарски мустачки, накиприл се е с мъниста като любимите му рок звезди от шейсетте. Единственото нещо у него, което не е изкопирано от другото, са очите му — същински прогорени дупки с утайка от мътна вода и пепел на дъното, останали от пожар, чиито пламъци на детинска пресметливост и вечна нужда се вплитат в други — на безмълвно безумие; незнаещи

покой очи, които Раян има сили да срещне, само когато старецът му се е наредил до такава степен, че всякакъв страх, горчивина и обида са потопени за момента в море от химизирано блаженство.

— Бампинг — обажда се Вайълет.

Доловил движение, Раян се извъръща и съзира някакъв мъж да влиза в дневната откъм коридорчето. Той е азиатец, на ръст колкото Раян, и също държи пистолет.

Жената кимва към Джими и казва на Бампинг:

— Заведи го в спалнята и да мирува там, докато свършим с това.

— Не искам да ходя там — инати се Джими. — Не ща да вървя с тоя никъде.

Вайълет допира заглушителя на пистолета до челото на Джими.

— Татко — намесва се Раян, — прави каквото ти казват.

— Да им го туря аз на тях — пожелава бащата, — свине фашистки.

— Тя ще ти пръсне главата, татко. Какво по-лошо от това би могъл да ти направи той?

Джими облизва устни и тънките мустачки над тях. Надига се неохотно от дивана. Пълна развалина — кожа и кости. Дъното на джинсите му виси, не му е останал грам тлъстина, а щръкналите от ръкавите на ризата лакти изглеждат на големина колкото дланите.

— Тая ме изтезава — оплаква се Джими на Раян. — Не ми дава да си свия трева. Кажи й да не бъде такава свиня.

— Сега не аз определям правилата, татко.

— А тая къща чия е? Нали е твоя?

— Татко, върви с Бампинг.

— С какво да вървя?

— С Бампинг. Това му е името. Хайде, отивай.

— Бе кой нормален човек се казва Бампинг?

— Не говори така, татко.

— Когато ти купиха компанията, да не ти взеха и топките заедно с нея?

— Взеха ги. А сега върви с него.

— Това е свинщина — цялата тая работа.

— Във всеки случай не е сън в лятна нощ, — отвръща Раян.

— Това пък какво означава?

— Нищо.

— Не може да е нищо, дръвник такъв.

Най-накрая Джими се съгласява да се оттегли с Бампинг в спалнята. Вратата се затваря зад тях.

— Свали си самото — казва Вайълет, — ама много внимателно.

— Не нося оръжие.

— Много, ама много внимателно — повтаря тя.

Той смъква самото и го пуска на дивана, където тя има възможност да го провери, ако иска. По нейна заповед съблича ризата и я оставя до самото, след което се завърта около собствената си ос с разперени като криле на птица ръце.

Доволна, че не е въоръжен, тя му сочи едно кресло с думите:

— Сядай там.

Раян се подчинява.

— Смешна работа — отбелязва той.

— Много ли ти е забавно?

— Чак забавно не бих казал, но е интересно все пак, че както достойното войнство на Великото поколение, така и техните недостойни наследници харесват удобните кресла.

Раян не се обляга, а остава изправен в своето.

— Къде беше? — пита жената.

— В Денвър.

Тя поддържа дистанция — не застава близо до него, както бе сторила с Джими.

— Бягаше ли?

— Обмислях и такава възможност — признава Раян.

— Не вярвах, че ще дойдеш тук.

— Ако не бях дошъл, щеше да го убиеш.

— Щях.

— Допускам, че все още си склонна.

— Склонна съм — отвръща младата жена, — а теб ще убия с положителност.

— Може да не съм сам.

— Пристигна с лимузина, която е паркирана през една пресечка. В нея е само шофьорът. Седи си там, слуша отвратителна музика и разглежда мръсно списание.

Макар че още се страхува, Раян е обзет от някакво необяснимо спокойствие. Не иска да преживее нито ден повече, който да прилича

на някой от последните шестнайсет месеца. Отърва се от сигурна смърт, но загуби Саманта, изгуби смисъла на съществуването си, раздели се със способността да изпитва обикновена радост от живота. Поддържаното през целия му живот убеждение, че бъдещето заслужава несгодите на днешния ден, е силно разклатено. Достигнал е до преломен момент. Или трябва да се насочи към по-добро бъдеще, или да се откаже от играта.

— Ако ще ме убиваш — казва той, — ще ми окажеш ли тази милост да обясниш защо?

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бамбуковите щори са спуснати до первазите и през тях едва забележимо прозира облачният ден, но нито в дневната, нито в свързаната с нея посредством висока арка трапезария влиза достатъчно светлина. Тя се осигурява от две настолни лампи, пуснати на малка мощност, от променливите приглушени цветове на декоративно осветително тяло, от три свещи поставени в разноцветни чашки върху лавицата на камината свещи, както и от две кандилца върху масата за кафе, в които плаващи фитили изгарят благовонни масла.

Сенки, а не светлини оформят интериора на помещението, заоблят всеки остър ръб, простират измамни драперии от кадифе по плоските повърхности и в съюз с трептящите пламъчета от свещите създават фалшивата представа, че таванът е на вълни.

Образът на жената преминава непрекъснато от бледи цветове в сенчеста маска, увенчават я ту слаби ореоли, ту трепкащи ивици тъма. Пестеливите движения биха изглеждали небрежни в очите на външен наблюдател, но определено не са такива за Раян, който долавя в тях овладяното безпокойство и смъртоносната мощ на дебнеща тигрица.

— Кой е тоя? — пита тя, посочила един плакат с дулото на пистолета.

— Кънтри Джо и Рибата — отвърща Раян.

— Никаква риба не виждам.

— Така се казва групата. Те промениха целия свят.

— Как точно са го променили?

— Нямам представа. Баща ми така разправя.

Върху лицето ѝ отново пада светлина от лампите и сега то му напомня маска от японски театър.

— Какво вони така? — пита жената.

— Ароматни свещи и масла.

— Другото, освен тях.

— Сигурно долавяш миризма от трева.

— Марихуана?

— Да. Димът се просмуква във всичко. Затова пали тия миризливи свещи — да замаскира аромата на марихуана.

— Защо я пуши?

— Не знам. Винаги го е правил.

— Зависим ли е?

— Казват, че към това не се развива зависимост.

— Марихуаната не те ли превръща в дрипа?

— Нямам опит. Не знам. Казвам каквото съм чул от други.

— Той не прилича на парцал.

— Не, никога не е приличал.

Облечена в черни панталони, черна блуза и черно яке, тя се движи като сянка сред сенките. Оскъдните светлини разкриват присъствието ѝ в стаята, само когато успеят да намерят китките на ръцете или лицето ѝ. Какъвто и отънък да има падащата върху тези части светлина, тя се отразява от тях златиста.

Раян знае, че трябва да издебне удобен момент, да се хвърли отгоре ѝ и да отнеме оръжието. Тя доста често отклонява дулото в друга посока, видимо се разсейва от носталгичната колекция на Джими.

Раян се опасява, че е възможно тази разсеяност да е само привидна, умишлено инсценирана, за да му даде възможност сам да си изпроси куршума.

Посочва друг плакат и пита отново:

— А тия там?

— Друг състав. „Грейтфул Дед“. Те промениха света.

— Как?

— Нямам представа. Може би татко ще ти обясни.

— Знам къде живее майка ти, но още не съм я виждала.

— Тръгнала си да се разправяш не на шега — отбелязва Раян.

— И тя ли е като баща ти?

— Донякъде, но е по-различна. При нея става дума за алкохол и мъже. Особено мъже, които обичат алкохол.

— Мисля да ви убия и тримата.

Раян замълчава.

При следващия плакат пита отново:

— Тия?

— Джим Морисън и „Доорс“.

— Те промениха ли света?

— Така съм чувал.

Когато Вайълет минава откъм другата страна на креслото, Раян извива шия и се опитва да извърти тялото си, за да я вижда.

— Гледай напред — нарежда жената, като му тиква дулото в носа.

Той се подчинява.

— Ако извърнеш глава назад, ще те гръмна. Тия от плакатите — къде са сега?

— Не знам. Мнозина са вече мъртви.

— Значи светът е променил тях — заключава жената.

Почти не чува леките ѝ стъпки. Трябва да е взела нещо в ръка, за да го види отблизо, защото се чува тихо тупване, когато го пуска върху масата.

В проточилото се мълчание Раян започва да обмисля какво да каже, с което да овладее инициативата в бъдещия разговор.

Тя проговаря от толкова близко, че усеща дъха ѝ върху дясното си ухо:

— Казах на баща ти как ми е името. Знаеш ли как се казва сестра ми?

Разликата в интонацията между съобщението и въпросът е като при безобиден наглед, но залагащ капан полицейски разпит. Последните няколко думи са изкристализирало обвинение и всеки грешен отговор би отпушил пороя на нейния гняв.

След кратко колебание и с ясното съзнание, че това може да се окаже гибелно, Раян отвърща:

— Да. Казва се Лили.

— Откъде научи името ѝ? Да не се досети от цветята или аз съм се изпуснала?

— Не. Питам близките, а поисках и снимка, от която разбрах, че сте еднояйчни близначки.

— Дадоха ти снимка? Близките?

— Да.

— Но близките — това съм аз.

— Предполагам, че са я изпратили родителите.

— Лъжец — заявява тя.

Удря го отстрани по главата, вероятно с дръжката на пистолета, и от ухото му шурва кръв.

Докато се опитва да стане от креслото, го настига следващ удар — право по темето, и то така бързо, че едва успява да усети силната болка в разкъсаното ухо. Пареща болка плъзва по мястото, където се съединяват челната кост и двете парietални. Инстинктивно е стиснал очи и при всеки удар сякаш съзира тези неравни съединителни линии да блещукат в мрака със стотици червеникави искрици.

В отчаян порив да се предпази, той обхваща глава с длани, така че третият удар се стоварва върху пръстите. Надава остър вик, или поне така си мисли, но дори да го е сторил, четвъртият бърз удар го секва и го праща в безсъзнание.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Съзнанието му се връща постепенно, лека–полека светлината става все по-поносима. В самото начало, докато излиза от пълната забрава, жалките пламъчета от маслените кандила пръскат непоносимо ярка светлина наоколо — всяко потръпване реже окото. Няма представа нито къде се намира, нито какви са тези светлини, а главата му така го цепи, че въобще не може да извика на помощ думите, необходими, за да поиска да махнат мъчителните сияния. Отново изпада в несвяст, пак идва на себе си и пак губи съзнание. Постепенно, заедно с привикването към светлината, възвръща и паметта си.

Когато осъзнава кой е, къде и при какви обстоятелства се е озовал тук, той вдига брадичка от гърдите си, където я е подпрял, за да погледне Вайълет, разположена в кресло от другата страна на масичката за кафе.

— Как се казваш? — пита го тя.

С лявото ухо чува думите ѝ прекрасно, но през другото влизат така, сякаш ушният канал е пълен с вода. Но е възможно да не е оглушал, а просто ухото да се е напълнило с кръв от разкъсаната ушна мида.

— Знаеш ли си името? — пита отново Вайълет.

Отговорът скърца непроизнесен в пресъхнало му гърло.

Успява да изцеди малко слюнка, преглъща и мълви:

— Да.

— Как се казваш?

— Раян Пери.

Раян усеща подсъзнателно, че тази жена притежава таланта да удря с тежък предмет по главата, без да предизвика мозъчно сътресение, но този път видимо е изгубила контрол над себе си и сега се притеснява да не би неволно да е съкратила планираните за негова сметка развлечения.

— Коя дата сме?

Той мисли малко, сеща се и съобщава датата.

Главата му се цепи от ухо до ухо, от носа до тила с такава сила, че никакъв аспири́н не би помогнал ни най-малко. В добавка към това мъчение, откъм дясната половина на главата му се поражда още по-остра, заслепяваща болка, която се придвижва назад, до тила, надига се и заглъхва на вълни, а по петите я следват кратки, но още помощни, остри като игли пристъпи, шест–осем–десет един подир друг, които прекарват пунктирана линия от дясното слепоочие, през орбитата на окото, за да завършат в основата на носа.

Когато прави опит да вдигне лявата ръка от подлакътника на креслото с намерение да докосне с нея главата си, неволно поема въздух със силно съскане през стиснати зъби, защото има усещането, че някой е овалял в натрошено стъкло разранените кокалчета на китката му.

Показалецът е неподвижен, прегънат под неестествен ъгъл, а малкият пръст изглежда е счупен по начин, който не дава надежда за възстановяването му. Китката кърви силно, а кожената тапицерия на креслото лъщи и лепне.

Половината лице на Вайълет е закрито от меки сенки, другата се показва позлатена от време на време, но и в двете светли очи блести неподправен интерес.

— Питам те за последен път: откъде получи снимка на Лили?

— Предполага се, че от близките — осигури ми я хирургът.

— Доктор Хоб.

— Да.

— Кога?

— Вчера сутринта.

— В неделя сутринта?

— Да. И така разбрах, че сте близначки.

— И отлетя за Денвър.

— Първо до Лас Вегас. За Денвър — след това.

— Защо точно там?

Той няма обяснение пред себе си за Изми Клем, да не говорим за пред другите. Затова отвърща:

— Ти ме нарани на оня паркинг. Нахлу в дома ми, без да оставиш никаква следа нито при влизането, нито при излизането си. Играеш си, както ти хрумне с апаратурата за сигурност, отваряш резета от външната страна на вратата...

— Резетата се отварят с помощта на електромагнит. Това магия ли е според теб?

— Бях уплашен. Трябваше да се скрия на място, където не можеш да ме откриеш, където да помисля.

— И какво успя да измислиш в Денвър, което да те върне обратно у дома?

Той поклаща глава, но това се оказва грешка. Непоносима болка се разлива като някаква течност из черепа му.

Когато попреминава, Раян отвърща:

— Няма как да се разкаже с думи. Нищо няма да разбереш.

— Ами опитай.

— Няма да разбереш — повтаря той.

Раян започва да обмисля възможността да използва масичката за кафе като оръжие — двете кандилца биха могли, ако я катурне, да залеят не само пода и мебелите, но да засегнат и Вайълет.

Тя отбелязва:

— Не съм очаквала да се появиш тук.

— Да. Каза го вече.

— Мислех, че ще ме оставиш да убия баща ти.

— Не съм дошъл само заради него.

— А заради какво още?

Той не отговаря. Не е длъжен да отговаря на всеки въпрос. И да отговаря, и да не отговаря, най-накрая тя ще го убие.

Вайълет проговаря отново:

— Не се ли питаш коя съм аз — освен това, че съм й сестра?

— Абсолютно убеден съм, че не си начална учителка.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Учителка, каквато бе тя.

— Лили не е била никога учителка.

Понеже креслото на Раян е разтегателно, то е поставено на по-голямо разстояние от масичката, отколкото би желал. Да бе по-близо, можеше да протегне крака, да ритне масата и да я преобърне, да запрати по този начин светилниците на пода.

— Лили беше шивачка.

— Защо им е трябвало да лъжат за това? — пита Раян.

Вместо да отговори на въпроса, Вайълет казва:

— Аз работя за правителството. Служба за сигурност. Но не е ФБР или ЦРУ. Нещо много по-различно, господин Пери. За моята служба не си чувал нищо, нито пък ще чуеш.

— Тайна полиция.

— Да. В общи линии. Лошият ти късмет се изразява в обстоятелството, че си взел сърцето на човек, чиято сестра е в състояние да си го получи обратно.

— Лично аз не съм вземал каквото и да било. Твоите чувства са си твои. Аз ги разбирам. Знам защо би могла да се чувстваш по този начин. Наистина. Само че аз бях включен в списък за чакащи трансплантация, а тя се оказа в донорски списък, така че се получи съвпадение. Ако не бях аз, щеше да е друг.

— Списъкът, в който си бил включен, се води при Американското депо за трансплантация на органи, нали така?

— Да. Точно така.

— И колко време чака за ново сърце, господин Пери?

Ако тя отклони от него дулото на пистолета поне за миг, ако рече да се надигне от креслото или вниманието ѝ бъде отвлечено за момент поради каквато и да било причина, той може да скочи, да ритне масата и да разлее маслото от кандилцата върху пода, а когато избухнат пламъци и настане хаос, да отърве по някакъв начин кожата. Сцената, която разиграва в съзнанието си, много напомня каскадьорска атракция от Холивуд, но би могла да свърши работа, просто би могла, тъй като животът много често подражава на измислицата. Само да не я дразни, да поддържа разговора и дано тя му предостави възможност.

— Доктор Гупта, кардиологът — той ми даде една година живот... максимум. Но можех да си отида и след половин, и дори още по-малко. Почти четири месеца не попаднах на подходящ донор.

— Някои чакат по година, по две — отбелязва тя. — За мнозина така и не се намира донор. А за теб се намери подходящ в рамките само на месец.

— Не на месец, а на цели четири.

— Само месец, след като попадаш под грижите на доктор Хоб.

— Защото доктор Хоб е великолепен хирург със световна известност и е лицензиран за работа в няколко чужди държави. Той има възможност да включва пациентите си в списъка на Международната банка за обмен на органи.

Светлозелените очи се разширяват така, сякаш е чула нещо, което не ѝ е било известно, непозната до момента величина, която тепърва ще трябва да се въвежда в уравнението.

— Международна банка за обмен на органи — повтаря младата жена и клати замислено глава, сякаш смисла чутото. След това обаче светлите очи се присвиват.

— Няма такъв списък, господин Пери.

— Разбира се, че има. Бях включен в него. И сестра ти беше в него. След катастрофата са установили съвпадение помежду ни и са се обадили на доктор Хоб.

Тя се надига от мястото си, но понеже пистолетът продължава да сочи неотклонно към него, Раян няма възможност да се добере до заветната масичка.

— За каква катастрофа говориш? — пита тя.

— За автомобилната. При която тя получава фатална черепно-мозъчна травма.

С безизразен глас, като на изпаднала в транс, Вайълет промълвява:

— Значи Лили получава тежка черепно-мозъчна травма при автомобилна катастрофа.

Светлите очи са твърди като кремъци, пълни със студенина и леден блясък. Тя бавно заобикаля масичката, миниатюрна, но без да губи и стотна от излъчването на безмилостен хищник.

— Виж какво... — казва Раян, — стават такива неща. Просто се случват и това не е по ничия вина.

— Случват се, значи — повтаря като ехо жената. — И никой няма вина.

— Може би, ако...

— Може би, ако какво? — пита тя и застива край камината.

— Дори ти да си карала, не бива да се виниш.

— Мислиш, че съм карала аз.

Каквото и да каже, може да бъде грешка, но пък мълчанието със сигурност ще я накара да го гръмне.

— Не знам. Помислих, че това би могло... да обясни в известна степен остротата на чувствата ти. Да обясни защо сме сега... в това положение тук.

Ако е вярно, че в погледите може да се чете, нейният ясно показва, че е вече мъртвец. Той е остър като ръбовете на натрошен порцелан, парченца от безумен гняв щръкват в този поглед.

— Аз не съм карала, господин Пери, поради простата причина че не е имало никаква автомобилна катастрофа. Не е имало катастрофа, нито черепно–мозъчна травма, нито пък съществува какъвто и да било международен списък. Напълно жизнена и в идеално здраве, Лили бе избрана за донор, а след това умъртвена, за да получиш ти нейното сърце.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Люлеенето на ударената глава кара пулсиращата болка да удвои своята пагубна мощ, да забучи като най-дебелата струна на контрабас и да се изостри над вибрациите на най-тънката. Но той продължава да разтърсва яростно глава, мята я наляво и дясно в желание да отхвърли току-що изреченото.

— Защо летя чак до Шанхай, господин Пери? Защо би целия този път?

— Защото там стана катастрофата. Тя бе на командно дишане, с мъртъв мозък, поддържаха жизнените ѝ функции, докато пристигнем с доктор Хоб и екипа му.

— Знаеш ли какво е Фалун Гонг, господин Пери?

Той поклаща глава. Няма представа. Тя се опитва да изкара, че трябва да знае, но той няма ни най-малка представа.

— Фалун Гонг е спиритична дейност, която се осъществява посредством определени упражнения и медитация.

— Никога не съм чувал за това. Защо трябва да съм?

— Възниква през 1992 година, а седем години след това е забранена, след като десетки хиляди последователи се включват в мълчалив протест по повод арестуването и побоите над множество хора в град Тиян-шън.

Клатенето на главата не само изостря болките в нея, но запраща мислите му в дяволски безпорядък, също както земетресение разбърква върху пода на голям магазин старателно подредените до този момент кутии и пакети. Но той не престава да я клати, сякаш нито иска болката да престане, нито пък мислите му да се устремят отново в логично русло.

— Духовността не се радва на всеобщо одобрение. Половината затворници в трудовите лагери на моята страна са последователи на Фалун Гонг. Те са подлагани на постоянни мъчения, морят ги с глад и непосилен труд.

Ако се съди по гласа ѝ, Вайълет е заобиколила креслото и сега стои зад гърба му. Той вдига глава и, макар че зрението му идва и си

отива в синхрон с пулсиращата болка, все пак вижда достатъчно, за да знае, че тя не е в онази част на стаята, която се намира точно пред него.

— Гледай напред — заповядва тя. — Не се извърщай.

Раян не вярва, че ще го застреля в тила. Най-напред ще го измъчва, а когато моментът настъпи, несъмнено ще иска той да вижда дулото, преди да му изпрати през него смъртта.

— Лили бе Фалун Гонг. Бедно, мило момиче с развистена фантазия. Моя близначка, но като характери нямахме нищо общо. Моят разум е мрачен, а също и сърцето ми.

Отгатнала сякаш мислите му, Вайълет притиска дулото на оръжието в тила му, което го принуждава да престане да тръска главата си.

— О, Господи, това не е възможно. Сигурен съм, че грешиш.

Кръглото дуло сякаш му пробива трето око върху тила, защото когато затваря двете, с които се е родил, вижда куршума в дъното на цевта.

— Лили бе шивачка и получаваше, колкото да не умре от глад. В търсенията на нещо, което да хвърли малко светлина в безрадостния ѝ живот, тя се обърна към Фалун Гонг.

По лицето, ръцете, креслото собствената му кръв издава лека миризма, която навярно единствено той е в състояние да долови. Започва да му се повдига.

Жената продължава:

— Лили бе арестувана преди две години. През първата неуморно се мъчех да я освободя. Много предпазливо и в пълна тайна.

Тъмната го кара да се усеща като върху разлюляна корабна палуба и Раян отваря очи, насочва поглед към креслото, заемано от нея допреди малко, полага усилия да задържи стаята в покой, за да прогони гаденето.

— Принудителен труд, побои, мъчения, изнасилване — не всички последователи на Фалун Гонг са подлагани на подобно отношение. Някои ги поддържат в добро здраве с оглед на предстоящата жертва.

Ридание разтърсва Раян. Той опитва с все сили да се овладее с ясното съзнание за това, че сълзите му не събуждат съчувствие, а само убийствено презрение. Единствената надежда е скрита в присъствието на духа, в самоконтрол и призив към здравия разум.

— Никога не съм чувал за Фалун Гонг — държи на своето той, — никога.

— В Шанхай има една болница, чието съществуване се оправдава само по две причини. На първо място, там се провеждат определени... експерименти. А на второ... в нея трансплантират органи на изпаднали в безнадеждно състояние, но иначе предани партийни функционери, както и на богати чужденци, които имат възможност да заплатят изключително високите цени.

За голяма изненада на Раян, жената се появява отново откъм лявата му страна. Натискала е дулото на пистолета с такава сила, че той продължава да го усеща и след като е вече отстранено.

— Три дни преди трансплантацията аз знаех за преместването на Лили от трудовия лагер в болницата.

Държи пистолета с две ръце, на метър и половина от него, насочен право в гърлото му, но цевта ще подскочи при изстрела, а куршумът ще направи зъбите му на сол, преди да излети през тилната кост.

— Бъбреците на моята сладка Лили бяха нужни за двама другари, черният дроб — за трети, а сърцето бе купено от някакъв цар на Интернет, един от най-желаните ергени на света.

Раян знае вече няколко нови неща: страхът е в състояние до такава степен да овладее чувствата, че да не позволи проявата на никакво друго; разумът — до състояние да не допусне в него никаква мисъл, различна от тази за предстоящата близка смърт; духа — така, че да загуби всяка надежда, както и да направи тялото нечувствително към болка. Този страх изпълва всяка негова фибра с безграничен, всепоглъщащ ужас.

— Не знаех — простенва той, но думите излизат някак от само себе си, без мисъл, също като стих от литания, който е повтарян толкова много пъти по други поводи, че сега единствен може да се чуе в пространството, при положение че разумът не ражда нищо по-различно.

— Знаел си — настоява жената.

— Кълна се, не знаех. — Пак литании. — Кълна се, не знаех. Кълна се, не знаех. Не бих могъл да го сторя, ако имах някаква представа.

— Доктор Хоб мъкне пациенти от цял свят. През годините сто и шейсет от тях са били снабдявани с подходящ донор в рамките на месец и дори по-малко. Той е напълно наясно с нещата.

— Може и да е, не отговарям за него и не го защитавам. *Но аз самият не знаех.*

— Казват, че там, където погребват останките им, расте червен бамбук. Стотици бамбукови стволоче в червено.

— *Нищо не знаех.*

Тя накланя дулото и през заглушителя излиза едва чут и необичайно приемлив за слуха звук, когато прострелва лявото му стъпало.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ужасът не е в състояние да осигури упойка срещу болката от огнестрелна рана — във всеки случай не и пълна. Не може да спира кръвотечение. Все пак раната се оказва не толкова съсипваща, колкото си е представял Раян. Тя не предизвиква свиреп пристъп на пулсираща болка, нито безгранично страдание, а по-скоро прояснява замъгления разсъдък и в същия миг го избива пот от глава до пети, макар стомахът и вътрешностите да са пронизани от ледено острие, което кара зъбите му да затракат неудържимо.

Не вика, защото няма достатъчно въздух, но жената въпреки това предупреждава:

— Да не си гъкнал, защото ако го направиш, ще те накарам да млъкнеш на секундата, а след това нещата ще добият много по-неприятен вид, отколкото е предварително замисленият.

Излизащите от него звуци са ту задавени и приглушени, ту изтънели и жалки, но в никакъв случай не са в състояние да проникнат през стените на къщата.

Вместо да се свлече на пода, той отпуска тяло в огромното кресло, стиснал в дясната си ръка меката обувка с ранения крак, защото усеща, че този слаб допир облекчава болката.

— След като загубих моята Лили, заживях с едничката мисъл да те открия.

Вайълет прави поредна обиколка на помещението със същата необикновена, бавна и внушаваща страх походка на тигрица, подобно на някаква черна птица, влетяла през отворена врата, крилат вестител на смъртоносни намерения, решила да намери тук окончателен покой.

— Трябвах ми десет месеца, за да напусна Китай. Трима от нас избягахме по време на операция. След това още два месеца, докато пристигна в тази страна и съставя план.

Мрачна вълна се надига и прехвърля хребета на всяка негова защита, за да залее яркото сияние на болката, понесла изпод страха от смъртта един друг страх, който не е познал никога и за чието съществуване дори не подозира.

— Хоб знаеше всичко — казва жената, докато мислите му се лутат в безпорядък.

Раян не измисля нищо друго да каже, освен:

— Не го е споделял с мене.

— Разбира се, че не ти е казал: „Дай да вървим в Шанхай, където заради тебе ще разпорят едно съвсем здраво момиче“.

— Но като не ми е казал, аз откъде мога да разбера? — защитава се той.

— От неговите намеци.

Тук няма какво да възрази.

Но тя не спира дотук:

— И от собствената си интуиция.

Мрачната вълна, прехвърлила стените на отколешната му защита, се оказва вълната на истината.

— От скрития смисъл на термина „международен донорски списък“, от скрития смисъл в прекалено краткия, едномесечен срок за намиране на подходящ донор, от скрития в астрономическата цена смисъл, от скрития в спешния полет до Шанхай смисъл, от смисъла, скрит в стотиците смигвания и кимвания, които няма как да не си забелязал.

Думата се отронва от устните съвсем несъзнателно:

— Подтекст.

Всяко действие има своите последствия. Тъй като винаги е бил наясно с този закон, стремил се е да живее в съгласие с правилата в бизнеса и личния живот.

Новият унищожителен страх, който не бе изпитал през всичките трийсет и пет години на своя живот, е предизвикан от съзнанието за това, че някои действия могат да имат последици отвъд пределите на земното съществуване.

Гневът ѝ е отстъпил място на спокойната решимост да въздаде справедливост и ето че жената пристъпва с внушително и неумолимо достойнство.

— Аз съм обучена да живея и работя в Америка. Един ден щях да пристигна в тази страна и да създам нелегално ядро.

Нотка на дълбоко примирение звънва в този глас. Зелените очи са устремили поглед като в някакъв сън.

— Тайната ми мечта бе да доведе тук Лили, да приемем нова самоличност и да се превърнем в истински американки. Сега тук няма живот за мене. Нито в Китай. Нищо не ми остана.

Тя го гледа над цевта на оръжието.

През пробитата от куршума дупка в обувката се стича гъста кръв, счупената му лява китка е свита като птичи крак, глава го боли, сякаш е силно пристегната в бодлива тел, но никоя от тези болки не е в състояние да изцеди от очите му една сълза. Те са пресъхнали от съзнанието за доброволната слепота, с която се остави в ръцете на доктор Хоб, в която на практика премина целият му живот.

Говори не толкова на Вайълет, колкото на себе си:

— Оная нощ Саманта ми каза много да внимавам. Каза, че каквото си ме познава, трябва страшно много да внимавам.

— Писателката ли? — пита Вайълет.

— Каза, че трябва просто да оставя нещата да се случат, да не се опитвам да ги управлявам, а просто да ги приема такива, каквито са.

Болката отново се оттегля напълно, също както преди малко, когато страхът успява да, потисне всяко друго чувство и усещане.

— Господи, тя е знаела на какво съм способен. Тя е знаела, а аз не. И докато аз не съм знаел, а тя е знаела... не е престанала да ме обича.

Този път страхът, също като болката, се оттича от неговото съзнание и там се загнездва едно-единствено чувство, което подчинява всички останали, завладява разсъдъка и тялото, чувство, което е ново за него, но което разпознава начаса: срам.

До този момент Раян Пери не е съзнавал, че нещо у него е сбъркано.

Сред корените на насилието се числи алчността. И той казва:

— Моята заслепена алчност уби твоята сестра.

— Защо алчност? Та ти имаш всичките пари на света.

— Алчността за живот.

Той бе жадувал това нейно сърце, което и да било здраво сърце, и бе лъгал сам себе си, крил се бе от самия себе си.

Вайълет го наблюдава над цевта на пистолета.

Сега, когато е вече прекалено късно, той осъзнава, че преди шестнайсет месеца, в самото начало на неговата житейска криза, е бил осенен от извънмерна милост, от възможността да получи

прозрението, което Саманта иска от него, за да се омъжи: ясното съзнание за това, че светът и животът имат подтекст, скрит смисъл и този смисъл има своите последици. Изми Клем, жертва на съпругеска алчност, както и на извратената любов към смъртта у Спенсър Баргест, изминава много по-дълго разстояние, отколкото от Денвър до Калифорния, за да го отклони от поетия път и да го насочи към друг. В неспокойния сън тя му разкрива три лица на пъкълъ, но в тях той вижда единствено енигми.

— Остават ми девет патрона — обажда се гласът на жената с лилиите. — Осем за отмъщение и един за финала.

Независимо от функциите, които изпълнява Изми в смъртта, тя му разкрива истината. А той преобръща тази истина наопаки, усуква я и връзва на възли, докато я превръща в мрежа на собствената си заблуда. Отнася се с подозрение към яркото сияние на чудото. Вижда мрачни съзаклятия там, където би следвало да съзре милост свише. За нуждите на своите логически построения бе търсил зловещи отровители, халюциногени в храната, неверни служители, цял един свят, който по необясними причини се е обърнал против него. А заговорникът през цялото време е бил един-единствен: той сам е съзаклятничил против себе си, за да не погледне в очите един свят, съставен от безброй пластове истина, един принадлежащ на вечността свят.

Вдига поглед към Вайълет и промълвява:

— В самата основа на всяко насилие винаги застава ненавистта към истината.

Живата сестра на мъртвата Лили го прострелва високо в лявата половина на тялото, точно под плешката.

Той е все още в помещението, но и не съвсем. Освободен е донякъде от болката, а тялото му е така отслабено, че повече не е в състояние да му предаде симптомите на страданието. Само че сега не си прави илюзии за това, че някой го трови умишлено.

— Изми даде един... последен шанс. Камбаните.

Поглежда Вайълет в очите с ясното съзнание, че тя има право да види как животът си отива от него.

— Какви камбани? — пита тя.

— Месеци преди трансплантацията. Изми каза, ако чуя камбани... да отида при нея. Не го сторих.

— Изми? Коя е тя?

Лишен както от физически сили, така и от необходимата за обяснение ясна мисъл, той просто отвърща:

— Моята пазителка.

— Аз ударих камбаните — заявява Вайълет.

Той не разбира.

— Навремето оставили някои черкви непокътнати. Колкото да вършат в тях дела, сквернящи истинското им предназначение.

— Железни камбани.

— В деня на смъртта ѝ аз изпратих на Лили съобщение. Казах, че... ще бъда духом с нея. Че ще ударя камбаните като свидетелство за това.

Раян си спомня зловещия камбанен бой: бам–бам–бам–бам... Спомня си смразяващото усещане за сторена жестока грешка, която този камбанен звън осъжда.

— Съобщих ѝ, че ще бия камбаните като обещание за справедливост — продължава Вайълет. — Да знае, когато ги чуе, че ще живее винаги в моето сърце.

Макар да се страхува от смъртта, Раян няма усещането, че му се живее особено много. Затова я успокоява:

— Няма нищо — това е справедливо.

Докато говори, тя е свела цевта на пистолета надолу. Сега я вдига отново.

Той казва:

— Изпълни обета на камбаните.

Тя го прострелва високо вдясно, точно под плешката.

Блъснат от мощта на изстрела, продупчен, усетил вонята на кръв като приказно ухание на жертвоприношение, той вижда как сенките от стаята се скупчват върху него.

Преди малко повече от час, на летището, преди Кети Сиена да се качи в колата за Лос Анджелис, тя прегръща Раян с нечовешка сила и прошепва в ухото му пет слова, които никой не му е казвал преди. И ето че сега той ги мълви на другиго, шепне ги със смирение и искреност, безкрайно благодарен, че ги намира у себе си:

— Ще се моля за тебе.

Понеже е стъпил с единия крак извън времето, Раян не е в състояние да брой точно секундите и му се струва, че Вайълет го

наблюдава по цяла минута между отделните изстрели. Той иска да събере сили, за да я окуражи, но тя се извъръща от него и стреля по един от плакатите.

Шест патрона са останали в пълнителя и тя ги изстрелва по мъртвите величия, по председателя Мао, по декоративната лампа, която се пръсва в сияние.

Без да удостои Раян с поглед, жената напуска помещението и го оставя да умре.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дали заради загубата на кръв, или поради липса на мотивация, Раян изобщо не прави опит да се премести от разтегателното кресло, където се е свил като легнало да спи куче — придърпал колене към лицето си, отпуснал глава върху едната подлакътна облегалка.

Когато декоративната лампа избухва, пръсналите се от нея отломки събарят на пода и загасяват една от двете настолни лампи. И сега, осветена главно от свещи и немошните пламъчета на благоуханните кандилца, стаята, макар не особено силно пострадала, наподобява руина, където трептят последни отблясъци от унищожителен пожар.

Дали дълго след напускането на Вайълет, или съвсем скоро след това — Раян не може да прецени — в стаята се появява прегърбена, подскачаща фигурка, която бърби загрижено, а сетне започва да сипе ядни ругатни. Надвесва се над него, докосва го и го побутва, а от устата ѝ се носи на вълни достойна за свикнал да плюска каквото му падне пред очите трол воня. Фигурката отива към висок, боядисан в сапфиреносиньо, шкаф, цял изпъстрен със звезди и луни.

Докато стои надвесена отгоре му, Раян не успява да фокусира отслабеното си зрение, но сега, от разстояние, разпознава в нея баща си.

Звездният шкаф има врати в горната и чекмеджета в долната половина. Джими издърпва едно от чекмеджетата и изсипва съдържанието му на пода.

— Татко...

— Трай сега, знам какво правя.

— Обади се на 911.

С празното чекмедже в ръце той бърза назад към Раян. Отразените от очите му светлини ги правят да приличат на фенери.

— Не мога да оставя запасите си, да ги намерят долните ченгета.

Освобождава фалшивото дъно, измъква го и го захвърля настрани. Показва се десетсантиметрова метална кутия като онези, в

които дребните търговци прибират оборота в края на работния ден.

— Ранен съм.

Джими бърника ключалките на кутията и мърмори:

— Ей сега... минутка само... само... минутка... — От кутията се показват пакетчета трева и хашиш. — Само да ги пусна в клозета, и веднага звъня.

— Първо позвъни, а след това ги пускай в клозета.

— Много ми се насъбра вече... твърде много. Не мога да допусна да ми се натресе и това на главата.

— Татко. Моля те, позвъни.

Докато Джими се оттегля в зловещия полумрак, като не спира да си повтаря „трябва да пусна водата отгоре им... водата да пусна...“, той наподобява зло джудже от приказките, само че напълно побъркано.

Раян прави опит да се изправи и загубва съзнание.

Събужда го вой от приближаващи сирени.

Джими се е привел над креслото и притиска някакъв парцал към главата на сина си.

— Какво правиш?

— Трябва да спра кръвотечението.

Влажният парцал вони на отпадъчна вода, но Раян няма сили да го отблъсне. Говори през него, а дрипата потрепва при всяка следваща дума:

— Татко, слушай сега...

— Те са почти тук.

— Бяха с маски.

— Кой?

— Влезли са с маски на лицата си.

— Как не.

— Не сме видели лицата им.

— Аз ги видях.

Краят на парцала влиза в устата му и той го изплюва.

— Сбъркали са... адреса...

— Мълчи и си пази силите.

— Търсели са някой си Къртис.

— Как ли пък не. Тука живеят стотина Къртиси.

— Простреляли са ме, преди да проумеят грешката. Сирените замират и Джими съобщава:

— Спряха отпред.

Раян мобилизира всичките си сили и дръпва парцала от лицето си.

— Слушай внимателно! Такава е нашата версия.

— За чий ни е версия?

Раян няма да натопи Вайълет и двамата ѝ съучастници. Не иска и баща му да го прави.

— Загазил съм здраво, татко. Имаме нужда от фалшива версия.

— Маски, сбъркан адрес, Къртис някой си — мълви Джими.

— Ще се справиш ли?

— С тъпите ченгета ли, бе? Цял живот с това се занимавам. Миг след това в дневната влизат парамедиците.

Така силно пожелал да умре преди малко, Раян е поразен от невероятната жажда за живот, която го изпълва сега.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Три години и пет месеца след излизането на първия роман Саманта публикува трети. Лексингтън в Кентъки не е обичайна спирка за нейна рекламна обиколка на дваисет и един града из страната. Исква от издателя си да го включи веднага след Атланта, за да е възможно най-близо до ранчото „Сан Кристофър“ и да има оправдание да му се обади.

Смята, че той ще изпита по-голямо неудобство, ако разбере, че е прекосила половината страна, специално, за да го види, отколкото ако си мисли, че случайно минава наблизо. Преди две седмици ѝ се стори, че се зарадва на обаждането ѝ, а тя съумя да си изпроси покана, без да изглежда твърде настоятелна, при това.

Тази заран наема кола и навлиза дълбоко в територията на Блуграс^[1]. Стреми да избира третокласни пътища — така не ѝ се налага да бърза и може да се наслаждава на мекия провинциален релеф, на дългите много километри черни дъсчени тараби и зидове от варовик, зад които великолепни ездитни коне пасат из девствени ливади.

Ранчото заема близо триста декара. Пасищата му са тучни, като всички други наоколо, а конете са също така красиви, макар не толкова расови. Далече от пътя се вижда голяма къща, към която води алея за автомобили с два реда красиви дъбове отстрани.

Опасана от широка веранда, тази огромна и все пак елегантна господарска къща — толкова типична за Кентъки, бяла, с черни греди на конструкцията — е защитена срещу палещите лъчи на юнското слънце от най-гигантските върби, които Сам някога е виждала.

Към верандата водят както стълбища, така и рампи. Тя избира едно широко стълбище.

Обширната веранда е обзаведена с шезлонги и плетени столове с възглавнички, в един, от които се е настанило момче на около тринайсет години, луничаво и с вълниста коса, загоряло и босоного, облечено в сини джинси и рекламна тениска на известен състав.

Забило е нос в книга и, понеже няма ръце, прелиства страниците с палеца на единия си крак.

— Здравсти — обажда се момчето, като вдига глава от книгата. — Да са ти казвали, че си много хубава?

— Чувала съм го един-два пъти — отвърща тя.

— Как се казваш?

— Сам.

— С подобно име е по-добре да си хубава. Да бях десетина години по-голям, щях да те излапам на един път.

— Да са ти казвали, че си голям сваляч?

— Чувал съм един-два пъти — отвърща момчето с усмивка.

Както ѝ е казано по телефона, Саманта влиза през двукрила врата в преддверие с превъзходна орехова настилка. Оттук се отива към канцелариите на ранчото, а отворените им врати създават атмосфера на непринуден уют.

Отец Тимъти е в своя кабинет, седнал зад бюрото, точно както ѝ е казал, че ще го намери. Висок и леко прегърбен, със загрубяло от слънцето и вятъра лице, той би могъл да мине за някой от работниците в ранчото, или пък за опитен ездач, ако не е облечен в монашеско расо.

— Днес е ден за къпане на кучетата, та Бини е затрупан от работа и понеже не знаеше кога точно ще пристигнете, помоли ме да ви заведа при него.

— Бини — повтаря тя.

— О, вие няма откъде да знаете, но тук го наричат така. Името му е широко известно, а той не иска много да бие на очи, та затова му викаме така — за по-голяма конспирация.

Един от образите в първия ѝ роман е с прякор Бини.

Отец Тим я повежда през къщата към така наречения от него „парк“, който наподобява по-скоро централен двор на колеж. Три постройки, подобни на първата, само че по-нови, заграждат пространството от всички страни. Дворът е павиран и сенчест благодарение на няколко дъбови дървета.

В парка ври и кипи. Деца в инвалидни колички седят край ниски маси, заети с най-различни форми на ръчния труд. Друга група, в подобро физическо състояние, издокарани в бяло, се обучават на бойни изкуства. По-настрани се чете приказка — дечицата са насядали върху възглавници в полукръг около енергична монахиня, която с живописни

жестове имитира заешка изненада и уплаха. Навсякъде е пълно с мързелуващи или играещи кучета. Златисти ретривъри и лабрадори, до един жизнерадостни, загладили косъм, щастливи.

— Братята обитават разширената главна сграда — обяснява отец Тимъти, докато Сам върви редом с него през сенчестия двор, — а сестрите си имат метох по-навътре в имението. Трите останали сгради са общежития, но имаме нужда от четвърта.

Не делим децата според степента на увреждане. Засегнати от синдрома на Даун съжителстват със страдащи от двустранна пареза, така че всеки да разчита на уменията на другия.

В „Сан Кристофър“ се приемат сираци и изоставени деца със специални нужди от всякакъв характер. По-малките могат да бъдат в крайна сметка осиновени, но прехвърлилите шестгодишна възраст са трудни за настаняване в приемни семейства и най-вероятно ще останат тук, докато пораснат.

Едно от основните занимания на братята е отглеждането на расови кучета. Макар от това да се печели, непродадените животни са също толкова важни, колкото онези, заминали при нови собственици, за да им носят призове и грамоти, тъй като са не само приятели на децата във фермата, но са специално обучени да ги сближават едно с друго, да им внушават самоувереност.

Отвъд парка широки павирани алеи водят към конюшни и ездитни трасета, към оградени пасища, към метоха и обслужващите сгради, в една, от които се помещават ветеринарна лечебница и център за поддържане на кучешката хигиена.

Отец Тим придружава Сам до кучешката къпалня и като отваря вратата, казва:

— Няма да ви досаждам при тази дългоочаквана среща. Лесно ще разпознаете Бини. Както казват децата, ако и другото му ухо бе клепнало, нямаше да се различава от кучетата.

В просторното помещение има кучешки вани, работни маси и сушилни за животните. Един златист ретривър е настанен в такава сушилня и гледа с опечалени очи на затворник. Раян и едно петнайсетинагодишно момче със синдрома на Даун втриват антисептичен гел в ушите на черен лабрадор, който е минал вече през неприятната за ретривъра процедура.

Без да е забелязал все още Саманта, Раян казва на момчето:

— Виж къде му е останала каишката, Руди, и го върни при сестра Жозефин.

Руди обещава да го направи, вижда Саманта и се усмихва.

Той е обул гумени ботуши, а над кафеникавите панталони и бродираната риза носи престилка, също така от гума. Сам не го е виждала никога облечен с такова пренебрежение към стила — нито пък е изглеждал някога по-елегантен.

Тя няма точна представа как ще протекат нещата и затова е дълбоко трогната и щастлива, когато лицето му светва от радост щом я вижда.

— Ето те най-после и теб — възкликва Раян. — Господи, ето те и теб.

Начинът, по който я гледа, кара очите ѝ да се пълнят със сълзи. Забелязал това, Раян я запознава с Руди, а сетне с Хам лабрадорът, който трябва да бъде върнат при сестра Жозефин.

— Нашият Руди — обяснява Раян — ще стане прочут селекционер на кучета. — Момчето навежда срамежливо глава. — Вече е доста добър, макар да не харесва особено манипулацията по изстискване на ананасната жлеза.

— Пфу — обажда се момчето.

Когато Руди излиза заедно с Хам, Раян казва:

— Изчакай да сваля тия доспехи и да се измия. Ще обядваме. Лично съм сготвил. — Поклаща глава. — Щом си дошла, изкарай Тинкър от сушилнята — тя е готова. Моя е. Ще дойде с нас за обяд.

Кучката е благодарна за амнистията и още по-доволна от чесането зад ушите и под муцуната.

Раян съблича престилката, окачва я в един шкаф, нахлузва чифт кецове, след което измива ръцете си над един от дълбоките кучешки умивалници.

— Тая Тинкър е чудесна — отбелязва Сам.

— Направо е върхът. Не разбирам само защо се е лепнала за мене, вместо за някое дете, което по цял ден ще ѝ подхвърля топка.

— Сигурна съм, че те обожава.

— Е, да, разбира се, нали съм чичкото с бисквитите.

Раян я хваща за ръка така неспонтанно, сякаш не са се разделяли никога, а Тинкър ги води навън, покрай сградата и по външна стълба към веранда на втория етаж.

Жилището му е по-скромно от стария ѝ апартамент на Балбоа: неголяма кухня дневна и повече от маломерна спалня.

Обядът включва студено пилешко, сирене, картофена салата — „Правя страхотна картофена салата“, — пресни домати и краставици. Двамата със Сам подреждат маса на верандата.

За разлика от някогашната, на Балбоа, тази не е прегърната от кичесто дърво, но пък си има покрив. Гледката включва терен за бейзбол и пасища в далечината.

— Как върви книгата? — пита той.

— Продава се страхотно.

— Браво на тебе. Нали ти казах навремето. Нали? Ти си дебютантката — чудо.

Говорят си за нейното писане, за романа, върху който работи сега, както и за ранчото — тази тема му е любима и е способен дни наред да разказва интересни истории свързани с него.

Тя е дошла, за да се увери, че е здрав и щастлив — и двете неща са особено важни за нея. Когато някой се реши на такава крайна стъпка, каквато е да дари цялото си състояние, човек би допуснал възможността това да е свързано с някоя неправдоподобната романтична представа, според която проблемите му ще изчезнат едновременно с тегобите на неговото богатство, но в крайна сметка може да стигне до извода, че на този свят се живее по-трудно при отсъствието на бездънна банкова сметка. Ала той изглежда много по-щастлив, отколкото се е надявала, и тя не допуска, че разиграва театър заради нея, понеже той все още е като отворена книга за Сам.

— Тук дните, седмиците, годините, Сам, са така запълнени. Вечно има кучета за къпане, конюшни за боядисване, ливади за косене и деца, които са убедени, че единствен аз мога да им реша проблемите, защото едното ми ухо е клепнало като на куче. Обичам тези деца, Сам. Господи, та те са прекрасни, борят се срещу такива жестоки ограничения, но никога не се оплакват.

Ухото може да се оправи с пластична операция, но, ръководен от съображения, за които тя може само да се досеща, Раян решава да си кара с него — такова, каквото е. Същото се отнася и за останалите белези по главата: на места стърчат кичурчета, а на други нищо не расте. Повреден нерв в левия крак е причина леко да го влачи, но без да куца. Придвижва се с привичната си грация, приспособил походката

към повреденото си стъпало, все едно се е родил с него в това му състояние. Пак си остава най-красивият мъж, когото е срещала в живота си, но сега излъчва вътрешна красота, която му липсваше преди и която няма нищо общо с външния вид.

Разговарят целия следобед и макар Саманта да не пита какво се е случило през оня ден, в който целият му живот се промени така драстично, той в края на краищата сам подхваща темата и тя за пръв път чува онова, което така дълго е таил от нея — Изми Клем, сънищата, параноичното преследване на заговорници, подозренията за родната ѝ майка и дори за нея самата. Разказва за своето заслепление и грешките си с лекота и смирение — даже с известна доза меланхоличен хумор, — което придава на повествованието още по-голяма дълбочина и сила не само заради начина, по който събитията го променят, а и заради самите събития.

Тя не поставя под съмнение свръхестествените моменти в този разказ, понеже, макар тя самата никога да не е виждала дух, от край време разглежда света като съвкупност от безкрайни, насложени един върху друг пластове, а хората с всичките им слабости — като потенциални светци. А най-често — както вече Раян добре знае — милостта свише ни се представя не посредством видения от рода на онова с Изми, а под формата на най-обикновени хора. Като Кети Сиена, която отгатва необходимостта Раян да чуе за първопричините на насилието, макар че няма да успее да ги осмисли, преди да е станало твърде късно, и която след това, на връщане от Денвър, му казва, че трябва да предложи всички свои жертви и успехи в полза на другите, което и понастоящем се превръща в негов начин на живот — без да се надява на пълно опрощение, но в очакване другите да го получат.

Тя бе влюбена в него някога — обича го и сега. Но това е различна любов. Тя е емоционална, интелектуална и духовна, но в нея липсва чувственият елемент. Страданията са го научили да обича истината и сега тя се убеждава, че тази именно любов го е извела до едно разбиране към нея самата, което за него е било непостижимо в миналото — разбиране толкова пълно, че вероятно то го превръща в човека, който я познава най-добре на този свят. В този невероятен следобед нейната любов става все по-дълбока и тя се пита дали някога в рамките на този живот отново ще се докосне до нещо подобно.

Следобедът отминава и двамата усещат, че е време да се разделят. Надигат се едновременно. Дватамата с Тинкър я придружават обратно през ранчото, покрай конюшните и трасетата за езда, през квадратния павиран двор до паркираната пред главната сграда кола.

Докато вървят, той се обажда:

— Искам да ти кажа още нещо, Сам, и зная, че ще поискаш да възразиш, та затова те моля предварително за малко търпение. Не спори. Не коментирай. Просто ме чуй. Аз съм голям поклонник на твоите книги, така че заслужавам много да ме коткаш — всеки писател трябва да ласкае своята читателска публика.

Тя усеща от внимателно подбраните думи, че се готви да каже нещо, което е много по-важно за него от всички обсъждани през целия следобед теми. Мълчанието ѝ показва, че приема.

Той отново я хваща за ръка и двамата изминават още няколко крачки, преди да проговори:

— Като обърна поглед назад във времето, не виждам какво човек като мен е направил за света, че да заслужи да ми изпратят Изми Клем, или всички ония знаци, които можеха да ми спестят участието да живея сега със самочувствието на използвач, който съществува благодарение на сърцето на едно мъртво момиче и с вината за неговата смърт върху съвестта си. Защо ми се дават толкова много възможности, при положение че е ясно както бял ден: нито мога да се възползвам от тях, нито дори да ги съзря? И ето че един ден — не беше отдавна — най-сетне разбрах. Докато четях твоята трета книга, Сам. Заради тебе е било. Всички тези шансове са ми предоставени заради теб.

— Раян...

— Обеща да не коментираш. Виж сега как стоят нещата. Ти си добър човек. Дори нещо повече — ти си самата благодат. И онова, което ще направиш с живота си, е от голямо значение. Важно е да бъдеш щастлива, понеже в собственото си щастие ще можеш да покажеш на много хора верния път с помощта на твоите книги. Бъди щастлива, Сам. Намери някого. Омъжи се. Роди си деца. Ти ще бъдеш невероятна майка. Роди си деца, Сам, прегърни здраво живота и пиши вълшебните си книги. Защото ако съществува някаква надежда за мен самия, когато удари часът, то не ще е заради това, че дарих всичко, което имах, и не защото живея тук, сред монаси, какъвто аз нито съм, нито мога някога да стана. Не, ако ме чака все пак някакво изкупление,

то ще е заради това, че минах през твоя живот, без да те осакатя и без да отнема от човешките ти достойнства. А сега — ни дума повече. Нито дума.

Стигнали са вече до колата, а тя не знае дали ще може да кара, дали е в състояние да говори. Но е наясно с онова, което той иска от нея, с онова, от което има нужда. Затова намира в себе си достатъчно сила да не коментира казаното от него, а да се усмихне и да приключи с въпрос от по-неангажиращо естество:

— Така и не ми каза... кой е онзи филм с Уилям Холдън, за който си смятал, че крие послание до тебе лично.

По усмивката и последвалия тихичък смях тя отгатва, че е уцелила верния тон.

— Господ има, изглежда, чувство за хумор, Сам. И явно Му е писнало от мене до такава степен, че е решил да ме прасне със знамение, което остава само на крачка зад онова с пламналия храст. Не фабулата на оня филм е от значение. Заглавието е, което би могло да ме подтикне към размисъл, стига да бях схванал намека. — Той прави драматична пауза, преди да каже: — *Сатаната никога не спи.*

Чува смеха му, но това е смях през сълзи.

Той я прегръща, а тя прегръща него, целува го по бузата, а той нея — по челото.

Докато се отдалечава по алеята, поглежда в огледалцето и го вижда как стои там, пред къщата, и гледа след нея, и тя няма сили да отправи втори поглед натам.

Излязла на селския път, намира разширение, минава встрани и спира.

Неоградена ливада се издига към хълм с тройка дъбове отгоре. Тя се изкачва и сяда, опряла гръб на ствола на най-високия, останала скрита за всеки поглед откъм пътя.

Хлипа продължително време, не толкова заради него и съвсем не заради себе си, а заради състоянието на всички неща, заради онова, което би могъл да бъде този свят, а не е.

След време установява, че не мисли за нищо друго, освен за птичките и тяхната песен, шума от вятъра във високите дъбови клони и лъчите слънчева светлина, чиста и прозрачна, които се спускат между дърветата, за да паднат върху тревата и да я приласкаят.

Изправя се и се спуска към колата. Трябва да се прибере у дома. Чака я следващата книга. Един живот очаква да бъде открит.

---

[1] Район в САЩ, който обхваща северната част на щата Кентъки, и част от Охайо и Индиана. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.